BSB Bayerische StaatsBibliothek
MDZ Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Beschi, Costanzo Giuseppe

Grammatica latino-tamulica

Trangambaria 1738
L.as. 55
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10571739-7

S

<36700241760012

<36700241760012

Bayer. Staatsbibliothek

1751

Bth. Hott.
T. II. Pg. 818.
Ling. Jamaica
Ling. Samuel
p. 818.

Bestheus

A. M. D. G.

GRAMMATICA LATINO-TAMULICA,

Ubi de

Vulgari Tamulicæ Linguæ

Idiomate

கொடுந்தமிழ்

dicto,

ad Usum

MISSIONARIORUM

Soc. IESU.

AUCTORE

P. CONSTANTIO IOSEPHO BESCHIO,

Ejusdem Societ. in Regno Madurensi

MISSIONARIO.

A. D. MDCCXXVIII.

TRANGAMBARIAE,

Typis Missionis Danicæ, CIↃ IↃ CCXXXIIIX.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.

VIdimus ac attente legimus Grammaticam Latino-Tamulicam, compositam per R. P. Constantium Josephum Beschi, Societatis JESU Missionarium Madurensem, et cum illam judicaverimus dignam, ut typis mandetur, motu proprio illam transmisimus Trangambariam, ut ibi in publicum beneficium data hac nostra approbatione imprimatur.

Datum Mailapuræ, 2 Novembris, anni 1737.

JOSEPHUS EPISCOPUS MAILAPURENSIS.

RELIGIOSIS LINGUÆ TAMULICÆ CANDIDATIS

CONSTANTIUS JOSEPH BESCHIUS

salutem in Domino plurimam.

SÆpè audivi vulgarem Linguæ Tamulicæ Grammaticam criminantes: quasi plura desiderentur, et aliqua errore non careant. Attamen vel quasi suis viribus non crederent, vel novitatis injuriam timerent omnes, sive etiam potioribus intenti levem hunc dedignarentur laborem: nemo adhuc manum operi admovere voluit. Et sanè tanta est novitatis injuria, ut cuicumque licitum videatur, ingenium sicut vinum probantes, reprehendere, quidquid novum est; vel hoc ipso nomine, quòd nondùm exprobrantium maledictis induratum opus consenuerit. Ego tamen notam hanc facilè despiciam; dummodò brevem hanc lucubrationem meam, Antiquorum laboris reprehensionem nemo audeat criminari. Nec sanè præsumens me plùs scire, quàm cæteros, novam hanc Tamulicæ Linguæ Grammaticam scribendam cogitavi. Sed Vir quidam, et mihi antiquâ consuetudine conjunctus, et omnibus singulari merito conspicuus, adeò hoc opus petendo institit, ut et amori, et venerationi inserviens, non crediderim jam posse negari, quòd à tanto Viro tantæ desiderii contentione petebatur. Præcipuè cùm hujus notæ hominum desideria, etsi precum imaginem ore præ se ferant, reipsâ præcepta sint, quæ præterire ingenuo animo non licet.

Duplex in hâc regione Tamulicæ Linguæ idioma est: sublimem dixerim unam, communem alteram. Aliqui non satis appositè Poëticam vocant, quæ à communi recedit. Attamen, cùm eâ linguâ Tamulenses non tam in his, quæ

quæ metro ligantur, quàm in cæteris omnibus, quæ ab antiquis hujus linguæ peritis ſolutâ quoque oratione conſcripta ſunt, uſos eſſe videamus, quod præcipuè in commentariis poëtarum patet: ea ſatiùs quàm poëtica lingua, elegantior vel ſublimis vocabitur. Tamulenſes verò hanc செந்தமிழ், et vulgarem கொடுந்தமிழ் nominant: ac ſi illud elegans Tamulicum idioma dicerent, hoc aſperum. De ſublimi linguæ dialecto inpoſterum, Deo favente, Grammaticam daturus et Lexicon: hîc de aſpero, ſive vulgari Tamulicæ Linguæ idiomate tantùm loquar.

Cùm autem, Religioſi hujus linguæ Candidati, vos non pueros, ſed ſublimiorum facultatum Magiſtros inſtruere debeam; ut vel in hâc ipſâ diſciplinâ ex diſcipulis Magiſtri evadentes, expletâ hujus Grammaticæ lectione, alios edocere valeatis: addam ſingulis loquendi modis radicem, ex quâ pullulare ſolent; unde et puriorem ebibere à fonte limpham, et ſimilia vel ipſi eruere poſſitis. Et ſanè ea, de quibus rationem reddere non poſſumus, et ſi uſu adipiſcamur, ſcire nos gloriari nequàquam poſſumus; quin et pſittacus ſe plura ſcire falſô glorietur.

Dicam nonnulla, quæ ab antiquâ Grammaticâ variare, alia, quæ ei contra ire videbuntur: non tamen judicaturus cæteros, ab omnibus ipſe judicandus. Sed, cùm nonnihil elegantiori linguæ ſtuduerim, à quâ ſicuti à fonte emanare ſcimus vulgarem: multa cognovi, quæ temporis intervallo in communi idiomate vitiata ſunt; et ab Indigenis quoque, qui omninò rudes non ſint, meritô reprehenduntur.

Quinque autem Capitibus dividetur hæc Grammatica. Primum Litteras tamulicas et Orthographiæ regulas dabit. Secundum Nomina et Pronomina exponet. Tertium aget de Verbis. Quartum Syntaxis regulas aliquas tradet. Ultimum numeros et quædam alia Tyronibus magis neceſſaria referet. Plura tamen omittam, quæ adeó neceſſaria non judicavi: ne quaſi congeſtâ mole importunam

portunam eruditionem ventilare gestiens, vel immani spectro de novô accedentes à proposito deterrere, vel iniquo pondere teneros adhuc humeros gravare videar. Si quis plura desideret, elegantioris Idiomatis Grammaticam, quam brevi dabimus, consulere non dedignetur. Præterea ex regulis ipsis, quas hîc tradam, plures sub initio Tyronibus proponendæ non sunt; quas ego ordinem sequutus, suo loco quidem exposui: erit tamen prudentiæ Docentium, singulis modum et tempus, quo eas perlegere expediat, decernere.

Nec pluribus detinebo vos, Religiosissimi Patres, qui pro Christo legatione fungentes, futuri jam gentium Prædicatores, ejusdem consilio ad simplicitatem puerorum conversi, mirabili zelo, alibi alios sublimiora edocere sueti, ab aliis hîc barbara verecundè edisscere non dedignati, balbutire incipitis. Apostolico huic vestro desiderio famulatum præstare gestit, qualecumque sit, leve hoc opus nostrum. Si quid adjumenti hinc accepisse vos arbitramini, rogate communem Dominum Messis, ut ego exemplum vestrum sequutus, in ejus vineâ non inerti socordiâ sedeam. Valete.

E Missione Madurensi, 4. Kal. Jan. 1728.

GRAMMATICA TAMVLICA.

CAPUT PRIMUM
DE LITTERIS TAMVLICIS.
§. I.
DE NUMERO ET FORMA LITTERARUM.

1 DIginta Litteras Tamulenſes numerant, quas ஏ றீ தூ தூ nominant: ex his vocales duodecim, conſonantes octodecim. Illas உயிர், *uir*, has மெய், *mey*, vocant; ac ſi dicerent, *animam* et *corpus*: nec omninò ineptè; conſonans enim ſine vocali corpus eſt ſine animâ: hinc conſonantem, cui nulla uniatur vocalis, vocant etiam செத்தமெய்றீ தூ, id eſt, *littera mortua*. Ex duodecim vocalibus qninque breves ſunt, et குறில்றீ தூ dicuntur: அ, *a*. இ, *i*. உ, *u*. எ, *e*. ஒ, *o*. Quinque ſunt longæ et நெடில்றீ தூ nominantut: ஆ, *â*. ஈ, *î*. ஊ, *û*. ஏ, *ê*. ஓ, *ô*. Aliæ duæ, quas inter longas Tamulenſes numerant, reverâ diphthongi ſunt; ſcilicet ஐ, *ai*, et ஔ, *au*. Has autem duodecim vocales tamulico ordine referam: அ, ஆ. இ, ஈ. உ, ஊ. எ, ஏ. ஐ. ஒ, ஓ. ஔ.

2 Conſonantes decem et octo tamulico quoque ordine diſpoſitæ ſunt hæ: க். ங். ச். ஞ். ட். ண். த். ந். ப். ம். ய். ர். ல். வ். ழ். ள். ற். ன். Vim cujuſcumque litteræ inferius referam. Ex his litteris formant

mant alias, quæ veriùs ſyllabæ, quam litteræ vocari poſſunt; cùm ſint figuræ, quibus vocales copulantur conſonanti. Non enim Tamulenſes optimo Europæorum more poſtponunt conſonanti vocalem, vt ſyllabas forment, ſed ex conſonanti et vocali tertiam effingunt figuram. Et cùm ipſi vocalem animam et conſonantem corpus dixerint, appoſitè has ſyllabas உயிர் மெய் vocant, ac ſi dicerent *Corpus animatum*: ſupra dictis autem vocalium figuris initio dictionis tantummodò utuntur. Cum verò cuilibet conſonanti, ſi ர excipias, conjungi poſſint duodecim vocales, ex quâlibet conſonanti fiunt duodecim figuræ, quas hîc referam.

Et 1) ad exprimendum *a* breve, nihil addunt con- 3
ſonanti, ac eadem figura, v. g. க exprimit et ſimplicem conſonantem *c* et ſyllabam *ca*; et ſic de cæteris: quod ſanè laudari non poteſt, et tyronibus non leve negotium faciet. 2) Ad exprimendum *â* longum addunt figuram ா. Sic கா, *câ*. தா, *tâ*. பா, *pâ* &c. Excipe ணா, னா, ளா, quibus ad exprimendum *â* longum non addunt, ut cæteris, ா, ſed mutant figuram hoc modo, ணா, னா, ளா. Attamen cùm dicta figura ா ſit etiam littera *ra*, æquivoco obvia eſt: ſic தா po- teſt legi *tâm*, *ipſe* honorificè; vel poteſt legi, *taram*, quod prò *vice* ſumitur: propterea aliqui ad diſtinctionem, cùm hæc figura exprimit *â* longum, ſcribunt ா; quando verò ſumenda eſt pro *ra*, more Grandonico complicant aliquantùm pedem anteriorem et ſcribunt ா. In eorum autem Grammaticâ ந்நா னாா ல dictâ, ad diſcernendum tum *â* longum á litterâ *ra*, tum ſimplicem conſonantem à conſonanti unitâ cum *a* brevi; docent ſuperſcribenda aliquot ſigna, quæ புள்ளி vocant: quando ſcilicet littera eſt ſimplex conſonans, inſcribendum dicunt hoc ſignum °: v. g. ſi ſcribas அம்° தம, jam non poteſt legi *arradam*, ut fieret, ſi illud ſignum non eſſet, ſed legitur *artam*, *ſignificantia*. Prò ſecundâ autem æquivocatione, ſi hæc figura ா ſignificet *â*

longum, nihil inſcribitur; ſi verò exprimet ſyllabam brevem *ra*, ſuperſcribendum ſignum: v. g. தடம ſine ullo ſigno legas *tâm*, cum hoc ſigno தட ம legas *taram*. Adeoque hoc vocabulum பலா poteſt legi *palâ*, et tunc nullo notatur ſigno, et ſignificat quandam arborem: poteſt quoque legi *paler*, *plures*, et tunc notatur hoc modo, பலர். Sic மலர, ſi ſcribatur மலர், legitur *maler*, *flores*: ſi ſcribatur மலர legitur *malera*, et eſt infinitivus à verbo மலரகிறது, *floreſcere*. Eodem modo cúm figura exprimens *e* breve et *ê* longum, *o* breve et *ô* longum, ſit eadem, ad diſtinctionem, longis nullo notatis ſigno, brevibus ſuperſcribendum docent illud ˘. Sic மேய° legitur *mêy* longum, cum ம nullo notetur ſigno, et eſt *paſce*: at மெய° legitut *mey* breve, et eſt *veritas*. Sic மோய° ſine ſigno, legitur *pôy* longum, et eſt *eundo*: at மொய° legitur *poy* breve, et eſt *mendacium*. Attamen nullibi hæc ſigna, præterquàm paucis aliquot dictionibus, ex inertiâ fortaſſe amanuenſium ſuperſcribi vidi unquam, quod ſanè tyronibus præcipuè utile admodùm eſſet. Addo excogitaſſe me alium & faciliorem modum diſtinguendi *e* & *o* longa à brevibus: ſcilicet, cum utrique inſerviat littera ம, *combu* dicta; ſi hæc ſimplici forma ſcribatur, erit *e* breve & *o* breve: ſi autem inflectetur in partem ſuperiorem, vt infrà dicam de *i* longo, ſic மி; *e* et *o* erunt longa. Sic மெய, *mey*, breve: at மேய, *mêy*, longum. Sic மொய, *poy*, breve, at மோய, *pôy*, longum. Qui modus pluribus ſatis placuit, et ſequi non ſunt dedignati. 3) Loco *i* brevis addunt litteris omnibus hanc figuram ◌ி. Sic கி, ஙி, சி, ஞி &c. Litteræ autem ட vel addunt idem ſignum, et ſcribunt டி, quod elegantius eſt, vel etiam ſcribunt ட◌ி. 4) *i* longum exprimunt inflectendo ſupradictum ſignum: ſic கீ, ஙீ, சீ, ஞீ &c. 5) *e* túm breve, túm longum exprimunt, anteponendo ſingulis litteris hanc figuram ெ, quam ெகரமடி vocant:

vocant: ஞ, ஙொ, ஙு &c. 6) *o* túm breve, túm longum exprimunt, anteponendo figuræ, quâ utuntur pro *â* longo, idem ங, et ſcribunt ஙோ, ஙொ, ஙௌ, ஙூ &c. 7) Pro diphthongo *au* anteponunt cuilibet literæ ங, et poſtponunt ௗ: ſic ஙௌ, *cau*, ஙூௗ, *tau* &c. Sed poterat legi quoque *kêl*, *audi*, et *têl*, *ſcorpio*; quare vix eſt in uſu hic modus ſcribendi: ſed loco diphthongi ſcribunt *a* breve, et addunt *v* conſonantem. Sic nomen *cauvei* ferè nunquam ſcribunt ஙௌவை, ſed கவ்வை. 8) Ad exprimendum diphthongum *ai*, anteponunt ſingulis litteris figuram ை, quam சுழி vocant. Sic ைக, *cai*, *manus*, ைத, *tai*, *Januarius* menſis, ைம, *mai*, *atramentum* &c. Excipe ண, ன, ல, ள, quibus in principio litteræ uniunt figuram particularem, et ſcribunt ணை, னை, லை, ளை. 9) Ad exprimendum *u* tùm breve, túm longum, variant ſatis; omnes autem hujus figuræ ad tres reduci poſſunt: (1) Ex க fit கு, *cu*, கூ, *cû*: ex ட, டு, டூ: ex ம, மு, மூ: ex ழ, ழு, ழூ: ex ள, ளு, ளூ: ex ற, று, றூ: (2) Ex ச, சு, சூ: ex ப, பு, பூ: ex ய, யு, யூ: ex வ, வு, வூ. (3) ex கு, ஙு, ஞு: ex ண, ணு, ணூ: ex த, து, தூ: ex ந, நு, நூ: ex ல, லு, லூ: ex ன, னு, னூ. Ut autem, quæ diſjuncta ſeparatim propoſui, in unum coacta oculis ſubjiciam: referam hîc ordine tamulico characterum omnium figuras, quarum vim inferius explicabo.

அ. ஆ. இ. ஈ. உ, ஊ. எ, ஏ. ஐ. ஒ, ஓ. ஔ.

க, கா, கி, கீ, கு, கூ, கெ, கே, கை, கொ, கோ, கௌ.

ஃ: hæc vix unquam copulatur vocali.

ச, சா, சி, சீ, சு, சூ, செ, சே, சை, சொ, சோ, சௌ.

ஞ, ஞா ஞ் ஞீ, ஞு, ஞூ, ஞெ, ஞே, ஞை, ஞொ, ஞோ, ஞௌ.

டை, டோ, டீ, டூ, டெ, டே, டை,
டை, டொ, டோ, டௌ.
ண, ணா, ணி, ணீ, ணு, ணூ, ணெ,
ணே, ணை, ணொ, ணோ, ணௌ.
த, தா, தி, தீ, து, தூ, தெ, தே, தை,
தை, தொ, தோ, தௌ.
ந, நா, நி, நீ, நு, நூ, நெ, நே, நை,
நை, நொ, நோ, நௌ.
ப, பா, பி, பீ, பு, பூ, பெ, பே, பை,
பை, பொ, போ, பௌ.
ம, மா, மி, மீ, மு, மூ, மெ, மே, மை,
மை, மொ, மோ, மௌ.
ய, யா, யி, யீ, யு, யூ, யெ, யே, யை,
யை, யொ, யோ, யௌ.
ர, ரா, ரி, ரீ, ரு, ரூ, ரெ, ரே, ரை, ரை,
ரை, ரொ, ரோ, ரௌ.
ல, லா, லி, லீ, லு, லூ, லெ, லே, லை,
லை, லொ, லோ, லௌ.
வ, வா, வி, வீ, வு, வூ, வெ, வே, வை,
வை, வொ, வோ, வௌ.
ழ, ழா, ழி, ழீ, ழு, ழூ, ழெ, ழே, ழை,
ழை, ழொ, ழோ, ழௌ.
ள, ளா, ளி, ளீ, ளு, ளூ, ளெ, ளே, ளை,
ளை, ளொ, ளோ, ளௌ.
ற, றா, றி, றீ, று, றூ, றெ, றே, றை,
றை, றொ, றோ, றௌ.
ன, னா, னி, னீ, னு, னூ, னெ, னே, னை,
னை, னொ, னோ, னௌ.

§. II.

DE VI LITTERARUM.

4 VIm Litterarum cujuſcumque linguæ ſcriptâ præceptorum phalange ediſcere, longa et ardua via eſt: facilis autem et compendioſa, à docentis ore haurire auribus, et hauſta balbutiendo proferre. Si enim usquàm, hîc certé verum eſt illud: *errando diſcitur.*

Attamen

Attamen, ut complemento operis nihil desideretur, aliquid de vi tamulicæ linguæ Litterarum attingam veriùs, quam explicem. க in principio dictionis æquivalet nostro *k*; in medio autem, si simplex, est *g*, si duplicatum, est *k*: sic காகம் dicitur *câgam*, *cornix*, et காக்கை dicitur *câkei*, aliud cornicis nomen. Multi latis laborant ad exprimendam et edisscendam vim hujus litteræ: et sanè oleum et operam perdunt. Hoc unum scire sufficiat, hanc litteram venire tantùm, saltém in linguâ vulgari, ante litteram க, et habere sonum litteræ *n* ante *g*, vt in hâc voce latinâ, *Longum*, quæ, si scribenda esset characteribus tamulicis, scriberetur, லொங்கும், ச in principio dictionis, et in medio, si simplex, vim ferè habet litteræ *s*, sic சுசி dicitur, *susi*, *mollis*: si autem duplicatum invenies, pronunciandа est ut apud Lusitanos *cha*; sic அச்சம் dicitur *acham*, *metus*. ஞ eam vim habet, quam littera *nh* apud Lusitanos: *ñ* apud Hispanos; et *gn* apud Gallos et Italos: plerumque scribitur ante ச et tunc pronunciatur ut *n* et *g* in hâc voce, *angelus*; sic அஞ்சினான pronunciandum *anginên*, *timui* &c. த, in principio dictionis, et quando in medio est duplicata, sonat ac *t*; quando verò in medio dictionis est, simplex æquivalet nostro *d*: sic துதித்தான legitur *tuditân*, *laudavit*. ந vim habet litteræ *n*, usurpatur in principio dictionis et ante த, quod tunc pronunciatur vt *d*: sic அந்தம legitur *andam*, *finis*, *perfectio*. ப in principio dictionis et in medio, si duplex, vim habet litteræ *p*; in medio autem, si non duplicetur, idem est ac *b*: sic பணிகபடான legitur *pagueipân*, et சபை, *sabei*. ம idem est ac *m*. ய est *y* consonans. ர est *r*. ல est *l*. வ, *v* consonans. ற, si simplex, æquivalet duobus *rr*: sic திறம legitur *tirram*, *vis*. Si autem duplex, æquivalet duobus *tt*: sic குற்றம legitur *cuttam*, *culpa*. Si tandem sit post ன consonantem, pronunciatur ut *d* admodùm lenis: sic எனற, நன்ற &c.

ஷ &c. ன eſt *n*, quæ tamen per ſe nunquam venit, ut ந, in principio dictionis, ſed tantúm in medio vel in fine, ut ஞான ஞான. Quatuor adhuc ſuperſunt litteræ, quæ in ſono ſatis à noſtris differunt, nec facilè ab exteris pronunciantur. Scilicet ள, hæc, quando ſimplex eſt, pronunciatur hoc modo: inverſâ omninò retrorſùm linguâ, adeó ut interiorem palati ſummitatem attingat, impellitur impetu, pronunciando inter *da* et *ra*. Si vero duplex ள்ள inveniatur, eodem modo inflexâ et impetu vibratâ linguâ, *ta* pronunciatur. Si tandem ſimplex quidem ſit, ſed conſonans ante aliam conſonantem, ut in hoc vocabulo ஸ்ள்ப், eodem modo pronunciatur ut *t* conſonans. Dicunt apud Anglos eſſe litteram, quæ ſimili modo ac ſono pronuncietur. ற, hæc inflexâ eodem modo linguâ, pronuncietur ut *n*; unde benè convenit cum ள: nec ante hoc ſcribitur unquam alia *n* conſonans, præter hanc. ழ eſt quoddam genus *l*, quod pronunciatur inflexâ aliquantulum linguâ uſque ad palati medietatem. ள eſt quoque aliud *l*, quod craſſiori ſono, reflexâ omninó ad interiorem palati partem linguâ, pronunciatur. Nec plura dicam de vi Litterarum, cum earum ſonus, non ſcriptis, ſed voce acquirendus ſit.

§ Cum hæc pauca de pronunciatione ſcripſiſſem, petiit quidam, ut adderem aliquid de ſono, quo Tamulenſes longas à brevibus diſtinguunt: ſiquidem ſpecialis eſt, et arduus exteris. Si enim vocabulum ſit polyſyllabon in linguâ latinâ, præter penultimam, in verſiculis autem, ſi Gallicam excipias, præter etiam ultimam, longas a brevibus ſono non diſtinguimus, quas tamen benè ſemper in quolibet vocabulo Tamulenſes ſono diſtinguunt. Attamen de ſono quàm facile eſt loqui, tàm eſt difficile ſcribere. Poëta quidam picturam laudans, artem, quâ verba pingimus, et loquimur oculis, eam dicit, poëticè quidem magis, quám veré: ſiquidem pictura conceptum noſtrum exprimit quidem,

dem,

dem, non verba; nec picturam multùm differre dixerim à scripturâ, nisi quod et à nescientibus legitur, et uno intuitu exhauritur liber, ac quasi oculis devoratur. Cæterùm scripturam quoque mortuam linguam vocamus, cúm voces explicet sine sono. Scimus, quid scripserit Cicero, jure dubitant multi, quo sono, quæ scripsit, pronunciaverit. Quarè non per præcepta legentibus, sed per vocem audientibus sonus verborum tradendus est. Attamen, ut et desiderio eorum, quibus tamulicè loquentes audire non licet, indulgeam potiús, quàm satisfaciam, nonnulla breviter addam.

Tamulenses assignant *mensuram* temporis, quam மாத்திரை vocant, câque cujuslibet litteræ sonum metiuntur, syllabæ autem longæ duplicem mensuram, unam brevi, et dimidiam dant consonanti. Secundúm hanc regulam pronunciant quamlibet syllabam, et benè exprimunt longas et breves in quolibet vocabulo, etiamsi 4 vel 5 vel 6 syllabis constet. Sic ipsis pronunciantibus hanc vocem sex syllabarum, பத்திரத்திலிருந்து, *pâttirattinôdê:* (ablativus est à nomine பாத்திரம், *vas:*) benè intelligitur, primam, penultimam et ultimam syllabam esse longam; tertiam autem, licet ex duplici consonanti in versu æquivaleat longæ, naturâ tamen esse brevem. Et hæc vox benè discernitur ab aliâ, பத்திரத்திலே, *pattirattinôdê*, (ablativus est à nomine பத்திரம், *cautela:*) quamvis hæc vox hoc uno a prima differat, quod prima syllaba ultimi vocabuli sit naturâ brevis, licet à duplici consonanti fiat metro longa. Hoc arduum sané esse solet tyronibus; et tamen adeó in hâc linguâ necessarió animadvertendum est, ut hoc uno potissimùm neglecto, conceptum nostrum nunquam explicare valeamus, et cùm unum dicere conabimur, oppositum intelligant incolæ. Sic, si dicas கல்— கல்லாள், et primam syllabam pronunciaveris longam, erit *petii* vel *audivi*; si eandem brevem pronun-

6

ciave-

ciaveris, erit *perü*: et centum alia hoc modo.

7 Quarè 1) ubicumque litteram longam inveniamus, in ejus pronunciatione duplici menſurâ temporis inſiſtendum eſt: feré ut apud Gallos pronunciatur hoc vocabulum *ètrange*; in quo vocabulo triſyllabo, licet penultima exprimatur, ut longa, adhuc benè cognoſcimus, primam pronunciari longam, et differre ab hâc voce, *revanche*, in quâ prima pronunciatur brevis. Sic differunt inter ſe ஆனந்தம, et அனந்தம. 2) Quando littera eſt naturâ brevis, at duplices ſequuntur conſonantes, ea pronunciatur ferè ut apud Gallos hæc vox, *avancè*, in quâ ſecundum *a* ante duas conſonantes exprimitur ut breve, et diſtinguitur ab hâc, *j'avance*, ubi illud *a* pronunciatur ut longum. Sic dicitur மனந்தன், ubi ſecundum *a*, cum ſit breve, licet ſequantur duæ conſonantes, ut breve pronunciatur, et æquivalet dicto *avancé*. 3) Major difficultas eſt, quando vocabulum eſt diſſyllabon: tunc ſi utraque ſyllaba ſit longa, pronunciatur ut hæc vox à Gallis *âgé*: ſic மாகீ, மாதா &c. Si ſecunda tantùm ſit longa, pronunciatur, ac ſi accentum haberet tantúm in fine, ut *pelê*: ſic பலா, பிதா &c. Et hic, etiamſi intercedant duæ conſonantes, ut தனீ, அனீ &c. pronunciatur ut Gallicè *tombè &c.* Si autem prima tantùm ſit longa, tunc pronunciatur ut Gallicè nomen *bâton*, et verbum *mêlons*: ſi autem utraque ſit brevis, pronunciatur ut Gallicé nomen *melon*, et verbum *batons*. Addam de hoc ultimo exemplum quoque a linguâ latinâ ad uſum eorum, qui gallicam non noverint. Hæc duo nomina diſſyllaba, காதம, *câdam*, *leuca tamulica*, quæ tribus leucis gallicis conſtat, et கதம, *cadam*, *ira*, in hoc uno differunt, quod primum habet primam longam, ſecundum autem utramque brevem. Ex his காதம, quod habet primam longam pronunciatur, ut latinè hæc vox, *cadam*, à verbo *cado*: கதம verò ex duplici

brevi,

brevi, pronunciatur omninò eo ſono, quo idem *cadam* latinè pronunciaretur, ſi in compoſitione à *decado* eſſet *decadam*. Si enim quis nonnihil animadverterit, videbit, quantùm differat ſonus, quo illud *cadam* dicitur per ſe, à ſono, quem habet in voce *decadam*: differentia eadem eſt inter கற்தம் et கதம் apud Tamulenſes. Et hæc ſufficiant, ne longiús tempus teram, quaſi velim ſenſibus mutare objecta, et ſonum oculos docere.

§. III.

De Variatione Pronunciationis.

INvariatâ litteræ figurâ, aliquando variatur ejusdem ſonus: pro quo ſint hæ Regulæ. *Reg.* 1. *A* breve in fine vocabuli, quod ſit polyſyllabon, et in fine habeat poſt *a* unam ex his ſex conſonantibus ல, ழ, ள்ட, ற, ன்ற, ண்ண, tunc tò *a* tenui adeò ſono pronunciatur, ut videatur *e* lene. Sic படகல non pronunciatur *pagal*, ſed *paguel*, *dies*; eodem modo dicitur புகழ், *puguel*, *laus*: அவள், *avel*, *illa*: சுவர், *ſuver*, *paries*: அவன், *aven*, *ille*: அரண், *aren*, *arx* &c. Hinc licet ante க, த, ச, littera ம mutetur in *n*, cum hæc non ſit ன், ſed ங vel ந vel ஞ: tunc ſi *a* præcedat, non mutatur ſono, et adhuc exprimitur apertè *a*, et apparet differentia v. g. inter hanc vocem பலன, *præmium*, et hanc பலம, *genus ponderis*; etiam quando ம finale mutatur in *n*. Dicitur enim பலங்கொடு, *palan codu*, பலந்தா, *palan dâ*, பலஞ்சீர்திரு, *palan ſirridu*, et nunquam pronunciatur *palen*, uti ſemper pronunciatur hæc, பலன, cum in fine habeat ன. Adverte, quod etiamſi, declinando hæc nomina, addantur plures litteræ, unde jam dictio non terminetur per *a* et unam ex dictis ſex conſonantibus: tamen ſemper tò *a* pronunciatur ut *e* lene. Sic படகலுக்கு, படகலுலு &c. non dicitur *pagalucu* vel *pagalei*, ſed *paguelucu*, *paguelei*

paguelei &c. Dixi autem ſub initio, ſi vocabulum ſit polyſyllabon. Si enim eſſet monoſyllabon, vt நல, கல, பல, கள, தன, கண &c. non dicitur *nel, quel &c.* ſed invariato ſono dicitur *nal, cal, pal, cal, tan, can &c.*

9 *Reg.* 2. Diphthongus *ai* in vocabulo polyſyllabo, in quâcumque ſyllabâ, quæ non ſit prima, pronunciatur ferè ut *ei*, ſono leni, ut ſuprà diximus de *a*; adeò ut etiam in verſu, licet ſit diphthongus, in eo caſu ſumatur ut brevis, et vocatur ஐகார ககுறுக மாத்திரை, *abbreviatio litteræ ai.* Sic உடைமை non legitur *uṫaimai*, ſed *uṫeimei*, variato ſono illius ை, quod eſt in medio et in fine illius vocabuli. At in hâc voce கைம பெண், *viduam*, rò ை in principio non variat ſonum, ſed tantum in medio et in fine, et dicitur *caimeiei.* Eodem modo, quando vocabulum eſt monoſyllabon, nunquam imminuit ſonum: unde கை, *manus*, மை, *atramentum*, கைத, menſis *Januarius &c.* dicendum eſt *cai, mai, tai &c.*

10 *Reg.* 3. *I* breve ante ற plerumque adeò leniter pronunciatur, ut videatur non eſſe. Sic in terminatione verborum கிறது vel கிறது pronuncian-tur, ac ſi eſſent *cradu* vel *gradu*: ſic பிறகு, *pragàſam*, சிகிறம, *ſicram &c.* Et hoc adeó, vt etiam in verſu, cum opus ſit, rò i poſſit non numerari. Præterea *i* longum vel breve ante ழ pronunciatur plerumque ut *u*: ſic தமிழ, *tamuṫ*, பிழை, *puṫavei*, பீழை, *pûṫei &c.* Item *i* longum, ſi ſit ante ட, pronunciatur quaſi ut *u*: ſic வீடு, *wûṫu*, பீடம, *pûṫam &c.*

§ IV.

DE VARIATIONE FIGURÆ LITTERARUM.

11 TAmulenſes non ſolùm nullis virgulis orationem diſtinguunt, verùm neque vocem à voce ſeparant, ſed uſque ad finem cujuſcumque periodi omnia ita ſimul

mul commixta ſcribunt, ut una tantum vox videatur, et non tam ordine annexis margaritis torques, quàm ignobili captivitate connexis annulis catena dicenda ſit periodus Tamulica. Hinc nunquam Tamulenſes utuntur figuris vocalium, quas ab initio retuli, niſi periodus incipiat per vocem, quæ in fronte vocalem habeat. In medio verò orationis, 1) ſi poſt vocem, quæ deſinat per conſonantem, ſequatur alia, quæ per vocalem incipiat, mutatâ finalis conſonantis figurâ, illi connectunt figuram ſequentis vocalis. Sic non ſcribunt இவன-இலை உலை, ſed, ac ſi una vox eſſet, இவனிலை உலை; quod ſanè tyronibus negotium faciet: niſi enim ſolutâ priùs hâc connexione ſingula verba ſuâ libertate donata reſpiciat quis, nec ipſe ea intelligere, nec in Lexico invenire unquam poterit. 2) ம conſonans ante க fit ங, ante ச fit ஞ, et ante த fit ந. Sic ம in fine hujus dictionis ஜெயம, *victoria*, mutatur hoc modo: ஜெயங் கொண்டான, ஜெயஞ் சொன்னான், ஜெயந் தந்தான, *victoriam duxi, dixi, dedi* &c. 3) ல conſonans ante க, ச, த, ட ſæpe ſæpius mutatur in ற: et, ſi ſequens ſit த, hoc quoque mutatur in ற. Sic, ut omnia unâ oratione oſtendam, loco ſcribendi, விடாமலைசெய்ததவதற்றினாலதடபடாமலைகைதியிலைபடலைனுகும, ſcribúnt meliùs, விடாமற்செய்ததவதற்றினாற்றடபடாமற்கைதியிற்றலைனுகும, *conſtanti poenitentiæ certum erit in cælo præmium.* Sic eodem modo ன conſonans ante க, ச, த, ட, mutatur aliquando in ட்: et, ſi ſequatur த, hoc quoque mutatur in ட். Sic loco dicendi, நாளாதிதோற்றம *ſingulis diebus*, dicunt நாட்டோற்றம, vel etiam uno ட் ablato, elegantiús dicitur நாடோற்றம. Sic, இந்நாட்பயிர *hujus temporis ſegetes*, பழநாட்செய்கி *hiſtoria antiqua*,

தி(ந)ந(ர)ட—க—ன *obligatio diei festi* &c.

4) Si post consonantes finales ண, ன, sequatur vox, quæ incipiat per த, debet semper mutari post ண in ட—, et post ன in ற. Sic, கண த ற(ந)தான, debet scribi, கண—ட—ற(ந)தான: sic, பலன தந(த)தான scribendum பலன ற(ந)தான &c. Attamen hâc regulâ, quæ inviolabilis est in linguâ sublimi, vix utimur in vulgari: cum tamen aliquando utamur, volui eam tradere, ut tyrones agnoscant radicem aliquot nominum, quæ juxtà hanc regulam composita sunt. Sic ex ம(ர)ண *terra*, et தலம *locus*, fit ம(ர)ண—லம &c. Præterea, si vox, quæ desinit per ண vel ன, habeat quidem figuram recti, sed significationem et vim obliqui, ut sæpe fit in hâc linguâ; ut அவன ணக loco dicendi அவ(ன)ணை—ய ணக: tunc, si sequatur nomen incipiens per க, ச, த, ப, bene mutatur quoque ண in ட—, et ன in ற, et sequens த in ட— vel ற. Sic cùm, loco dicendi ம(ர)ண ணுற(த)ச(ப)யதப பாத(த)திரம, *vas factum ex cretâ*, bene dicatur ம(ர)ண பாததிரம: tunc melius scribitur ம(ர)ட—பாததிரம. Sic பொன ணுற(த)ச(ப)யதகமடி, தகடு, சிலை, பாததிரம, *ex auro factum filum, lamina, statua, vas*; elegantiùs dicitur பொன றகமடி, பொன றகடு, பொன றசிலை, பொன றபாததிரம &c.

12 Præter has, plures alias variandi regulas, quæ tyronibus iniqui ponderis essent, in sublimioris linguæ Grammaticâ fusiùs exponam. Hìc satis sit ultimò advertere, quod littera ர, *r*, nunquam vel deperditur, vel mutatur: unde error est eorum, qui à verbo கிரு கிறது/ v. g. formant præteritum கிநதன, cùm debeat esse கிர்நதன &c. Errant quoque, qui, quando post *r* sequuntur duo க, judicant idem esse scribere ர்கக vel றக. Sic ex பொர் *pugna*, fit பொர்கக(ள)ம *campus pugnæ*: plures

res autem ſcribunt ழொபாறமகளாடம, quod ab errore excuſari non poteſt, et aliud ſignificat, et primum pronunciatur *pôrcaɪam*, ſecundum verò *pôtcaɪam*. Sic, loco ſcribendi மனுஷ்கருக்கு, *hominibus*, plures per errorem judicant poſſe ſcribi etiam மனுஷருக்கு: attamen hic eſt dativus ſingularis à மனுஷன, ille autem pluralis à மனுஷர; primum pronunciatur *manuxercu*, ſecundum *manuxetcu*, quæ omnia ſatis differunt. Præterea eodem modo, quando littera ற ſequitur conſonatem ன, judicant aliqui poſſe promiſcuè vel has duas litteras ன ற, vel duplicem ண ſcribi. Et Lexicon ipſum Tamulico-Luſitanum expreſſè hoc habet, docens v. g. க ன ற, poſſe ſcribi க ண ண &c. Attamen quàm falſò hoc dictum ſit, ex hoc ipſo videri poteſt, quod க ன ற, க signifiçat, *vitulo*, in dativo, et க ண ண, க eſt, *oculo*. Sic, எ ன ற க eſt dativus à voce எ ன ற, *quando?* et எ ண உண க eſt dativus à voce எ ண உண *oleum*. Sic, ம ன ற ி க ற து eſt *rogare*; et ம ண ண ி க ற து eſt *terram tremere*: et ſic ſexcenta alia. Unde reverà promiſcuè ன ற vel ண ண ſcribere aut pronunciare nullatenùs licet; et ſanè nunquam vel ſemel à peritis hujus linguæ indigenis promiſcuè vel ſcripta vidi vel pronunciata audivi: rudes autem, cæcorum more, ſequi nos, nemo laudabit.

§. V.

De Augmento Litterarum.

TAmulenſes in decurſu orationis ſæpe addunt litteras, quas ſcire non ſolùm ad perfectionem pronunciationis et orthographiæ, ſed ad intelligentiam quoque ſummoperè expedit. Si quis enim hanc regulam neſciens viderit ſcriptum v. g. இந்தவானைச, ſciet tò இந்த eſſe articulum *hic, hæc, hoc*, வானைச autem neque ſciet, neque quærendo inveniet: ex regulis 13

verò, quas hic trademus, additum hic *v* consonantem noverit, quâ litterâ ablatâ, leget அ ஸ F, et statim sciet esse *desiderium*. Quarè 1) ut omninò concursum vocalium effugiant, si post vocalem finalem dictionis unius sequatur alia vocalis, ut in exemplo nunc allato, இந-அ ஸ F : tunc si vocalis, quæ est in fine prioris vocabuli, sit *u* breve, eliditur, et loco illius *u* apponitur consonanti, quæ remanet, vocalis, per quam incipit sequens dictio. Sic, வந-இ ருக கி றன, ablato *u*, et apposito *i*, quod erat *du*, fit *di*, et scribitur வந கி ருந க கி றன. Excipe, quæ sunt dissyllaba, ex utrâque brevi, quibus duplex consonans non interponatur: hæc enim nunquam amittunt *u*, sed sequuntur regulam sequentem.

14 2) Si post alias vocales finales, quæ non sint *u* brevis, quando hæc eliditur juxta modò traditam regulam, sequatur alia vocalis : illæ non eliduntur, sed inter duas illas vocales finalem et initialem additur vel ய, vel வ, et cum his conjungitur vocalis, per quam incipit sequens dictio; pro quo hæc regula servanda est. Nullâ habitâ ratione vocalis, quæ sequitur, considerandа est, quæ præcessit, et, si hæc sit *a*, *â*, *u*, *û*, *o*, *ô*, *au*, additur semper வ. Sic, அலை-என றன *dixit*, *non*, scribitur அலைவென றன. Sic, அவ ஞ வென றல : sic, பூ வெ ருத தான &c. Sic, cùm juxtà regulam superiùs traditam குரு, நடு, பொது &c. non elidant *u*, scribendum, குருவிருக கி றா, நடுவிலை உலை, பொது வொ உலை &c. addendo வ. Ex his இது, அது, pro libito vel retinent, vel perdunt *u*; si retinent, addendum வ. Sic, இதாகாரம vel இதுவாகாரம &c. Si autem vocalis præcedens sit *i*, *î*, *e*, *ê*, *ai*; tunc additur ய. Sic dicitur, தமையனை, நீயிருக்கையிரு, ஞகனைய யொகுகு &c. Hæc regula adeó universalis est, ut errore damnandum sit, quidquid inverso hoc ordi-

ne

ne ſcriptum inveniamus: in quo et incolas, qui perfecti non ſint, ſæpe ſæpius errare videmus, ſcribendo plerumque ப, ubi வ addendum erat.

3) Si poſt conſonantem finalem ſequatur vocalis; tunc, ſi vox præcedens ſit monoſyllaba brevis, duplicatur ultima conſonans: v. g கண, என, தன, மெய &c. Si ſequatur vox ஆனை, ſcribitur கணனை, எனனை, தனனை, மெயயானை &c. Si verò monoſyllabon illud ſit longum, non duplicatur ultima: ſic கோடு, ſi ſit gerundium à verbo கோடல், eſt longum, unde, non duplicato ட, ſcribendum கோடுயிருந; at ſi ſit nomen, quod eſt *mendacium*, tunc, cùm ſit breve, debet duplicari ட, et ſcribi கோடுடயிருக கோடு &c. 15

4) Si poſt vocalem finalem ſequatur conſonans, nulla fit mutatio, niſi ſequens conſonans ſit ex his quatuor க, ச, த, ப: hæ enim ſæpe ſæpiùs duplicantur. Attamen quando duplicari debeant, quando non, adeò difficile eſt explicare, ut omnia perfectè præceptis contineri non poſſint: plures tamen regulas, quas longo uſu et accuratâ meditatione didici, hic fuſe tradam. Neque me levia ſectari et nugis tempus conſumere criminantes, has regulas deſpiciant aliqui: et quaſi ſuum labori ſtipendium ſit defuturum, in his legendis non adeó temporis jacturam metuant, quam fructus uberes abundè valent reſarcire; præcipuè cùm ex hoc ipſo multum ſanè mutetur orationis ſenſus. Sic v. g. ſi ſcribas கனனிதாய, eſt, *virginis mater*: ſi verò ſcribas கனனிததாய, eſt, *mater, quæ eſt virgo*; et ſimilia ſine fine. Hinc pluries verba omnino tamulica, phraſi tamulicâ et ſono quoque tamulico pronunciantibus nobis, conceptum tamen noſtrum adhuc non intelligent incolæ, ex hoc uno, quòd vel duplicamus, quæ ſimplices eſſe debent, vel è contra. Quarè licet, ut diximus, omnia regulis contineri 16

nequeant, aliqua tamen hîc referam, quæ et magis universalia sunt, et faciliora.

17 Et *Regula* 1. sit: quotiescumque præcedit vox, quæ duplicatâ ultimâ consonanti, in fine habeat *u*, semper sequentes க, ச, த, ட duplicantur. Sic கடுபடுக கடைத, அசசுசசி மித, புலவுதந னாத, நருருபடுபடுபோ த &c. Hæc regula est omninò universalis sine exceptione: nec scio, quomodò alter scripserit, has litteras non duplicari, si post nomina, quæ in fine consonantem duplicant cum *u*, sequatur non aliud nomen, sed verbum; et addit exemplum, கூறுமாபாத்ததான, பலவுதெயசான. Attamen hoc omninò falsum est cum suis exemplis: siquidem etiam sequente verbo duplicandæ sunt illæ litteræ, et dicendum, கூறுமாபபாததான, பலவுதெதெயசான. Sic, மடைருககைநதான, நலவுசுமநதான, நககைருததீத்ததான, கடைருபபித்ததான. பலவுககடைததான, விலவுதெதாருதான: et sic de aliis omnibus. Hinc ex hâc regulâ post dativum, qui semper desinit per *u* cum duplici க, semper illæ litteræ duplicantur. Sic, அவனைகுசெனனான, எனகுததநதான &c. Sic ex hâc eâdem regulâ, si gerundium desinat in *u* cum eâdem consonanti duplicatâ, duplicat eas litteras; sic டபாறாபடுபோனான, படைதுகெகாணடான, அழதுதுதநதான, படைருசெசாறான &c. non autem, si gerundium in *u* non duplicaret consonantem in fine; sic dicitur, நினாறுசெனனான, வநதுதநதான, கொணருபோனான, &c. Hanc universalem regulam sequuntur etiam nomina, quæ reverà non duplicant consonantem ultimam, attamen terminantur per duas consonantes ex his, quas Tamulenses வலினம dicunt, quæ sunt

க, ச,

க, ச, ட, த, ப, ற, ex quibus una ſit conſonans, altera habeat *u*, v. g. கற்ப, நட்ட, உட்கு, அவ்வற்கு &c. Hæc enim ſemper duplicant ſequentem : கற்படகக்காதத்தான, நட்டபகக்காடான, உட்குத்தீாதத்தான, அவ்வற்குச்சாதான ஜான &c. Et ratio eſt, quia in his caſibus illæ litteræ pronunciantur, ac ſi eſſent duplicatæ : non enim dicitur *catbu*, *natbu*, *utgu*, *avetgu* ; ſed *catpu*, *natpu*, *utcu*, *avetcu* &c. Tandem dixi ſuperiùs, ſi in fine ſit *u* cum duplici conſonanti : ſi enim poſt duplicatam eandem conſonantem ſequatur alia vocalis, ex hâc regulâ non duplicaret ſequentem. Sic dicitur, எலுலுகட்நதான, மடனீசிவினான, புதிசானனை னான, சட்டபாஜான, கதிசெயதான &c. non duplicatâ ſequenti.

Reg 2. Poſt acculativum ſine ullâ exceptione ſemper illæ litteræ duplicantur : ſic, அனைதகக்கான டான, அனைதசசெயதான, அனைததுதினான, அனைதடபிடிதாதான &c. 18

Reg 3. Poſt ablativum, qui deſinat per ல, ſi non apponatur, ut licet, *ê* finale, ſequentes illæ litteræ ſemper duplicantur : ſic, வனைதலிநதிரிநதான, விடட்றகிட்நதான, மனதில சசலிதான, பனைடயிலபபட்டான &c. Eodem modo poſt alium ablativum, qui deſinit per ஆல : ſic, அவனுலகசெக்டான, அவனுலசசெய்றான, அவனுலதுதற்றான, அவனுலபபினழதான &c. Attamen cum elegantiùs in eo caſu tò ல mutetur in ற, tunc illæ litteræ non duplicantur : ſic, விட்டுற்றகிட்நதான, அவனுறசெக்டான &c. Hæc quoque regula nullâ appendice excipitur. 19

Reg. 4 Subjunctivus *ſi*, என்ன றல, வநதால, செயதால &c. et omnia gerundia negativa, 20

ut ஓலைமலை, அலைமலை, ஓசையமலை, ஓடைமலை &c. hæc, inquam, omnia juxta ſuperiorem regulam vel mutant ல in ற, vel duplicantur illæ conſonantes க, ச, த, ட, ſi ſequantur. Sic, எனஉனயிலைமலைஓசையதான, vel எனஉனயிலைமறஓசையதான. Sic, ஓடைமறஓடைபோனன vel ஓடைமலைபஓடைபோனன &c.

21 *Reg.* 5. Poſt gerundium, quod deſinat per *i*, ſemper duplicantur : ஓசைலிகஓகாணாடான, அருளிசஓசையதான, பணணிததநதான, ஓவட்கிபஓடைபோனன, &c. ஓடைபோய et ஆய gerundia, illud à verbo ஓடைபோறது, hoc a verbo ஆகிறது, cùm reverà deberent terminari per *i*, ஓடைபோயி, ஆயி, ut ſæpe in eruditorum linguâ uſurpantur, etiamſi ablato *i* remaneat ய conſonans, ſequuntur hanc eandem regulam, et duplicant ſequentem : ஓடைபோயகஓகா ஓ, சததமாயசஓசாலவு &c.

22 *Reg.* 6. Poſt infinitivum, qui deſinit in *a*, ſemper duplicantur illæ litteræ : ஓசாலைகஓகட்டினா, ஓடைபோகசஓசானஓனனா, நிறையததநஓதன, ஓசையபஓடைபோனன &c. Nulla eſt exceptio, niſi quando utuntur infinitivo pro imperativo, uti dicemus in fine num. 69. Tunc enim, quia illa vox terminat ſenſum orationis, non duplicat ſequentem. Sic, ஓகளாகசவாமி *audi, Domine*, வர்சிககிறம, *veni feſtinanter* &c.

23 *Reg.* 7. Poſt quodcumque nomen diſſyllabon, ex duplici brevi, ſine conſonanti intermediâ, et cum *u* in fine : ut புது, *novus, a, um* ; ஒடைபது, *univerſalis, le* ; நடு, *medium* ; குரு, *ſacerdos* ; மலு, *macula* ; மருபு, *bonus odor* ; திரு, *felix* ; மது *mel* &c. Poſt hæc et ſimilia duplicantur ſequentes illæ litteræ, ſit nomen vel verbum, quod ſequitur. Sic dicitur,

புதுவீ

டுதுசசுவாமி, டுபாதுசடுசாலை, மறை
தநுணடுததானை, குருபபடுடிபபிதி
தாா, மதுகுகுடுடிததானை, தீருபபா
தம, மருகடுகாழுநது &c. Invaluit ta-
men uſus dicendi, குருசுவாமி. Excipe nu-
meros, ut ஏருரு, ஓருரு, அறை &c. qui non dupli-
cant ſequentem, quia iumuntur ut adjectiva: ஏருர
குதிணா, ஓருபது, அறைபது &c. Sic
dicitur, ஏருருகாலம, *unum tempus*: attamen
dicunt ஏருருகாலைமிலை உலை, *nullo tempore*
&c. Excipe quoque ஓது, அது, *hoc*, *illud*, quæ
nunquam duplicant ſequentem: ஓதுடொரிது,
அதுசிறிது &c. Excipe adjectivum சிறை, à
சிறுணம: ſic சிறுகலம &c. Excipe tandem,
quæ tyronibus nomina quidem videbuntur, et ſunt
participia juxta regulas elegantioris dialecti, adeoque
non duplicant ſequentem: ut மறை, quando non
ſignificat *maculam*, (tunc enim eſt nomen, et duplicat
ſequentes;) ſed quando ſignificat *aliud*, ut மறை
நாள, *altera dies*: tunc enim eſt vox à verbo, et
non duplicat illas litteras. Sic, மறுக சிடுகா
ண ஈவா, *affer aliud ferculum*, மறை பிழை
படிலை உலை, *non eſt alius vivendi modus* &c. Hinc,
ſi ſcribatur, மறுடுசாலை, eſt, *alia vox*: ſi, மறை
சடுசாலை, eſt, *vox maculata*, id eſt, *errata*.

Reg. 8 Poſt ஓநத, அநத, எநத, ſemper illæ 24
litteræ duplicantur: ஓநதகணக, அநதசடுச
யதி, எநதததறவாய, அநதபபணக &c.

Reg. 9. Poſt particulas quasdam, quas ipſi ஓனை 25
சடுசாலை vocant: ஓணி, *in poſterum*; தனி,
ſolus, *ſine comite*; டொலை *ſicuti*; மறை, *præ-
tereà*; மறை, *reliqua*, அனறி, *præter*; ஓனறி,
ſine, ஓலை உலை, *non*; அலை, *non* &c. Semper poſt
hæc duplicantur illæ litteræ: ஓணிசடுசயயெனை,
தனிபபயணம, அறிநதானைபபொ
லததிரி, மறைகாரியம &c.

Reg. 10 Post nomina desinentia in longam, sive sit *â*; நா, *lingua*, பா, *carmen*; sive sit *î*; ஈ, *musca*, தீ, *ignis*: sive sit *û*; பூ, *flos*: sive sit *ô*, கோ, *Rex*: semper duplicantur. Sic, நாகக்ஷநதது, மீடாதகத்நதது, ஈசமயமது, தீபமலனது, பூபபூதகதது &c. ம், *su*, non duplicat quidem; at revera non est ex hâc regulâ: non enim ந், sed நீ ப cum ப consonanti in fine scribendum est. Ex hâc regulâ participia negativa, quæ desinunt per *âda*; இலாத ஆகாத &c. possunt abjicere tò *da*, et dici இலா, ஆகா &c. et tunc duplicant sequentem: இலாப படுபோய, ஆகாகாகியம &c. Attamen cùm tertia persona neutrius verbi negativi sit செய்யாது, வாராது &c. et etiam, ablato து, செய்யா, வாரா &c. tunc tamen, cùm sit verbum absolutum, et non participium, non duplicantur sequentes illæ litteræ. Sic, si aliquid expectanti dicatur, *illud modò non veniet*, *abi*, diceretur, இபோபோத துவாராதோபோ, et non duplicatur ப: et sic de ceteris. Excipiuntur plura, quæ sunt à linguâ Grandonicâ, quæ non duplicant: sic மகாசநதோத ஆடம, மகாபி மசாதம &c.

27 *Reg.* 11. Post nomina animalium, arborum, et omnium, quæ sunt inanimata, si sequatur nomen partium eorum, adeò ut nomen principale, etiamsi figuram habeat recti, significatione sumendum sit in obliquo: tunc semper duplicantur க, ச, த, ப, si sequantur. Sic, கிளிகக்கால; est enim கிளியினகால, *pes psittaci*: sic, புலிதநதோல, குதிரைத தலை, யாஉனகண்காமடி, பூஉனகண்ண, குரங்குதநதலை, வெண்நெசிமூகு, பாம்புபபடம &c. hæc omnia ex nominibus animalium. Sic, நூருங்ஙைகக்காய, இலைநதைகக்காய, அநதிபபழம எடுபபழம, நூலஉலகோடு, நா

வல

லைபபழம vel நாவலபழம, பாகல
ககாய, vel பாகலகாய &c. et hæc ex nomi-
nibus arborum. Sic, மஉலைபபகமம, மஉல
சசாரல, கடலகனா vel கடலக
னா, ஏபாற்கஙகளாம &c. quæ nomina expri-
munt res inanimatas. Dixi autem, ſi nomen princi-
pale habeat figuram recti, et ſignificatione ſumendum
ſit in obliquo: ſi enim nomen principale ſumendum
eſſet in recto, nunquam duplicaret ſequentem. Sic be-
ne dicitur, கிளிககா உலைய லதுதொதன,
abſcidi pedem pſittaci: quia nomen principale கிளி,
pſittacus, licet habeat figuram recti, hîc ſumendum
eſt in obliquo. Si autem dicerem, *pſittacus extendit
pedem*, tunc, quia pſittacus ſumitur in recto, non du-
plicato க, dicerem, கிளிகா உலைநீடடு
லல. Eodem modo dicam, அதிபபழ
கணைடன, *vidi fructus arboris dictæ Atti*:
at non duplicato ப, dicerem, அதிபழநத
தது, *arbor, Atti dicta, dedit fructus*. Sic dicam,
கடலகனாகணைடன, *vidi littus
maris*; at non duplicato க, dicendum eſt, கட
கனாகடநதது, *mare tranſcendit littus*: et ſic
de ceteris. Nomina verò hominum non ſequuntur
hanc regulam, et nunquam duplicant in ſimili caſu ſe-
quentem. Sic dicitur, தமபினக, தாயனகத
உல, தபசிசாமம &c. A regulâ autem uni-
verſali excipe aliquot nomina arborum, quæ variant:
aliqua enim addunt *am*. Sic ex புளி, ஏதி, ஆ
ல, fit புளியமரம, புளியாகாய,
புளியமபழம, ஏதியமரம, ஏதியா
கமபு &c. ஆலமரம, ஆலாகாய,
ஆலமபழம &c. Alia mutant ultimam ſylla-
bam in *am*. Sic ex இலவு fit இலவமபூ, இல
வாகாய &c. ex இலைமபிசனை fit இலை
மபிசசாகாய, இலைமபிசசமபழம,
&c. ex நாவற்றை fit நாவற்தமபூ, நாவ

றது

தருகாய &c. ex படஉலர fit பனாருகாய &c. Juxta hanc exceptionem nomen cujusdam plantæ grani, கமடு dictæ, habet கமபாருகருந்து. கமபநதடனை &c. At nomen arboris ஓவைமடு dictæ, habet ஓவைபபமாடம, ஓவைபபாகாய, ஓவைபபமபழம &c. Arbor autem ஓதருகு dicta, omninò abjectâ ultimâ syllabâ கு, addit காய, et facit ஓதருகாய.

28 *Reg.* 12. Si autem hujusmodi nomina desinant per *a* longum, sequuntur regulam decimam num. 26. et duplicant sequentem, sive nomen principale veniat in recto, sive non. Sic dicitur, பிறககா ரலையபற தடிதன, et, பிறககா உலாநீடடிறற, *abscidi pedem columbæ*, et, *columba extendit pedem.* Sic, படலாககா ணையதகினெறன, கிளாககா ணையதகினெறன, *comedi fructum arboris Palâ* et *Vilâ* dictæ. Et, etiamsi veniant in recto, duplicant: sic, படலாககா ணையதகாந ததது, கிளாககா ணையதத நதது, *arbor Palâ et Vilâ dedit fructus* &c. Excipe மா et விளா: hæc duo nomina, si veniant in recto, duplicant ex regulâ generali; si vero veniant in obliquo, addunt *m.* Sic in recto; மாபபழதணதத நதது, விளாபபழதணதத நதது, *arbor Mâ et Vilâ dedit fructus*: at in obliquo dicitur, மாமபழதணகதினெறன, விளாமபழதணதத தினெறன, *comedi fructus arboris Mâ et Vilâ*; sic மாருகாய, விளாருகாய &c.

29 *Reg.* 13. Excipe ex superiore regulâ nomina, quæ desinunt per ஞ, றல, ந sine consonanti præcedente: ut ஆ ஞ, மா ஞ, ஆ றல, வய றல, எ ரு ந &c. Hæc enim, si veniant in obliquo cum alio nomine, et usurpentur more adjectivorum, ut suo loco dicemus, duplicant suam ultimam consonantem, et primam sequentis vocabuli, juxta regulam hîc primò traditam: sic, ஆ ஞ கு, மா ஞ கு

டுடுழலை, ஆறுமுடுபாசலை, வயறு டுகுடுடு, ளருதது/ககாலை &c. Aliqua nomina, etiamsi ante ultimam syllabam habeant consonantem, illâ abjectâ duplicant ultimam cum sequenti. Sic ex மருநது/, *medicamen*, fit மருததுடை, *saccus, in quo* Indi *medicamina deferunt.* Sic ex இருமடு, *ferrum*, fit இருடுபுடுபாலம, *lamina ferri &c.* Attamen ex பீரமடு, *vimen indicum*, fit பிரடுபுகுகடுடுழலை *lectus ex illo vimine.*

Reg. 14. Nomina, quæ desinunt per ம, si veniant in obliquo, vel ad modum adjectivi cum alio nomine, sæpe ablato ம, addunt தது/, et ex regulâ primâ num. 17. duplicant sequentem. Sic ex வேதம fit வேத ததுகாரியம, ex குளமம fit குளதது தணணீர, ex டுகம fit டுகததுசசாயலை &c. Hinc, si velim dicere, *littus stagni*, dicendum erat குளதததுகாணர, quod sanè error non est: at usus invaluit dicendi குளததாகாணர. 30

Reg. 15. Quandoscilicet duplicentur dictæ litteræ க, ச, த, ட post nomina, quæ desinunt in ம, et hoc ablato conjunguntur alteri nomini, tanquam adjectiva, principali: adeo incerta res est, ut nihil præcipere audeam. Dicitur enim v. g. ஞானதநதானவை duplicato த, et dicitur ஞானதிடூனச, த non duplicato: et ratio petenda est plerumque à linguâ Grandonicâ, ubi præter *ca* est *ga*; sic *sa* et *cha*, *ta* et *da*, *pa* et *ba*. Hinc ex diversitate litteræ initialis duplicantur, vel non: quæ propterea ùsu discenda sunt. Falsum autem est, quod alter scripsit: scilicet, si sequatur nomen incipiens per பி, semper duplicandum ட, falsum, inquam; siquidem, cùm dicatur, அடிமறதகடுலை, duplicato க, dicitur tamen அடிமறதபிமறசாகாகம, non duplicato ட, etiamsi sit nomen incipiens per பி. Sic, non duplicato ட, dicitur சகலபிமறகாரசம, பிமறதானபிமறபுடு &c. 31

Addo

32 Addo tandem *Regulam* 16. pro verbo படுகிறது: hoc enim plerumque duplicat ſuam primam conſonantem ட, etiamſi præcedant nomina, quæ non ſolent duplicare ſequentem. Sic, non duplicato ட, dicitur ஏருபஸ்வதி அடிக்கோடானான், இபபடிசெய்தானான, ஆனசெய்தி, நிநனதுசொரிது &c. Si autem his vocibus ſubjiciatur படுகிறது, ſtatim duplicatur ட. Sic dicitur, ஏருபபபடடடு, அடிபபடடடு, இபபடிசெயபபபடடடு, ஆனசபபபடடடு, நிநனதுபபபபடடடு &c. Sic, படபபபபடடடு, சநதேகபபபடடடு &c. Vide præterea, quæ diximus num. 129.

§ VI.

DE LITTERIS GRANDONICIS.

33 CUm Tamulenſes vocibus et litteris aliquot à Grandonicâ linguâ commodatis utantur pluries, hic tradam litteras grandonicas, quæ apud Tamulenſes in uſu ſunt. 1. ஜ *xa*, ஜா *xâ*, ஜி *xi*, ஜீ *xî*.

2. க்ஷ *cxa*, க்ஷா *cxâ*, க்ஷி *cxi*, க்ஷீ *cxî*. Loco hujus litteræ ſæpe Tamulenſes ſcribūt ட்ச conſonantem et ச: ſic, கா க்ஷி vel கா ட்சி, இரா க்ஷை கிறது vel இரட்சிகிறது.

3. ஶ pronunciatur ac *x* conſonans ante ட duplicatum, *xta*, ஶ்தி *xti*, ஶ்து *xtu*.

4. ஸ்ர eſt ſ grandonicum, quod ſuperſcribunt pluribus litteris. ஸ்ர, *ſta*, ஸ்ந *ſna* &c. Scribunt quoque ஸ்ம *ſma*, ஸ்ப *ſpa*, ஸ்க *ſca*, ஸ்து *ſtu*: omnia ex linguâ grandonicâ.

5. ஸ்ரீ eſt *tra*: et, ſi addas ஸ்ர hoc modo, ஸ்ரீ erit *ſtra*, ஸ்ரி *ſtri* &c.

Et

Et hæc satis sint de Litteris et orthographiâ linguæ tamulicæ. Quæ omnia sub initio tyronibus proponenda sanè non censeo : licet ordinem insequutus, hîc simul tradenda judicaverim.

CAPUT SECUNDUM
DE NOMINE ET PRONOMINE.
§ I.
De Declinatione Nominum.

EX litteris ac syllabis, de quibus hactènus egimus, 34
voces finguntur, inter quas, cùm potiorem in oratione partem sibi vindicet nomen, de hoc primò agendum est. Nomen, quod Tamulenses ad distinctionem verbi, ஞொன்ம *peyer* vocant, propriè non est in hâc linguâ nisi unius declinationis : omnium quippe nominum casus unico declinantur modo. Numerant ipsi octo casus, quos communi vocabulo dicunt வேற்றுமை *vêttumei*, id est, *differentia* ; et eos nominant ex formâ terminationis, v. g. accusativus, cùm desinat in *ai*, vocatur இரண்டாம்வேற்றுமை, *casus ai dictus* ; et sic de ceteris : excepto tamen nominativo, quem பெயர், id est, *nomen* vocant ; et vocativo, quem dicunt விளிவேற்றுமை, id est *casus vocandi* à verbo விளிக்கிறது, *vocare*. Octo, inquam, ipsi numerant casus : duo autem, quos casibus nostris addunt, ad ablativum reduci possunt, ut infra exponam.

Terminationes casuum sunt hæ. 1) *Genitivus* desi- 35
nit in இன, vel இலை னுடைய, vel உடைய. Sic ex nomine மலை, *mons*, fit மலையின, vel மலையிலை னுடைய, vel மலையுடைய. Tamulenses in linguâ sublimiori nunquam terminant Genitivum per vocem உடைய, sed vel per இன, vel per அது, vel per இனது. Sic, மலையி

உலயின, மஉலயினது, மஉலயது: Hæc modo utimur aliquando in linguâ ordinariâ. Sic, தனதுணக, நமதுணக &c. loco dicendi தனணுடையணக, நமழுடையணக &c. Sic, ஆரதுஇநதககுதினா, *cujus eſt hic equus* &c. 2) *Dativus* definit in கது: ſic மஉலகது. 3) *Accuſativus* in *ai*: மஉலணய. 4) *Vocativus* plerumque in *ê*: மஉலழுய. 5) *Tres* ablativos formant, ut ſupra dixi. *Ablativus quietis* vel *exiſtentiæ* definit per இல, vel இடததில: மஉலயில, vel மஉலயிடததில. 6) *Ablativus inſtrumenti* ſeu *cauſæ* definit per ஆல, vel இனல: மஉலயால, மஉலயினல. 7) *Ablativus ſocietatis* et aliquando *inſtrumenti* definit per ஏடு vel இடனடு: மஉலழுயாடு, vel மஉலயினடு. Adverte, his tribus ablativis poſſe addi litteram *ê*, et dici மஉலயிழுல, மஉலயினழுல, மஉலயினனழுடன. Addunt aliqui tres alios caſus, quos ablativos vocant: ſcilicet மஉலககாக, மஉலணயகதறகது, மஉலணயகடகாண ட. Attamen omninò impropriè iſtæ phraſes adnumerantur ablativo, quod certè Tamulenſes in ſuâ Grammaticâ non faciunt. Siquidem மஉலககாக non eſt niſi dativus commodi, மஉலகது cum infinitivo ஆக, à verbo ஆகிறது, *fieri*; qui infinitivus, ut capite quarto fuſiùs dicam, ſignificat præter alia, *ut fiat*, *ut profit*: adeoque எனககாக, eſt, *ut profit mihi*, *propter me*. Secunda phraſis, மஉலணயகதறகிதது, eſt caſus accuſativus cum gerundio குறிதது, à verbo குறிகிறது, *intendere*: unde illa phraſis eſt, *intendendo montem*, *reſpectu montis*. Sic, அறுதனதககுறிதது சடசய, vertitur, *intentione virtutis operare*. Tertia phraſis, மஉலணயகடகாணட, eſt accuſativus cum gerundio டகாணட, à verbo டகாலவநகிறது, quod præter alia

ſignificat

significat *assumere*; adeoque hæc phrasis benè explicatur per ablativum instrumenti seu medii, *per*: தவத னைதகழகாண ருகணாலயமி னான, vertitur, assumendo pœnitentiæ medium, seu mediante pœnitentiâ salvus factus est, *per pœnitentiam salvus est.*

Dixi superiùs, vocativum plerumque terminari lit- 36
terâ ê, quæ nullâ factâ mutatione additur nominativo. Dixi *plerumque*, quia, licet omnia nomina sic benè possint formare vocativum, sæpe tamen Tamulenses pluribus aliis quoque modis utuntur. Quarè relictis, quæ ad linguam tantùm sublimem spectant, proponam, quæ sunt in usu linguæ vulgaris, per aliquot regulas, quarum *prima* sit: Nomina, quæ desinunt per ஐ, ut தாயனக, *soror minor*, மாயனக, *mulier* &c. formant etiam vocativum mutando *ai in â* vel *ây*. Sic, தாயகா, தாயகாய; மாயகா, மாயகாய. *Reg.* 2. Quæ desinunt in *i*, ut தமபி *frater minor*, mutant *i* breve in *î* longum, தமபீ &c. *Reg.* 3. Quæ desinunt in ன cum antecedente brevi, ut அயயன, *Dominus*, *Pater*, கூதன, *Dominus* &c. hæc vel per simplicem detractionem formant vocativum, ablatâ scilicet ultimâ consonanti, அயய, கூத; vel ablatâ ultimâ consonanti, mutant *a* breve in *â* longum, அயயா, கூதா; vel etiam huic addunt vel *ê* vel *ô*, et dicunt, அயயாவே, கூதாவே, vel அயயாவா, கூதாவா: et hoc ultimum proprium est vocantis cum dolore. Item aliqua ablato ன mutant *a* in *ê*, et ex அணணன, *frater major*, fit அணண. *Reg.* 4. Quæ desinunt per ன cum antecedenti longâ, variant hôc modo: vel antecedens est *ô*, ut மூதாதான, *antiquus*, படைதாதான, *Creator* &c. et tunc ablato ன addunt ய consonantem, மூதாதாய, படைதாதாய &c. vel antecedens est *â*, ut வணனான, et tunc, ablato tantummodò ன, dicunt வணனா. *Reg.* 5.

Quæ desinunt per ஙட, vel in singulari, ut திங்கள், *Luna*; vel in plurali, ut plerumque nomina fere omnia, v. g. மகக்கள், *filii*, பாவிகள், *peccatores* &c. formant vocativum vel per *ê*, modo communi, vel mutando ultimum *a* breve ante ஙட *in â* longum, et fit, திங்காள், மக்காள், பாவிகாள் &c. et hic modus multò elegantior est.

37 Terminationes casuum, quas dixi, scilicet இன, கு, ஐ, ஏ, இல, ஆல, ஏடு sunt quidem communes omnibus nominibus, et tam numero *singulari*, quem ஏருவசனம, quàm *plurali*, quem பன்மை vocant: attamen, licet plerisque nominibus omninò invariato nominativo addi soleant illæ terminationes, ut videre est in superiùs allato exemplo nominis மரம; sunt aliqua nihilominùs, quæ, ut a nominativo ad aliorum casuum terminationes perveniant, in viâ non nihil variantur, quæ hîc referam. Omnia Nomina hujus linguæ desinunt vel sequentibus vocalibus, ஆ, மாதா, *mater*; இ, தமபி, *frater*; ஈ, ஈ, *musca*; உ, மருந்து, *medicina*; ஊ, பூ, *flos*; ஐ, மலை, *mons*: vel desinunt sequentibus consonantibus ண, கண், *oculus*; ம, முகம, *vultus*; ய, வாய, *os, oris*; ர, மயிர, *capillus*; ல, மயில, *pavo*; ழ, புகழ, *laus*; ள, தூள, *pulvis*; ன, பரிசன, *præmium*. Ex his si excipias, quæ desinunt per ம, cætera omnia invariatâ figurâ recti, addendo supradictas casuum terminationes, benè declinantur. Adverte tamen juxta regulas, quas dedimus num. 13. et 14. iis, quæ desinunt per *â*, vel *û*, interponendam esse, tanquam unionem, litteram வ: மாதா, மாதாவின &c. பூ, பூவின &c. Iis vero, quæ desinunt per இ, ஈ, vel ஐ, interscribendum ய: தமபி, தமபியின; ஈ, ஈயின; மலை, மலையின &c. Quæ desinunt per ு, plerumque, ut ibidem diximus, elidunt ரு: மருந்து, மருந்தின &c. Ex his excipe, quæ

ibi

ibi quoque diximus non elidere *u*, ſed addere வ: நடு, நடுவின; குரு, குருவின &c. ஓது, அது, eliſo *u*, habent, ஓதின, அதின &c. Quæ verò deſinunt per conſonantem, ſuperaddunt ultimæ conſonanti vocalem, per quam formantur terminationes caſuum, duplicatâ illâ conſonanti, ſi ſit monoſyllabon breve. Sic, கண ணின, வாயின, மயிரின, மயிலின, புகழின, தூலின, பலனின. Præterea terminatio dativi eſt கு, ut diximus: nomina tamen, quæ deſinunt per aliam vocalem, quæ non ſit ஐ, ஔ, ஈ, ſeu deſinunt per conſonantem, quæ non ſit ய, interponunt உ, et fit உக கு. Sic, மாதா, மாதாவுககு; பூ, பூவுக கு; மது, மதுவுகது; கோ, கோவுகது &c. Quæ tamen deberent elidere *u* finale, ut மருந்து, கழுதது &c. habent மருநதுகது, கழுததுகது &c. Quæ verò deſinunt per conſonantem, ut dixi, habent உகது. Sic, கண, கணவுக கு; மயிர, மயிருகது; மயில, மயிலுகது; புகழ, புகழுகது; மகள, மகளுகது; மகன, மகனுகது &c. Quæ verò deſinunt per ஐ, ஔ, ஈ vel ய conſonantem, non addunt உ. Sic, மலைகது, தமபிகது, ஈகது, நோயகது, நோயகது &c. Quod fieri poteſt in deſinentibus per ர், ல், ன், mutato tamen ல et ன in ற்: ſic, பயிர, பயிற்கது; மயில, மயிறகது; மகன, மகற்கு; அவன, அவறகு &c. Præterea pronomina in dativo addunt அ, et fit அகது: ſic, எனகது, உனகது, தனகது, நமகது, உமகது, தமகது. Aliqua tandem nomina, quæ tempus important, addunt ஐ, et fit ஐகது: ſic, நாள, *dies*, habet, நாளைகது; இபபோது, *nunc*, இபபோதைதகது; இனற, *hodie*, இனறைகது; அனற, *tunc*, அனறைகது; எனற, *quando*, எனறைகது; எனற மு, *ſemper*,

ம, *ſemper*, எனஅகதும; ſic எனடஅ னஅகதும &c. Hæc tamen in aliis caſibus ſervant regulam communem.

38 Ad faciliorem horum intelligentiam addam hîc per caſus declinatum Nomen, ad exemplum cæterorum.

N. மாதா, mater.

G. மாதாவின vel மாதாவினுடைய vel மாதாவுடைய, matris.

D. மாதாவுக்கு, matri.

Ac. மாதாஅவ, matrem.

V. மாதாவே, o mater!

Abl. 1. மாதாவில vel மாதாவிடத்தில vel மாதாவினிடத்தில, in matre.

2. மாதாவால vel மாதாவினால, ex matre vel a matre.

3. மாதாவோடு vel மாதாவினோடு, cum matre.

His autem tribus Ablativis addi poteſt, ut dixi, ஏ in fine, மாதாவிலே, மாதாவினிலே, மாதாவோடே.

39 APPENDIX. Nomina, quæ deſinunt in டு vel று, ante quas ſyllabas non præcedat conſonans, ſed præcedat vel una ſyllaba, quæ ſit longa, ut வீடு, *domus*, ஆறு, *flumen*, &c. tunc figura recti in obliquis, excepto vocativo, duplicat conſonantem ultimam ட vel ற, et deinde aſſumit ſupradictas caſuum formas, elidendo ſemper *u*. Sic ex வீடு fit, வீடஅன, வீடடுக்கு, வீடஅல, வீடடில, வீடடினால, வீடடோட. Sic ex ஆறு fit, ஆறஅன, ஆறறுக்கு, ஆறஅல &c. Hæc regula eſt univerſalis, etiam in diſſyllabis; ſi tamen, ut diximus, prima ſit longa: ſi enim prima eſſet brevis, ſequeretur regulam generalem. Sic ex நாடு, *regio*, fit நாடஅன &c. quia prima eſt longa: ſed ex நடு, *medium*,

dium, quia prima eſt brevis, non fit நடுடுனை, ſed modo omnibus communi, நடுவினை &c. Sic ex மடி, *macula*, cúm prima ſit brevis, non fit மடினை, ſed மடிவினை &c. Pariter, ſi ante டு vel டி præcederent quidem breves, ſed plures ſyllabæ: tunc, duplicato ட் vel டி, ſequi debemus regulam hujus appendicis. Sic ex தகடு, *lamina*, fit, தகட்டுனை, தகட்டுகு &c. ex கயிறு, *funis*, fit, கயிற்றினை, கயிற்றுகு &c. Hîc maximè animadvertendum eſt, ne loco ſcribendi றி ſcribatur தி, etiamſi hæc videantur pronunciari fere eodem ſono: ſiquidem regula generalis eſt, quæ ex று in oratione duplicant ற, nunquam poſſe ſcribi per த. Sic ex தெருகிறது, fit தெற்றுகிறது: ex வெறு, fit வெற்றை &c. Nec levis momenti regulam hanc eſſe judicet aliquis: ſiquidem, ſi ſcribas v. g. வயதனை, eſt accuſativus à வயம, *vis*; et வயற்றை, accuſativus a வயறு, *venter*. Sic, பயதனை, à பயம, *timor*: et பயற்றை, à பயறு, *legumen* &c. Quarè diligenter hæc regula obſervanda eſt.

Nomina tandem, quæ deſinunt per டு, (excepto vocativo, ubi, nullâ factâ mutatione, addunt ê,) in aliis caſibus, ablato டு, addunt duplicem த, cui uniuntur terminationes caſuum. Sic ex முகடு *vultus*, fit G. முகத்தின vel முகத்துனை, D. முகத்துகு. Ac முகத்தை. V. முகடே, Abl. 1. முகத்திலை vel முகத்திடத்திலை, Abl. 2. முகத்தாலை vel முகத்தினாலை, Abl. 3. முகத்தோடு vel முகத்திடனோடு. 40

Diximus, illas terminationes caſuum eſſe communes etiam numero plurali: ſatis igitur eſt ſcire regulam, quâ e nominativo ſingulari fiat pluralis, quæ varia eſt. Sit ergo *Reg.* 1. Nomina, quæ deſinunt in vocalem longam, ſemper effingunt pluralem addendo ங்கள்: ſic ex கீரை, கீரைங்கள்; ex கிடா, கிடாங்கள், 41

கள; ex ஈ, ஈகள; ex பூ, பூகள &c. *Reg.* 2. Quæ desinunt in இ, உ, ஐ, in plurali, non duplicato க, habent கள: sic ex விழி, விழிகள; ex மணி, மணிகள; ex விருந்து, விருந்துகள; ex எருது, எருதுகள; ex மாடு, மாடுகள; ex மலை, மலைகள; ex ஆ உலை, ஆ உலைகள &c. Ex his excipe primò nomina hominum, quæ licet possint habere pluralem juxtà hanc regulam, plerumque illum terminant quoque per மார்: sic, சுவாமிகள vel சுவாமிமார, செட்டிகள vel செட்டிமார, தமபிகள vel தமபிமார, தமகனைகள vel தமகனைகமார &c. Excipe præterea plura, quæ desinunt per ன, quæ in plurali duplicant க: sic, குருக்கள, சதுருக்கள, சமமனசுகள, செணடுகள, எதிருக்கள &c. de quibus præter usum certa regula assignari non potest. *Reg.* 3. Quæ desinunt per consonantem, addunt கள: sic, கணகள, மூகாம்பிகள, வாயகள, மயிர்கள, மயிலகள, புகழகள, தூலகள, பலனகள &c. Ex his excipe, quæ sunt masculina, et desinunt per ன; hæc enim in plurali mutant ன in ர்: sic v. g. மூதேதான, மூதேதார; தேவன, தேவர்; கலந்தன, கலந்தர்; மனுஷன, மனுஷர்; உலாரான, உலாரார &c. Ex his excipe மகன *filius*: licet enim in sublimi linguâ benè pro plurali dicam மகர், *maguer*, *filii* et *filiæ*; in vulgari tamen non est in usu, et dicitur மகள. Excipe தகபன, அணண, ன, தோழன, ex quibus fit தகபனமார, அணணமார, தோழமார: hoc ultimum dicitur etiam தோழர். Adverte, quod, quæ in plurali habent ர், huic addere possunt கள: sic, தேவர், தேவர்கள &c. Excipe tandem pauca, quæ, licet desinant per consonantem, duplicant

க in

க in plurali: ut ex ஆன, ஆனகளை; ex நான, நானகளை; et tamen ex வான non fit வானகளை, ſed juxta regulam generalem வானகள: his omnibus uſus pro regulâ conſtat. Adverte tamen hîc, ut ipſi apertè docent, nomina neutra ſæpe uſurpari in ſingulari pro numero plurali. Sic பதது/கதினை, *decem equi*; மரமெலலாம, *omnes arbores*; பலகஞ, *plura ſercula* &c.

Dato autem juxtà has regulas nominativo, numerus pluralis adhuc faciliús declinatur, quàm ſingularis: omnibus enim indiſcriminatim, nullâ a nominativo mutatione factâ, adduntur terminationes caſuum, quas ſupra retuli. Sic v. g. N. மரகஞகள, G. மரகஞகளின vel மரகஞகளுடைய, D. மரகஞகளுகது, Ac. மரகஞகளை, V. மரகஞகளே, Abl. 1. மரகஞகளில vel மரகஞகளிடதில, Abl. 2. மரகஞகளாலை vel மரகஞகளினலை, Abl 3. மரகஞகளோடு vel மரகஞகளினோடு. 42

§. II.

De Adjectivis.

NOmina adjectiva Tamulenſes vocant உரிசொலல, ac ſi dicerent *voces proprietatis*. Abundat hæc lingua nominibus propriè adjectivis, licet in vulgari paucis utamur: v. g. பல, *plures, plura*; சில, *aliqui, æ, a*; நல, *bonus, a, um*; புது/, *novus, a um*; ஒபபது/, *univerſalis, e*; அரிய, *difficilis, e*; ஒபபரிய, *grandis, e*; சிறிய, *parvus, a, um*; உரிய, *proprius, a, um*; இனிய, *dulcis, e*; &c. Præter hæc vocant adjectiva ipſa nomina ſubſtantiva, ſi adjectivo more uſurpentur, hoc modo. 1) Quæ deſinunt per ம, plerumque hôc ablatô, junguntur alii nomini, et fiunt adjectiva. Sic ex ஞானம, *ſpiritualitas*, fit, ஞானபபோசனம, *cibus ſpiritualis*; 43

ritualis; ex சுததம, *puritas*, fit சுததமனசு, *voluntas pura* &c. Alio quoque modo hæc fiunt adjectiva, mutato ſcilicet ம in த. Sic ex புறம, *exterioritas*, fit vel புறபுதரூஎ vel புறதத்துபுதரூஎ, *res exterior*: ex முகம, *vultus*, fit vel முகசசாயல vel முகத்துசசாயல, *figura vultus*: ex சுரம, fit சுரபபாதை vel சுரத்துபபாதை, *via per deſertum* &c. 2) Quæ deſinunt per ணம, plerumque hoc ablato, addunt *iya*, et fiunt adjectiva. Sic ex காருணம, *barbaries*, fit காருணியமனசு, *voluntas barbara*: ex அருமம, *difficultas*, fit அரியகாரிய உரை, *præceptum difficile* &c. 3) Quæ deſinunt in து, று, ல ſimplici, fiunt adjectiva, duplicando த, ட, ற. Sic ex எருது, *bos*, fit எருத்துபபாரம, *pondus, quod ſolet ferre bos*. ex காடு, *ſylva*, fit காட்டுவழி, *via ſylveſtris, per ſylvam*: ex வயறு, *venter*, fit வயற்றுவலி, *dolor ventris*: ex ஆறு, *flumen*, fit ஆற்றுமணல, *arena fluminis* &c. Adde etiam, quæ deſinunt per *mbu*: hæc enim, mutato plerumque *m* in *p*, fiunt adjectiva. Sic ex இரும்பு, *ferrum*, fit இரும்புகோல, *virga ferrea* &c. 4) Tandem cætera nomina, nullâ factâ mutatione, ſi addantur aliis nominibus, ſumuntur ut adjectiva: ſic, குளிர்காறறு, *ventus frigidus*; கல்வீடு, *domus lapidea*; மானிடஉரை, *homo patiens* &c. Utuntur præterea aliis phraſibus, quæ æquivalent quidem adjectivis: at nec ipſi vocant, nec vocari debent adjectiva. Scilicet ſi nomini, quod inſtar adjectivi ſumere volumus, addatur participium ஆன vel உள்ள, et dicatur, சுததமானசு, vel சுததமானமனசு, poteſt quidem verti, *voluntas pura*: propriè tamen eſt voluntas, quæ habet puritatem, vel quæ eſt puritas. Unde phraſes ſunt, non adjectiva.

44 Regulæ, quæ ſpectant ad uſum Adjectivorum, faci-

les

les omnino ſunt: ſiquidem adjectiva omnia nunquam, nec genere, nec numero, nec caſu variantur. Animadvertendum hoc unum eſt, ut ſemper anteponantur immediatè nomini principali. Excipiunt aliqui ෙතොලොතම, quod poſtponitur; attamen non eſt excipiendum, ſiquidem eſt nomen ſubſtantivum, quod ſi fiat adjectivum, more omnium, quæ deſinunt per ම, hoc ablato, ſemper anteponitur: ſic ෙතොලොතඋ උත උතකලා, *omnes tribus*, ෙලොලොතපටුපොරුලා, *omnia entia*. Si vero poſtponatur, pro genere neutro dicitur ෙලොලොතම, et meliús ෙලොලොතුම; pro maſculino autem et foeminino dicitur ෙලොලොතරුම, et tunc declinatur more ordinario: ෙලොලොතුමම, ෙලොලොතතිණුම, ෙලොලොතතුකකුම, ෙලොලොතතණතයුම &c. ſic, ෙලොලොතරුම, ෙලොලොතරුණුටයවුම, ෙලොලොතරුකකුම, ෙලොලොතණතයුම &c.

§. III.

DE PRONOMINIBUS.

EX Pronominibus demonſtrativa vocantur සුටුදුඋතුලු; quæ vero interrogationi inſerviunt, විණඋතුලු: ſiquidem සුටුදුකිඛාතු eſt, *demonſtrare*, et විණවුකිඛාතු eſt, *interrogare*. In hâc autem linguâ non ſunt pronomina relativa, præter voces, quæ inſerviunt interrogationi, nec poſſeſſiva: derivativa autem, licet ſint in dialectu elegantiori, දෙසනතතිපු dictâ, in hâc non ſunt in uſu. Pronomina primitiva, *Ego*, නාන, *Tu*, නීය, *Nos*, නාම, vel නාඋකලා, *Vos*, නීඋකලා, variant multum in ſuâ declinatione, ut ſtatim patebit. Cætera declinantur eodem modo ac nomina ſubſtantiva, nec in obliquo multò differunt a recto. Sit ergo: නාන, *Ego*, G. එන්නා vel එනණෛටය, D. එනකකු, Ac. එනඋන, Abl. 1. එනනිලා vel එනනිටතිලා, Abl. 2. එන

னுலை, Abl. 3. எனதுனுடு Sic, நீய, *Tu*, G. உன vel உனனுடைய, D. உனகது, Ac. உன உன, Abl. 1. உனனிலை vel உனனிடதிலை, Abl. 2. உனனுலை, Abl. 3. உனதுனுடு. Sic, தான, *Ipſe, a, um*, G. தன vel தனனுடைய, D. தனகது, Ac தன உன, Abl. 1. தனனிலை vel தனனிடதிலை, Abl. 2. தனனுலை, Abl. 3. தனதுனுடு. Hoc pronomen tum uſu, tum ſignificatione æquivalet reciproco *ſuus, a, um*, et *ſui, ſibi, ſe*: hoc uno differt, quod pluralem habet, ut infrà dicam, quem non habet reciprocum, *ſui, ſibi, ſe*. Hæc autem tria pronomina duplicem pluralem habent: ex நான fit நாம et நாஙகளா, *nos*; ex நீய fit நீர et நீஙகளா, *vos*; ex தான fit தாம et தாஙகளா, *ipſi*. Ex his நாம, நீர, தாம uſurpantur ad honorem pro ſingulari numero; ac ſi Rex v. g. diceret, நாஙக ளிவாயிடதேமாம, *nos præcepimus*; et ad honorem filius diceret Patri, நீரிருமா, *ſedete vos*, loco dicendi நீயிரு, *ſede tu*: ſic, குருதந மெவநதாற, *Sacerdos ipſe venit*. Ex his நாம in obliquo habet G. நமது vel நமதுடைய, et நீர habet, உமது vel உமதுடைய, et தாம habet, தமது vel தமதுடைய: ſic in aliis caſibus declinantur, ut in ſingulari, நமக்கு, உமக்கு, தமக்கு; நமனை, உமனை, தமனை &c. Hîc adverte, hæc tria pronomina etiam in ſingulari habere genitivum per அது: ſic எனது, உனது, தனது, et in utroque etiam numero formare dativum non in உக்கு, ſed in அக்கு, ut patet ex dictis: எனக்கு, உனக்கு, தனக்கு, நமக்கு, உமக்கு, தமக்கு, quod alibi nunquam fit.

46 நாம *Nos*, utimur non ſolùm pro ſingulari honorifico, ut diximus, ſed etiam pro plurali: attamen differt a plurali நாஙகளா, *nos*. Differentia autem hæc eſt: நாஙகளா includit loquentem et alios, quos ex contextu

contextu apparet velle includi, et ſemper excludit eum vel eos, cum quibus loquimur; நாம vero includit loquentes et audientes. Sic alloquendo neophytos, non diceremus benè, நாங்களுக்கிறிஸ்துவர்கள: eſſet enim, ac ſi diceremus, *nos ſacerdotes ſumus Chriſtiani, vos autem non*, quod eſt falſum: ſed ipſos quoque includendo, dicendum eſt, நாங்கிறிஸ்துவர்கள. At ſi gentiles alloquamur, cùm illi non ſint Chriſtiani, non நாம, ſed, ut illos excludamus, dicendum eſt, நாங்களுக்கிறிஸ்துவர்கள. Modus autem declinandi, நாங்கள, *Nos*, நீங்கள, *Vos*, facilis eſt: utrique ſcilicet ablatâ primâ ſyllabâ, ejus loco illi addatur *e* brevis, huic autem *u* brevis, et in fine coujungantur terminationes communes caſuum. Sic ex நாங்கள, fit G. எங்கள vel எங்களுடைய, D. எங்களுக்கு, Ac. எங்களை &c. Ex நீங்கள fit G. உங்கள vel உங்களுடைய, D. உங்களுக்கு, Ac. உங்களை &c. At தாங்கள, *ipſi*, mutando *â* longum in *a* breve, eodem modo declinatur: G. தங்கள vel தங்களுடைய, D. தங்களுக்கு, Ac. தங்களை &c.

Adhúc faciliús declinantur alia pronomina: இவன, *iſte*, இவள, *iſta*, இது, *iſtud*; அவன, *ille*, அவள, *illa*, அது, *illud*; எவன, *quis*? எவள, quæ? எது, quid? Sequuntur enim regulam communem, ſine ullâ mutatione: இவனுடைய, இவனுக்கு, இவனை, இவனிடத்தில, இவனால, இவனோடு; et ſic cætera maſculina et fœminina. Neutra verò elidunt *u*, et fit இதின vel இதினுடைய, இதுக்கு vel இதற்கு, இதை vel இதனை vel இதான, இதில vel இதினிடத்தில, இதால, vel இதினால vel இதனால, இதோடு vel இதனோடு: et ſic reliqua. In numero autem plurali maſculina mutant ன in ர்: இவர், அவர், எவர், G. இவருடைய, D. இவருக்கு, Ac. இவரை &c. At fœminina et neutra mutant ன in ள: இவள, அவள, எவள, இவை, அவை, எவை, G. இவளுடைய, இவைகளுடைய, D. இவளுக்கு, இவைகளுக்கு, Ac. இவளை, இவைகளை &c. Ablativus autem ſingularis maſculinorum et fœminorum, ut et neutrorum, mutat ன in ல: இவனால, இவளால, இதால, இவைகளால &c. Vocativus autem ſingularis maſculinorum et fœminorum, ut et neutrorum, mutat ன in னே: இவனே, இவளே, இதே, இவைகளே &c. Plurales autem vocativi ſunt ut nominativi.

47

Pronomina interrogativa ſunt: யார, *quis*? யாவன, *quis*? யாவள, *quæ*? யாது, *quid*? Sequuntur enim regulam communem, ſine ullâ mutatione: யாவனுடைய, யாவனுக்கு, யாவனை, யாவனிடத்தில, யாவனால, யாவனோடு; et ſic cætera maſculina et fœminina. Neutra verò elidunt *u*, et fit யாதின vel யாதினுடைய, யாதுக்கு vel யாதற்கு, யாதை vel யாதனை vel யாதான, யாதில vel யாதினிடத்தில, யாதால, vel யாதினால vel யாதனால, யாதோடு vel யாதனோடு: et ſic reliqua. In numero autem plurali maſculina mutant ன in ர்: யாவர், G. யாவருடைய, D. யாவருக்கு, Ac. யாவரை &c. At fœminina et neutra mutant ன in ள: யாவள, யாவை, G. யாவளுடைய, யாவைகளுடைய, D. யாவளுக்கு, யாவைகளுக்கு, Ac. யாவளை, யாவைகளை &c. Ablativus autem ſingularis maſculinorum et fœminorum, ut et neutrorum, mutat ன in ல: யாவனால, யாவளால, யாதால, யாவைகளால &c. Vocativus autem ſingularis maſculinorum et fœminorum, ut et neutrorum, mutat ன in னே: யாவனே, யாவளே, யாதே, யாவைகளே &c. Plurales autem vocativi ſunt ut nominativi.

Pronomina relativa ſunt: எவன, *qui*? எவள, *quæ*? எது, *quod*? Sequuntur enim regulam communem, ſine ullâ mutatione: எவனுடைய, எவனுக்கு, எவனை, எவனிடத்தில, எவனால, எவனோடு; et ſic cætera maſculina et fœminina. Neutra verò elidunt *u*, et fit எதின vel எதினுடைய, எதுக்கு vel எதற்கு, எதை vel எதனை vel எதான, எதில vel எதினிடத்தில, எதால, vel எதினால vel எதனால, எதோடு vel எதனோடு: et ſic reliqua. In numero autem plurali maſculina mutant ன in ர்: எவர், G. எவருடைய, D. எவருக்கு, Ac. எவரை &c. At fœminina et neutra mutant ன in ள: எவள, எவை, G. எவளுடைய, எவைகளுடைய, D. எவளுக்கு, எவைகளுக்கு, Ac. எவளை, எவைகளை &c. Ablativus autem ſingularis maſculinorum et fœminorum, ut et neutrorum, mutat ன in ல: எவனால, எவளால, எதால, எவைகளால &c. Vocativus autem ſingularis maſculinorum et fœminorum, ut et neutrorum, mutat ன in னே: எவனே, எவளே, எதே, எவைகளே &c. Plurales autem vocativi ſunt ut nominativi.

Pronomina demonſtrativa ſunt: அவன, *ille*, அவள, *illa*, அது, *illud*; இவன, *iſte*, இவள, *iſta*, இது, *iſtud*; உவன, *ille*, உவள, *illa*, உது, *illud*; தான, *ipſe*, தானே, *ipſe*, தன்னை, *ipſum*; தானும, *ipſe quoque*; தானுமே, *ipſe quoque*; தன்னையும, *ipſum quoque*; தன்னையுமே, *ipſum quoque*; தானே, *ipſe*, தன்னையே, *ipſum*; தானேயும, *ipſe quoque*; தன்னையேயும, *ipſum quoque*; தானேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையேயுமே, *ipſum quoque*; தானாக, *ipſe*, தன்னையாக, *ipſum*; தானாகவும, *ipſe quoque*; தன்னையாகவும, *ipſum quoque*; தானாகவுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாகவுமே, *ipſum quoque*; தானாகவே, *ipſe*, தன்னையாகவே, *ipſum*; தானாகவேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாகவேயும, *ipſum quoque*; தானாகவேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாகவேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருக்க, *ipſe*, தன்னையாயிருக்க, *ipſum*; தானாயிருக்கவும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருக்கவும, *ipſum quoque*; தானாயிருக்கவுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருக்கவுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருக்கவே, *ipſe*, தன்னையாயிருக்கவே, *ipſum*; தானாயிருக்கவேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருக்கவேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருக்கவேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருக்கவேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்து, *ipſe*, தன்னையாயிருந்து, *ipſum*; தானாயிருந்தும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்தும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்துமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்துமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்தே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்தே, *ipſum*; தானாயிருந்தேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்தேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்தேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்தேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததால, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததால, *ipſum*; தானாயிருந்ததாலும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததாலும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததாலுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததாலுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததாலே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததாலே, *ipſum*; தானாயிருந்ததாலேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததாலேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததாலேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததாலேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததினால, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததினால, *ipſum*; தானாயிருந்ததினாலும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததினாலும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததினாலுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததினாலுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததினாலே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததினாலே, *ipſum*; தானாயிருந்ததினாலேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததினாலேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததினாலேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததினாலேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததனால, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததனால, *ipſum*; தானாயிருந்ததனாலும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததனாலும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததனாலுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததனாலுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததனாலே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததனாலே, *ipſum*; தானாயிருந்ததனாலேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததனாலேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததனாலேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததனாலேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததோடு, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததோடு, *ipſum*; தானாயிருந்ததோடும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததோடும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததோடுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததோடுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததனோடே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததனோடே, *ipſum*; தானாயிருந்ததனோடேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததனோடேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததனோடேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததனோடேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததினோடே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததினோடே, *ipſum*; தானாயிருந்ததினோடேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததினோடேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததினோடேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததினோடேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததோடே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததோடே, *ipſum*; தானாயிருந்ததோடேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததோடேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததோடேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததோடேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததாலே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததாலே, *ipſum*; தானாயிருந்ததாலேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததாலேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததாலேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததாலேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததனாலே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததனாலே, *ipſum*; தானாயிருந்ததனாலேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததனாலேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததனாலேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததனாலேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததினாலே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததினாலே, *ipſum*; தானாயிருந்ததினாலேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததினாலேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததினாலேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததினாலேயுமே, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததோடே, *ipſe*, தன்னையாயிருந்ததோடே, *ipſum*; தானாயிருந்ததோடேயும, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததோடேயும, *ipſum quoque*; தானாயிருந்ததோடேயுமே, *ipſe quoque*; தன்னையாயிருந்ததோடேய

இவருகக்கு vel இவர்க்கக்கு &c. modo communi: et hoc plurali utimur pro ſingulari honorifico. Alius eſt pluralis, qui primo addit கள: இவர்கள, அவர்கள, எவர்கள; et inſerviunt hæ voces plurali tum maſculino, tum fœminino, et declinantur quoque modo communi: இவர்களுடைய, இவர்களுக்கு &c. Bragmanes præcipué pro இவகள, அவர்கள, dicunt இவாள, அவாள, *ivâl, avâl:* quod reverà nullâ firmatur regulâ. Loco pronominis எவன, *quis?* &c. eſt quoque vox ஆர vel யார, quæ inſervit ſingulari et plurali, maſculino et fœminino: ஆரிவன, ஆரிவள, ஆரிவர்கள &c. et declinatur more ordinario: ஆருடைய, ஆருக்கு, ஆரை &c. Pronomina verò neutra fiunt pluralia, addendo கள: ſic, இதுகள, அதுகள, எதுகள, G. இதுகளுடைய, D. இதுகளுக்கு &c. more ordinario.

§. IV.

DE PRONOMINE ADJECTIVO.

48 IN hâc linguâ ſunt voces quædam, quæ ſignificant quidem ut pronomina, ſed, ut ſuprà diximus de Adjectivis, nunquam, nec genere, nec numero, nec caſu variant, ſed ſemper immediatè uniuntur ſuo ſubſtantivo: hinc hujusmodi voces placuit vocare Pronomina Adjectiva. Sunt autem 1) இந்த, *hic, hæc, hoc.* 2) அந்த, *ille, illa, illud:* ut அந்தச்சாதி, *illa tribus;* அந்தக்கன்னி, *illa virgo;* அந்தக்காடு, *illud nemus.* 3) எந்த, *quinam? quænam? quodnam?* எந்தச்சொல்லிது, *quænam vox hæc?* &c.

49 Tamulenſes utuntur quoque aliis vocibus pro hoc adjectivo. 1) Pro இந்த dicunt இன்ன, pro அந்த, அன்ன, pro எந்த, என்ன: ſignificatio et uſus eſt idem; differunt hoc uno, quod iſtæ non duplicant ſequentem, ut primæ; dicitur இந்தச்சால, et இன்னச்சால &c. Ex his என்ன uſurpatur non

tur non ſolùm ut adjectivum, ſed etiam per ſe; et, ſi anteponatur verbo, ſignificat, *quid?* எனனெகாண்டனை, *quid dixiſti?* ſi poſtponatur verbo, ſignificat, *numquid?* கொண்டனையென்ன, *numquid dixiſti?* ſi autem என்ன poſtponatur verbali à participiis, ſignificat, *quid?* vel *quarè?* Sic, நீயுங்கொன்னதென்ன, *quid dixiſti?* நீயிப்படி ஏன்கொன்னதென்ன, *quarè ſic dixiſti?* Prætereà ex his tribus adjectivis fiunt pronomina ſubſtantiva hoc modo: இன்னான, *iſte* vel *qualis*, இன்னாள, *iſta* vel *qualis*, இன்னது, *iſtud* vel *quale*; அன்னான, *ille*, அன்னாள, *illa*, அன்னது, *illud*; என்னான, *quis?* என்னாள, *quæ?* என்னது, *quid?* quæ omnia bene declinantur: இன்னானுடைய, இன்னானுக்கு &c. ſic, என்னதின, என்னதற்கு, என்னதண்ட &c. Dicitur autem இன்னான்வந்தான, *iſte venit*, vel *talis homo venit* &c. Significant etiam idem ac *quinam*, *quænam*, *quodnam*. Sic, அவனுயினனுன்னதான, dixit, *quinam eſſet ille*; நீயுசெய்ததபாவமின்னதென்னவுசொல்லு, *dic*, *quodnam ſit peccatum*, *quod feciſti* &c.

2) Breviùs adhuc pro tribus his adjectivis utuntur his tribus litteris இ, அ, எ, quas vocant சுட்டெழுத்து, *litteræ indicativæ*: ſic, இப்படி eſt இதப்படி; அதவாய eſt அதற்வாய; எவ்வாறு eſt எதுவாறு &c. Ad harum litterarum uſum regula ſit: ii vox, cui iſtæ litteræ conjunguntur, incipiat per vocalem, interponuntur ſemper duo v conſonantes; ſic ex உரை fit இவ்வுரை, அவ்வுரை, எவ்வுரை &c. Si ſequens vox incipiat per conſonantem, hæc, quæcumque ſit, ſemper illa ipſa duplicatur: ſic ex கனி, இக்கனி; ex போது, இப்போது; ex மாதிரம, இம்மாதிரம; ex வண்ணம, இவ்வண்ணம

50

வணணமம; ex நாவா, இநநாவா: nec potest scribi இனனுவா; non enim tunc duplicata esset eadem littera, quæ est ந, sed loco illius substitutæ aliæ, et இனனுவா, ut supra diximus, est pronomen fœmininum. Eodem modo அகனா, எகனா; அடுபோது, எடுபோது &c. Hic modus elegans et facilis admodúm est, ac in aliquot dictionibus multúm in usu, eoque semper eleganter uti possumus. Hinc, cúm aliqui, ut dicant v. g. *hoc littus fluminis*, dicunt இநதவிகனா, inptè omnino errant; est enim idem ac dicere, *istud hoc littus*, cùm sufficiat dicere vel இகனா, vel இநதகனா; utrumque enim bene significat, *hoc littus*: eodem modo non, அநதவகனா, sed, vel அகனா, vel அநதகனா, *illud littus* &c.

§. V.

DE GENERIBUS.

51 EX hactenus dictis, diversitas Generum in hâc linguâ vel nulla esse, vel non esse necessaria videtur: siquidem, cúm genera per adjectiva et articulos apud nos distinguantur, Tamulenses, ut diximus, nec adjectiva nec articulos genere discriminant. Attamen, quod huic linguæ singulare est, isti genera distinguunt per tertiam personam verborum: et, cúm nos pro quolibet genere dicamus, v. g. *venit*, Tamulenses pro masculino dicunt வநதான, pro fœminino வநதாவ, pro neutro வநதது, ut sequenti capite fusiùs dicemus. Pronomina quoque, *iste, ille, quis? ista, illa, quæ?* benè genere distinguunt, ut suprà diximus: இவன, இவள, இது; அவன, அவள, அது &c. Regulæ tamen generum in hâc linguâ nullius ferè negotii sunt. Grandonicè genera dicuntur லிஙகம: hinc masculinum டுலிஙகம, fœminium vero வடுகலிஙகம, neutrum tandem நடுகுசகலிஙகம. Tamulicè autem genera communi

voce

voce dicuntur திஇணை: primò Tamulenſes diſtinguunt duo tantum genera, quorum primum உயர்திணை, *ſublime genus*, vocant: ſecundum verò, அஃறிணை, ubi hæc littera ஃ communis in linguâ ſublimi, et ஆய்தவெழுத்து dicta, pronunciatur ut *g* conſonans gutturale; unde dicitur *Agrinei*, id eſt, *genus inferius*, et eſt neutrum. Primum autem eſt commune maribus et fœminis: quod poſteà diſtinguitur in ஆண்பால், *âṅpâl*, et eſt maſculinum; பெண்பால், *peṅpâl*, et eſt fœmininum. Omnia autem rationalia ſunt ex ſublimi genere: inter quæ Deus, Angeli et homines ſunt maſculini generis; mulieres, fœminini; cætera omnia ſine exceptione ſunt neutra. Inter maſculina Deus et Angeli in neutro quoque genere uſurpantur; hominibus pariter, quos maxime honorare volunt, aliquando neutrum genus copulant: ſic, குருசுவாமிவெழுந்தருளினது, *venit ſacerdos &c.* Excipe præterea nomen பிள்ளை, quando ſignificat *filius*: illo enim et in maſculino et in neutro genere utuntur. Nomen autem குழந்தை, *infans*, ſemper neutrius generis eſt.

CAPUT TERTIUM
DE VERBO.
§. I.
De Coniugatione Verborum, et primò de Præſenti.

VErbum, quod Tamulenſes வினை vocant, conjugatur, ut apud nos, tribus perſonis, quas மூவிடம nominant: quarum primam தன்மை, ſecundam முன்னிலை, tertiam படர்க்கை dicunt. In primis duabus perſonis non diſtinguunt genera, ſed tantúm in tertiâ; et hæc ipſa in ſingulari numero tantúm diſcernitur genere maſculino, fœminino 52

fœminino et neutro: at in plurali neutrum tantùm à non neutro distinguitur, et eadem vox inservit tum masculino, tum fœminino. Præterea Tamulenses tria tantúm distinguunt tempora, quæ மூகாலம vocant: sunt autem நிகழ்காலம, *tempus defluens*, et est tempus præsens; இறந்தகாலம, *tempus elapsum*, et est præteritum; எதிர்காலம, *tempus occurrens*, et est futurum. Terminationes omnium temporum in fine eædem omnino sunt. Scilicet pro numero singulari *prima* persona in fine habet ஏன், *secunda* ஆய், *tertia* masculina ஆன், fœminina ஆள், neutra vero து vel in futuro உம். Pro plurali *prima* haber ஓம, *secunda* ஈர்கள், *tertia* masculina et fœminina ஆர்கள: neutra verò, ut in singulari. Præter has addunt aliam secundam et tertiam personam, quibus pro numero singulari utuntur in signum honoris: ex quibus secunda persona desinit per ஈர், et tertia per ஆர். Quarè satis est ad conjugationem Verborum, scire primam personam cujuscumque temporis, et, mutatâ tantummodó terminatione juxta regulam modo traditam, facilè conjugantur quælibet verba. Aliqua difficultas est, invenire primam formam temporum, pro quo sint hæ Regulæ.

§3 De Præsenti nulla sanè difficultas: cùm enim Verba omnia nominentur à verbali கிறது, duplicato vel non றò க, mutando hanc terminationem in கிறேன, habemus primam personam Præsentis, et ex hâc alias. Hinc கிறாய est secunda vulgaris, கிறீர secunda honorifica, கிறான tertia masculina vulgaris, கிறார tertia honorifica, கிறாள tertia fœminina, கிறது tertia neutra. Et hæc pro singulari: in numero autem plurali கிறோம prima persona, கிறீர்கள secunda, கிறார்கள tertia pro masculino et fœminino, கிறது tertia neutrius. Sic ex verbo செயகிறது, *facere*, Præsens est:
செயகிறேன, facio. செயகிறாய, facis.

செய

செயகீறீர், *id. honor.*
செயகீறனா, ille facit.
செயகீறர், *id. honor.*
செயகீறனா, illa facit.
செயகுது, illud facit.
செயகீறோம, facimus.
செயகீறீர்கள, facitis.
செயகீறர்கள, illi vel illæ faciunt.
செயகுத, illa faciunt.

Addo, tertiam personam neutrius, loco desinendi in குது, ut diximus, desinere quoque in உது. Verba scilicet, quæ ante கிறது habent உ, abjecto கிறது, addunt து: sic ex செகலைகிறது fit செகலைது &c. quæ ante கிறது habent ஐ, vel ய consonantem, abjecto கிறது, addunt vel குது, vel elegantiùs யுது: sic ex ணைகிறது fit ணைகுது vel ணையுது; ex செயகிறது fit செயகுது vel செயயுது; ex மேயகிறது fit மேயகுது vel மேயுது &c. Hoc enim ultimum, cùm præcedat longa, non duplicat ய, ut செயகிறது, cùm prima sit brevis. Adverte, sæpe usurpari præsens pro futuro, ac præcipuè in genere epistolari.

§. II.

De Præterito.

DE Præteritis major est difficultas: siquidem et plures sunt præteritorum regulæ, et ex his ferè nulla est, quæ multâ exceptione non indigeat. Ne tyrones tamen, nullo reperto semite, nullo et ipsi ordine vagari incipiant; quasi sepibus coarctantes viam, quasdam methodo conscriptas regulas trademus: quæ ab illis excipiuntur, plura hîc adnotabimus; cætera ipsi brevi tempore errando facilè discent. Regulas autem de præteritis, quas hîc tradere statui, ut huic linguæ studiosi et facilius retinere, et ad nutum in promptu habere possint; eas his octo versiculis in fasciculum ligare placuit. 54

Quæ prope præcedit *cradu* vel *gradu* littera monstrat

Præteritum; his, quæ *ca* duplicant, hæc regula constet:

Conso-

ய. ர. இ. உ. ஐ. தகேதன. அ.
Conſona *ya, ra, i, u, ai, têṉ; a,* dabit.

அநகேதன.
(*andêṉ.*

ககினான.
Omnia longa *kinêṉ* copulant. Aft in *gradu* verbis

ங. கினான. ண. ன. ன. ஸன.
inga, guinêṉ; ṅa, dêṉ; ṉa, dêṉ dant:

உ.
u feré ſemper

இனான. ஞ. ரு. ல. ன.
Addit *inêṉ: ñu, ru, lu, dêṉ,*

கதன. ஸன.
dêṉ, dêṉ ſibi poſcunt;

ழ. ய. இ. ஐ. நகேதன.
ḻu, variat: *ya, i, ai, ndêṉ* dant: longa vagantur. Uſus plura tamen paſſim variare docebit.

Quarè, *quæ prope præcedit cradu vel gradu, littera monſtrat præteritum.* Omnia ſcilicet verba, ut jam diximus, deſinunt vel in ककிறது, vel in கிறது: et regula præteriti ſumitur a litterâ, quæ hanc terminationem immediatè præcedit. Hinc *his, quæ ca duplicant, hæc regula conſtet.* Verbis ſcilicet, quæ duplicato க terminantur per ककிறது, ſint hæ regulæ.

55 *Reg.* 1. *Conſona* ய, ர, இ, உ, ஐ, தகேதன, ſubintellige *dant.* Scilicet verba, quæ ante ककிறது habent ய vel ர conſonantes, præteritum habent in தகேதன. Sic, மெயகிறது, மெய்தகேதன; மொய்ககிறது, மொயதகேதன: ſic, வளர்ககிறது, வளர்தகேதன; தீர்ககிறது, தீர்தகேதன; பார்ககிறது, பார்தகேதன &c. Eodem modo, quæ ante ககிறது habent *i* vel *ai* vel *u*, in præterito habent *têṉ*. Sic, விரிககிறது, விரிதகேதன; படுககிறது, படதகேதன: ſic, பணைககிறது, பணைதகேதன; உணதககிறது, உணதகேதன: ſic, படுககிறது, படுதகேதன; உடுக்கிறது, உடுத

ஆடுதேன; வெளுக்கிறது, வெளுத்தேன &c. Ex his excipe, இருக்கிறது: habet enim இருந்தேன. Cæterum hæc regula omnino universalis est.

Reg. 2. *A dabit andên.* Scilicet, quæ ante கிறது habent *a* breve, abjecto கிறது, formant præteritum addendo ந்தேன. Sic ex மடிக்கிறது, மடிந்தேன; ex படிக்கிறது, படிந்தேன; ex பிடிக்கிறது, பிடிந்தேன; ex இடிக்கிறது, இடிந்தேன &c. Excipe, quæ ante கிறது unam tantùm syllabam habent: hæc enim in præterito habent கினேன. Sic ex நக்கிறது, நக்கினேன; கக்கிறது, கக்கினேன: quæ reverà sic desinunt per syncopen; deberent enim desinere per குகிறது; நகுகிறது, ககுகிறது, et sunt ex regulâ num. 60. ut infrà dicam. Ne excipias tamen மணக்கிறது, licet alter scripserit, habere மணக்கினேன, quod est falsum: habet enim juxta regulam generalem மணந்தேன. 56

Reg. 3. *Omnia longa* கினேன *copulant.* Scilicet omnia, quæ ante கிறது habent vocalem longam, formant præteritum per கினேன. Sic ex ஆக்கிறது, ஆக்கினேன; ex நீக்கிறது, நீக்கினேன; ex தூக்கிறது, தூக்கினேன; ex நோக்கிறது, நோக்கினேன: et hoc pari modo, quia sunt syncopata ab ஆகுகிறது &c. ut ex imperativo patet. Excipe பூக்கிறது, quia nullâ syncope abbreviatum, quod habet பூதுதேன: et காக்கிறது, காதுதேன; quod verbum, cùm significat *custodire*, non potest scribi, ut ex ignorantiâ plures quoque Tamulenses faciunt, கார்க்கிறது, *cârcradu*; scriptum enim hoc modo, non significat *custodire*, sed *causare* linguæ *ardorem* quendam, ut causat piper et similia, unde ille *ardor* dicitur காரம், *câram.* 57

58 Et hæc de verbis, quæ desinunt in ககீறது: unum hîc addendum judico. Plura per syncopen terminantur per ககீறது, et reverà desinunt per குகீறது, quæ omnia juxta regulam, quam modò tradam num. 60. habent in præterito ககினன. Hæc autem plerumque sunt verba activa a neutro, quod desinit in ஙகீறது. Sic, அடைஙகீறது, *includi*, neut. அடைகக்குகீறது, et per syncopen, அடைகீறது, *includere*, act. ஏதுஙகீறது, neut. ஏதுகக்குகீறது vel ஏதுககீறது, act. நடுஙகீறது, neut. நடுகக்குகீறது vel நடுககீறது, act. நீஙகீறது, neut. நீகக்குகீறது, vel நீககீறது, act. &c. Hæc omnia in præterito habent ககினன: sic, அடைகினன, ஏதுகினன, நடுகினன &c. Eodem modo alia sunt, quæ per syncopen desinunt in ககீறது, quæ per se desinere debebant in கக்குகீறது. Sic, ஓசதுகக்குகீறது, ஓசதுககீறது; மூடுகக்குகீறது, மூடுககீறது; அடுகக்குகீறது, அடுககீறது &c. quæ omnia juxta regulam, quam tradam, benè præteritum habent in ககினன; ஓசதுகினன, மூடுகினன, அடுகினன &c. Sic, quæ superiùs adnotavi, நககீறது, ககீறது &c. et ferè omnia, quæ ante ககீறது habent longam, ut ஆகீறது, ஓகீறது &c. quæ omnia habent ககினன, ut supra dictum est. Unde hæc omnia non sunt exceptiones a regulis, quas modò tradidi. Ad dignoscendum autem, utrum verbum aliquod naturâ suâ desinat in ககீறது, an ita desinat per syncopen, recurrendum ad vocem imperativi: siquidem in imperativo verbum, v. g. நடைகீறது, habet நட, et அடைகீறது habet அடைகு; sic, ஏதுகு, நீகு, ஓசதுகு, மூடுகு; sic, நகு, ஆகு, ஓகு &c. Unde hæc omnia terminari deberent per குகீறது, et per syncopen terminant in ககீறது.

Aſt in gradu verbis, ſcilicet, quoad verba verò, quæ 59
deſinunt in கிறது, *prima Regula* ſit: *inga, guinêæ*; ண, டீனை; ன, றனை *dant*. Scilicet quæ ante கிறது habent று, in præterito habent கினை: ſic, வணாறுகிறது, வணாறுகினை; வணாறுகினை; அடீறுகிறது, அடீறுகினை; ணாறுகிறது, ணாறுகினை &c. Quæ verò ante கிறது habent ண, in præterito habent டீனை: ſic, உண்கிறது, உணடீனை; கண்கிறது, கணடீனை, quod in præterito mutat etiam primam longam in brevem. Tandem, quæ ante கிறது habent conſonantem ன, in præterito, abjecto கிறது, addunt றன: ſic தினகிறது, தினறன; எனகிறது, எனறன &c.

Reg. 2. *U ferè ſemper addit inên.* Scilicet, ſi ante 60
கிறது ſit *u* breve, ferè ſemper, abjecto கிறது, additur in præterito இனை. Dixi, *ferè ſemper*. Siquidem 1) ſi illi *u* conjungantur ſequentes conſonantes ச, த, ப, tùm ſimplices tùm duplices; vel ண, ன, வ, ம: præteritum ſemper habet இனை. Sic, பேசுகிறது, பேசினை; நசுகிறது, நசசினை; எழுதுகிறது, எழுதினை; திருத்துகிறது, திருத்தினை; நமபுகிறது, நமபினை; அபபுகிறது, அபபினை; பணணுகிறது, பணணினை, உலாவுகிறது உலாவினை; துமழுகிறது, துமமினை; பினனுகிறது, பினனினை. Ex his tantùm excipe ணனுகிறது, quod habet ணனறன: de cætero hæc regula ſatis univerſalis eſt. 2) Si verò illi *u* conjugantur க vel ட vel ற: tunc, ſi præcedant vel plures ſyllabæ, ut டுகு கிறது, திருடுகிறது, தவறுகிறது; vel, ſi præcedat una tantùm ſyllaba, ea tamen ſit longa vel naturâ ſuâ, ut ஏகுகிறது, தேடுகிறது, தெறுகிறது

றகிறது, vel fit longa ex eo, quod conſona bina ſequantur, ut தகுகிறது, அணடுகிறது, கடுடுகிறது, கனறகிறது, சுறறகிறது &c. in his omnibus præteritum eodem modo terminatur per ஞினான. Sic, டுகிஞினான, கிருடுழினான, தவறிஞினான, ஏகிஞினான, தெடுழினான, தெறிஞினான, தகுகிஞினான, அணடுழினான, கடுடுழினான, கனறிஞினான, சுறறிஞினான &c. Excipe டொடுகிறது, cui, licet prima ſit longa, præteritum eſt டொடடுடினான. Si autem ante கு, டு, று ſit ſimplex ſyllaba brevis, tunc duplicatâ illâ conſonanti க, ட, ற, præteritum deſinit per ஏனான: ſic ex தகுகிறது, தகுகேனான; ex நகுகிறது, நகுகேனான; ex படுகிறது, படுடேனான; ex டுடுகிறது, டுடுடேனான; ex டொறுகிறது, டொறுடேறனான; ex டுறுகிறது, டுறுடேறனான; ex அறுகிறது, அறுடேறனான &c. Hæc quoque regula conſtans eſt: attamen மிகுகிறது et டுகுகிறது, præter மிகுகேனான et டுகுகேனான, habent etiam மிகுநகுதேனான et டுகுநகுதேனான.

61 *Reg.* 3. ஙந, ஙரு, ஙவ; டேனான, தேனான, றேறனான *ſibi poſcunt*: ழே *variat*. Exceptio eſt hæc de his, quæ habent ங ante கிறது. Scilicet 1) ſi illi ங conjungatur ſimplex ஙட, in præterito fit ணடேனான: ſic, ஆஙநகிறது, ஆணடேனான; மாஙநகிறது, மாணடேனான; உருஙநகிறது, உருணடேனான; வெருஙநகிறது, வெருணடேனான &c. அருஙநகிறது tamen habet அருஙரினான. Si autem ஙர ſit duplex; juxta regulam generalem, præteritum eſt in ஞினான: ſic, தஙரநகிறது, தஙரஞினான; துஙரநகிறது, துஙரஞினான; அஙரநகிறது, அஙரஞினான &c. விஙரநகிறது tamen, præter விஙரஞினான

ஞினான

னென, habet etiam வினை டினை: et கொளருகிறது semper habet கொணை டினை. 2) Si illi u conjungatur ர, in præterito, remanente ர consonanti, additur நதென: sic, வளருகிறது, வளர்நதென; திருகிறது, திர்நதென; சேருகிறது, சேர்நதென; தவிருகிறது, தவிர்நதென &c. Excipe unum vel alterum, quod habet *inên*: Sic, வாருகிறது, வாரினென. At வருகிறது, வநதென; தருகிறது, தநதென: et டொருகிறது, டொருதென. 3) Si illi u conjungatur ல, vel simplex, ut சுழலுகிறது, அழலுகிறது; vel duplex, ut செலலுகிறது, வெலலுகிறது, கொலலுகிறது &c. tunc ablato omninò ல, additur னறென: sic, சுழனறென, அழனறென, சினறென, வெனறென, கொனறென &c. Sic, cùm நிறகிறது per syncopen fit a நிலலுகிறது: hoc et in imperativo habet நிலலை, et in negativo நிலறலென; et juxta hanc regulam in præterito நினறென. Excipe tamen டொலலுகிறது, quod habet டொனனென. 4) Tandem ழ variat: scilicet, si illi u junctum sit ழ, aliqua in præterito addunt simplex டென: sic, அழுகிறது, அழுடென; உழுகிறது, உழுடென; தொழுகிறது, தொழுடென. Alia, ablato u, addunt ழ consonanti நதென: sic ex வாழுகிறது, வாழ்நதென; ex தாழுகிறது, தாழ்நதென; ex உமிழுகிறது, உமிழ்நதென; ex அவிழுகிறது, அவிழ்நதென; ex தவழுகிறது, தவழ்நதென: விழுகிறது tamen retinet etiam ழ, et fit விழுநதென. At முழுகிறது habet quidem முழுகினென, sed non est ex hâc regulâ, cùm revera fit முழுதுகிறது: unde in infinitivo habet முழுக, et non முழு, ut habent alia hîc allata, அழு, உழு, வாழ், உமிழ்.

62 *Reg.* 4. ய, இ, ஐ. நதென *dant*: ſcilicet, ſi ante கிறது ſit ய conſonans, vel *i*. vel *ai*; ablato கிறது, fit præteritum addendo நதென: ſic ex அணை—கிறது, அணை—நதென; ex கணை—கிறது, கணை—நதென: ſic ex அஃகிறது, அஃநதென; ex படிகிறது, படிநதென: ſic ex மெய்கிறது, மெய்நதென; ex எய்கிறது, எய்நதென &c. Excipe வைகிறது, quod habet வைதென; பெய்கிறது, பெய்தென; செய்கிறது, செயதென; நெய்கிறது, நெய்தென: quibus niſi ab infimâ plebe aliquando ந audi ſolet.

63 *Quinta* tandem *Regula. Longa vagantur*: ſcilicet, cúm ante கிறது ſit vocalis longa, (quæ verba pauca admodum ſunt,) regula varia eſt. Siquidem ஆகிறது et போறது, quod reverà eſt போகிறது, habent ஆனென, போனென; சாகிறது, சறென, cum primâ brevi: ஓவுகிறது et நோகிறது habent ஓவுநதென, நோநதென; in quibus prima ſyllaba, quæ alibi ſemper eſt longa, in præterito, et ex hoc in gerundio et participio præteriti, brevis eſt.

64 Ex his Regulis, datâ præteriti formâ, conjugatur hoc quoque per perſonas et numeros juxta terminationes traditas num. 52. Sic a verbo செயகிறது Præteritum eſt:

செயதென, feci.	செயதது, illud fecit.
செயதாய, fecisti.	செயதோம, fecimus.
செயதீர் *id. hon.*	செயதீர்கள, feciſtis.
செயதான, ille fecit.	செயதார்கள, illi vel illæ fecerunt.
செயதார், *id. hon.*	
செயதாள, illa fecit.	செயதன, illa fecerunt.

Dixi pro neutro செயதது, licet alii செயதன dicant; quod tamen barbarum et e trivio deſumptum eſt. Præterea ex his, quæ dixi in præterito habere நதென, aliqua poſſunt terminari in ஞசென:

et quæ

et quæ habent ந்தேன, poſſunt habere ச்சேன. Non omnia tamen, ſed ea tantùm, quæ ante கின்ற vel கிறது habent ஞ் vel ஜ்: ſic, அறிகின்றது, அறிந்தேன vel அறிஞ்சேன; பாடுகின்றது, பாடுந்தேன vel பாடுஞ்சேன: ſic, மணக்கின்றது, மணக்ந்தேன vel மணக்ஞ்சேன; அணைகின்றது, அணைந்தேன vel அணைஞ்சேன &c. Attamen hic modus non eſt tam elegans: certè in tot eorum libris claſſicis quæ ego legi, non ſolùm verſibus, ſed proſâ quoque conſcriptis, nullibi ſanè nec ſemel ஞ்சேன vel ச்சேன inveni, ſed ſemper in ejusmodi verbis formant præteritum per ந்தேன vel த்தேன. Prætereà ex his, quæ ante கிறது vel கின்றது habent aliam litteram præter ஞ் vel ஜ், nunquam vel unum verbum poteſt habere præteritum in ஞ்சேன, licet habeant ந்தேன vel த்தேன. Sic nullo modo dici poteſt மற்ஞ்சேன, வளர்ஞ்சேன, போற்ச்சேன, படுச்சேன &c. Quarè ந்தேன, த்தேன et eſt modus univerſalis verbis omnibus illius regulæ, nullo excepto, et ſanè elegantior eſt, et a doctis unicè uſu probatus.

Addo appendicem pro tertiâ perſonâ neutrius. 65
Omnia, quæ præteritum habent per இனான், præterquàm quod in tertiâ perſonâ neutrius habent இனது; ut, அடங்கினது, பணிந்தனது &c. eleganter habent quoque இற்று: ſic, அடங்கிற்று, பணிந்திற்று &c. Sic, cùm in eleganti linguâ ex சாலுகிறது præteritum fit சாலினான, licet non utamur hoc in vulgari, utimur tamen juxtà hanc regulam tertiâ perſonâ neutrius சாலிற்று. Aliqui loco duplicis ற்ற addunt duplicem ச், et dicunt அடங்கிச்சு, பணிந்திச்சு, சாலிச்சு &c. quod tamen non adeo elegans eſt. Alii utrique modo addunt து, சாலிச்சுது vel சாலிற்றது

ஹஹாது; quod tamen omninò error eſt. Alii tandem in cæteris quoque præteritis utuntur hâc terminatione, et loco dicendi, அதுவாநதது, dicunt, அதுவாநதிசசு &c. ut plerúmque homines ex infimâ Parrearum tribu loqui ſolent: quod tamen omninò dici non poteſt. Secundum hanc regulam in præterito ஆனான ex ஆகிஹாது, et டோனான ex டோஹாது, variat tertia perſona neutrius: fit enim vel juxta regulam generalem ஆனாது, டோனாது; vel, cùm præteritum poſſit eſſe, ஆயினான, டோயினான, juxta hanc appendicem, fit ஆயிஹாது, டோயிஹாது: quod tamen, etiamſi in idiomate ſublimi commune ſit, in vulgari non eſt in uſu; ſed utuntur his vocibus, ஆசசு vel ஆசசுது, டோசசு vel டோசசுது. Et hæc de præteritis.

§. III.

DE FUTURO.

66 DE Futuro ferè nulla eſt difficultas. Siquidem 1) omnia, quæ in præterito habent கினான, cum ſimplici vel duplici க, in futuro habent குவான: ſic, டுருகினான, டுருகுவான; வணாஙகினான, வணாஙகுவான; அடகினான, அடகுவான &c. 2) His exceptis, nullâ aliâ habitâ præteriti ratione, quæ deſinunt per ககிஹாது, habent futurum in படுவான: ſic ex படிகிஹாது, படிபடுவான; ex மஹாகிஹாது, மஹாபடுவான; ex இருகிஹாது, இருபடுவான; ex ஸ்களோகிஹாது, ஸ்களோபடுவான, vel, quod idem eſt, ஸ்கடுவான &c. Quæ verò deſinunt in கிஹாது, in futuro habent வான: ſic, செயகிஹாது, செயவான; ஆகிஹாது, ஆவான; போகிஹாது, போவான; பெஹாகிஹாது, பெஹாவான; எழுதுகிஹாது, எழுதுவான &c. Excipe

quæ

quæ ante கிறது habent consonantem ண vel ன, quæ addunt டுவன. sic, உணகிறது, உணடுவன; காணகிறது, காணடுவன: sic, தினகிறது, தினடுவன; எனகிறது, எனடுவன &c. Præterea quæ ante கிறது habent ல, ழ, ள, vel duplicatâ consonanti, vel cum præcedenti longâ; hæc elegantiùs, remanente simplici consonanti, addunt juxta hanc regulam generalem டுவன: sic ex சாலலுகிறது, சாலலுடுவன vel சாலற்டுவன; ex கோளாருகிறது, கோளாருடுவன vel கோளார்டுவன; ex ஆளருகிறது, ஆளருடுவன vel ஆளர்டுவன; ex வாழுகிறது, வாழுடுவன vel வாழ்டுவன &c. Ex his secundum futurum semper est elegantius. At அழுகிறது, v. g. cùm ante ழ non habeat nec consonantem, nec longam, sed brevem, non potest dici அழ்டுவன, sed semper dicendum அழுடுவன &c. Ex his regulis facilè, inventâ futuri formâ, conjungatur hoc tempus quoque per personas et numeros, juxta terminationes communes. Sic:

செயடுவன, faciam.	செயயும, illud faciet.
செயவாய, facies.	செயடுவோம, faciemus.
செயரீர், *id. honorificè.*	செயரீர்கள, facietis.
செயவான, ille faciet.	செயவார்க, illi vel illæ facient.
செயவார், *id. honorif.*	
செயவாள, illa faciet.	செயயும, illa facient.

Hîc pro tertiâ personâ neutrius adverte, quod verba, quæ desinunt per ககிறது, mutant hoc in கு 67
ம: sic, அடகிறது, அடகுடும; படுகிறது, படுகுடும; ருகிறது, ருகுடும; பணகிறது, பணகுடும &c. Quæ verò desinunt per கிறது, ablato omnino கிறது, addunt டும, hoc modo. Si antecedens sit vocalis ய, eliditur: sic, அழுகிறது, அழுடும; ஆளுகிறது, ஆளுடும; படிகிறது, படிடும; டும;

றமம; &c. Si autem sit alia vocalis brevis, vel diphtongus ஐ, interscribitur ய, et fit யும : sic, அணைகிறது, அணையும; அகிகிறது, அகியும &c. Si autem sit vocalis longa, tunc vel additur simplex ம, vel additur கும : sic ex ஆகிறது fit ஆம vel ஆகும; ex ஓபாறது, ஓபாம vel ஓபாகும; ex ஓவைகிறது, ஓவைம vel ஓவைகும; ex ஓநாகிறது, ஓநாம vel ஓநாகும &c. Tandem, si ante கிறது sit consonans, illi unitur உம, duplicando illam consonantem, si præcedatur a brevi, secus, si a longâ : sic, தினகிறது, தினனும; எனகிறது, எனனும; காணகிறது, காணும; ஓசயகிறது, ஓசயும; ஓமயகிறது, ஓமயும &c. Quæ tamen in primâ personâ habent குவென, ut supra dixi, in tertiâ neutrius semper habent கும : வணாகுதுவென, வணாகுதும; அடாகுகுவென, அடாகுகும &c.

Cúm præter hæc tria tempora Tamulenses non habeant imperfectum, nec plusquamperfectum; modum ea supplendi tradam sequenti capite, ubi de syntaxi: ibi tradam quoque phrases quasdam, quas aoristos dicere possumus.

§. IV.

De Imperativo.

68 Imperativum habent Tamulenses, et vocant ஏவல, a verbo ஏவுகிறது, *imperare*. Facilis autem est regula imperativi : siquidem, abjecto a quolibet verbo ககிறது vel கிறது, vox, quæ remanet, inservit imperativo, quoad secundam personam singularis. Sic ex படாகிறது, படா; ex ஓபாறகிறது, ஓபாற; ex பாற்ககிறது, பாற்: sic ex ஓசாலைகிறது, ஓசாலை; ex ஓசயகிறது, ஓசய &c. Sic, cum நிறகிறது et வாறகிறது per syncopen dicta sint a நிலகிறது

றுகிறது et விலறுகிறது, quæ non ſunt in uſu; in uſu tamen eſt imperativus juxta hanc regulam, நிலறை, விலறை. Quæ tamen ante கிறது vel ககிறது habent ன° vel ழ° conſonantes, addunt ல: ſic, தினகிறது, தினறை; எனகிறது, எனறை; அவிழ°ககிறது, அவிழ்ஞ &c. Quæ verò habent ல vel ள vel ழ், cum præcedenti longâ, vel cum duplici ல vel ள, poſſunt etiam terminari per ſimplicem conſonantem ல, ள, ழ: ſic ex கோலறுகிறது, primâ longâ, *inflectere*, fit கோலை vel கோலை; ex சோலலறுகிறது, சோலலை vel சோலை; ex ஆளறுகிறது ஆளை vel ஆள; ex கொளளறுகிறது கொளளை vel கொள; ex வாழ்ஞகிறது, வாழ்ஞ vel வாழ &c. et ſecundus modus ſemper eſt elegantior. Ex regulâ generali excipe, quæ in præterito habent கினனள; in imperativo enim habent கு: ſic, வாஞகினன, வாஞகு; அடகினன, அடகு; ழுடுகினன, ழுடுகு &c. Quæ tamen reverà non eſſent excipienda: ſiquidem, ut pluries dixi, cùm reverá hæc verba ſint, அடகுகிறது, ழுடுகிறது &c. imperativum habent juxta regulam generalem. Excipe tamen வருகிறது et தருகிறது: ex his enim fit, வா, *vâ*, தா, *dâ*. Et hæc pro ſecundâ perſonâ நீய, *tu*.

Pro ſecundâ autem perſonâ honorificâ additur உம: ſic படதியும, சோலறுமம, அவிழ்ஞம, வாஞகுமம &c. Imperativo autem போ, *abi*, non addunt உம, ſed ம tantùm pro honorifico, et dicunt போம. Et vocibus வா, தா, addunt ரும, et dicunt வாருமம, தாருமம. Prætereà, ſi adhuc huic imperativi voci addatur கொள breve, fit ſecunda perſona pluralis: ſic, படதியுஞகொள, சோலறுஞகொள, போஞகொள, வாருஞகொள, தாருஞகொள &c. Pro aliis perſonis utuntur voce futuri. Prætereà modus elegans imperativi

perativi pro quâlibet perſonâ eſt, uti voce infinitivi, v. g. இருக்க, போக, சாலை &c. Et præcipuè utuntur hoc modo, cùm loquantur cum perſonâ valde nobili, cum rege, cum ſacerdote &c. cui, ne videantur imperare, non dicunt v. g. தேவரீர் ஏழுந்திரும; ſed, quaſi rogando, தேவரீர் ஏழுந்திருக்க: ſic non கொடும, ſed கொடுக்க &c. Sæpe in hoc ſenſu voci infinitivi addunt உம், வரவும, கொடுக்கவும &c. Hinc alius modus imperativi eſt, cuilibet perſonæ futuri addere ஆக, infinitivum a verbo ஆகிறது: ſic, போவாயாக, போவிராக, போவானாக &c. Qui modus tamen non eſt rigoroſè imperativus, ut diximus: quia utuntur voce infinitivi cum quâlibet perſonâ, ut fuſiùs dicam in elegantiori hujus linguæ dialecto. Quarè ex verbo செயகிறது, imperativus eſt:

செய், vel செயவாயாக, fac tu.
செயயும, vel செயவிராக, *idem honorifice.* (te.
செயயுங்கால், vel, செயவிர்கவாக, faci
செயவானாக, செயவாளாக &c. faciat ille, (illa &c.
செயய
செயயவும } pro quâlibet perſonâ.

Optativum et ſubjunctivum propriè Tamulenſes non habent, licet hos conceptus ſatis benè explicent phraſibus quibuſdam, quas, cùm ad ſyntaxim ſpectent, ſequenti capite referam.

§. V.

De Infinitivo.

70 INfinitivus in hâc linguâ facilis omnino eſt: ſiquidem verba omnia, quæ deſinunt per ஙகிறது, formant infinitivum, mutando illud in ஙக: ſic ex படிஙகிறது, படிஙக; ex இருஙகிறது, இருக்க; ex அடஙகிறது, அடஙக; ex ஓடாநிறது, ஓடாநிற; ex மறஙகிறது, மற

மற

மறுக்க &c. Regula eſt omnino univerſalis. Quæ verò deſinunt per கிறது, omnia quidem eodem modo poſſunt habere infinitivum in க: ſic ex அதி கிறது, அதிக; ex செயகிறது, செயக &c. Attamen hic modus proprius eſt linguæ ſublimis, et in vulgari rarò uſurpatur; præterquàm in verbis, quæ ante கிறது habent longam: fit enim etiam in linguâ vulgari ஆக, டோக, வைக, நோக &c. Cætera, ablato கிறது, addunt *a* breve, quod unitur voci, quæ remanet; ita ut, ſi hæc deſinat per *a*, elidatur: ſic ex படறகிறது, படற; ex அழி கிறது, அழ &c. Si deſinat per ஐ vel ஒ, addatur ய: ſic ex அணைகிறது, அணைய; ex அதி கிறது, அதிய &c. Si tandem deſinat per conſonantem, tunc, niſi ſit ர் vel ழ், quæ nunquam duplicantur, et præcedat ſyllaba una tantùm et brevis, illa conſonans duplicatur; ſecus, ſi vel plures præcederent, vel una longa. Sic ex உணகிறது, cùm prima ſit brevis, fit உணண; at ex காணகிறது, cùm prima ſit longa, fit காண: ſic ex செயகிறது, செயய; at ex மேயகிறது, மேய: ſic ex தினகிறது, தினன; ex எனகிறது, எனன &c. Hæ regulæ omnes ſunt univerſales. Hinc, cùm, ut pluries dixi, quæ habent in præterito கினன, terminentur reverà in குகிறது, licet per ſyncopen ablatum ſit று் குது; juxta hanc regulam generalem habent in infinitivo க: வணாகுக, டுமுகுக, டுழுகுக &c.

§. VI.

De Gerundiis et Participiis.

GErundium vocant Tamulenſes வினையெச்சம், ac ſi dicerent, *defectus verbi*: habet enim gerundium vim et ſignificationem verbi; attamen, cùm non conjugetur per perſonas et tempora, nonnihil deficere dicitur a ratione verbi. Unicum gerundi- 71

um

um habent, quod æquivalet gerundio noſtro in *do*: cætera ſupplent modo, quem tradam num. 121. ubi de ſyntaxi. Gerundium autem, quod habent, ſumitur à voce præteriti hoc modo: ſi hoc deſinat per இன்ன, ablato இன்ன, habetur gerundium in *i*; வணாகுகின்னன, வணாகுகி; அடக்கின்ன, அடக்கி; வாரின்ன, வாரி; மூடுகின்ன, மூடுகி; பணண்ணின்ன, பணண்ணி &c. Sic, cúm சொலலுகிறது, ut dixi ſuperiùs, in idiomate ſublimi habeat præteritum சொலலினன; in vulgari etiam, licet non ſit in uſu hoc præteritum, ex hoc tamen eſt in uſu gerundium சொலலி. Cætera omnia a præterito, ablato ஏன, ſubſtituunt *u*, ut habeant gerundium: ſic ex வநதேன, வநது; ex அறிநதேன, அறிநது; ex படிததேன, படிதது; ex படடேன, படடு; ex பெறறேன, பெறறு; ex உணடேன, உணடு; ex எனறேன, எனறு &c. Excipe ஆன, ன, போனன, quæ habent ஆகி, போகி, vel frequentius, ஆய et போய. Hoc unum adverte, quod hoc gerundium nunquam poteſt regi ab alio nomine, quàm ab eo, quod regit verbum ſubſequens, quod non ſit aliud gerundium, ſed vel principale, perficiens orationem, vel infinitivus, vel participium &c. quod obſervatur et a Latinis, reſpectu gerundii in *do*. Sic non poſſum dicere, அவன போக நான குனன: quia gerundium, போ regitur ab அவன, et ſubſequens ஆ னன a நான. Sic nec latinè dicam, *ille cantando, ego ſaltavi*: ſed per ablativum abſolutum, *illo cantante*; unde et tamulicè dicendum, அவன பாட நான குதிதனன. Benè autem dicitur, நான பாடியாடினன, *ego cantando ſaltavi*. Sic dicitur, நான சொலலிகொணட வநதகாரியமாயனசெயதான; quia licet

gerun-

gerundia செய்லி, செய்ணாடு regantur a நான, et verbum principale செயதான ab அவன; poſt gerundia tamen ſequitur participium வந்த, quod regitur ab eodem நான &c. Hæc regula maximè obſervanda eſt, quia in hâc et peritiores errare vidi. Hinc ſine errore dici non poteſt, கூதரபிறந்து கூதனாஉஅது, 1728 *us annus ab ortu Chriſti*; ſed vel பிறந்த vel பிறந்தது: et ſic de cæteris. Excipe tamen gerundium ஆய, a verbo ஆகிறது: quod, cùm ſæpe inſerviat ad efficienda a quocumque nomine adverbia, ut dicam num. 125, tunc non ſequitur hanc regulam.

Participium autem vocant செய்யுளிசை, 72
defectus nominis: habet enim ſignificationem nominis, ſed apud Tamulenſes non declinatur per caſus, genera et numeros, ſed eadem omninò vox una participii inſervit pro quolibet caſu, genere et numero, unde bene deficere dicunt a ratione nominis. Tria ſunt participia, præſentis, præteriti et futuri. Participium præſentis fit ablato து à கிறது, vel ககிறது: ſic ex ஆகிறது ஆகிற ex செயகிகிறது, செயகிற; ex போறது, போற &c. Sic ex படிகிறது, படிகிற; ex அடிகிறது, அடிகிற &c. Participium præteriti fit, ablato ஏன à voce præteriti, et addito *a* brevi: ſic ex ஆனான, ஆன; ex போனான, போன; ex படிடான, படிட; ex பெறலான, பெறல; ex படிதேன, படித்த; ex வணாகினான, வணாகின; ex மூடுகினான, மூடுகின &c. Participium futuri eſt ipſa vox tertiæ perſonæ neutrius: ஆம vel ஆகும, போம vel போகும, செயயும, இருகும, படிக்கும, அழும, ஆவும &c.

Adverto, quod prima duo participia correſpon- 73
dent noſtris; non ita participium futuri: ſiquidem

செயயும v. g. ſolùm inſervit pro participio *facturus*, quando hoc reſolvi poteſt per *qui*, *quæ*, *quod*, et vocem futuri, *faciam*, *es* &c. Sic, இதசெயயுநத சசன &c. vertam, *hoc facturus faber*, vel, faber, qui hoc faciet &c. At quando participium in *rus* apud Latinos importat finem, tunc nec poteſt reſolvi per *qui*, *quæ*, *quod*, nec per participium hoc linguæ tamulicæ: v. g. *Dominus bonis præmium daturus veniet*, non bene vertam tamulicé, நலலவசகவநத குடபலஉன ததருமசணடவாவரு வாச; hæc enim propoſitio correſpondet huic, *Dominus, qui bonis præmium dabit, veniet*, quæ multúm differt a primâ. Quarè hoc participium futuri ſolúm ſupplet defectum relativi, *qui*, *quæ*, *quod*, quo caret hæc lingua: ſic, *tempore, quo faciam*, செயயும போது; ſic, *pſittacus, qui hoc dicet*, இதச சொலலுஙகிளி &c. Sæpe autem et eleganter utuntur hoc participio, loco participii præſentis: ſic, loco dicendi எனககிருககுஙகவலி, *dolor, qui eſt mihi*; ſic, loco dicendi, நியசெயகிறவுல, dicunt, நியசெயயுமவுல, *opus, quod tu facis* &c. Modos autem, qui reverà correſpondent noſtro participio futuri in *rus* et in *dus*, tradam num. 123. capite ſequenti de ſyntaxi.

§. VII.

DE VERBO NEGATIVO.

74 SPeciale eſt huic linguæ, modum habere, quo, ſine particulâ negationem importante, exprimunt ſenſum negativum cujuscumque verbi: Tamulenſes autem *negationem* எதிரமறமொழி vocant. Verbum verò negativum fit hoc modo. Voci imperativi additur ஏன longum; et, ſi ea vox deſinat per *u*, ſemper eliditur; ſi per aliam vocalem, interponitur ய vel வ, juxta regulam num. 14. ſi autem deſinat per

per consonantem cum præcedenti brevi, ea consonans duplicatur, et illi unitur ஏன: sic, ஓடாமல, ஓடாமலேன; நிலவு, நிலவுவேன: துணை, துணையேன: வணங்கு, வணங்குகேன; அடங்கு, அடங்குகேன; மூடு, மூடுகேன: நட நடவேன: பட, படுவேன: உணணு, உணவுணனே; எனனை, எனனேன; சாலவு, சாலவுவேன: காண் காணேன; செய், செயயேன; மெய், மெயேன &c. Excipe tantummodó quæ ante கிறது habent vocalem longam, quæ negativum formant per கேன: sic ஆகிறது, ஆகேன; போறது, quod revera est போகிறது, போகேன; வேகிறது, வேகேன; நோகிறது, நோகேன; சாகிறது, சாகேன &c. Datâ hâc formâ, conjugatur verbum negativum, ut positivum; in tertiâ tantùm personâ neutrius habet *âdu*, v. g. ஆகாது, சாலாது: vel etiam, ablato து, fit ஆகா, சாலா &c. Sit ergo negativum à செயகிறது.

செயயேன, non faciam.	செயயோம, non faciemus.
செயயாய, non facies.	செயயீரகளா, non facietis.
செயயீர, idem *bonor.*	செயயாரகளா, illi vel illæ non facient.
செயயான, non faciet.	செயயாது, illa non facient.
செயயாள, idem *bonor.*	
செயயாளா, non faciet illa.	
செயயாது, illud non faciet.	

Hoc negativum propriè supponit pro futuro; utuntur tamen etiam pro præterito, sed habituali; et bene explicatur per verbum *non soleo*: sic, மனனவநகி ருடனினினியுந கிருடனா, *nec anteà sueviurari, nec furaborin posterum.* Sic, si quæras, *feciſtine hoc peccatum?* et respondeat, செயயேன, est, *non soleo facere.* Eodem modo utuntur quoque voce futuri verbi positivi pro tempore præterito, ut significent

nificent continuationem habitualem, *ſoleo &c.* Sic, ſi illi interrogationi de præterito, *feciſtiné hoc peccatum?* reſpondeat per futurum செய்வேன: non eſt ſimpliciter, *feci*, ſed, *ſoleo facere &c.* Præter hoc tempus habent imperativum negativum, cujus forma ſumitur a tertiâ perſonâ neutrius, mutando *ு* in *ê*: ex செய்யாது fit செய்யாதே, *ne facias &c.* cui ſi addatur மே, habes formam imperativi honorifici, செய்யாதேமே &c. Cui ſi adhuc addas கோள, habes ſecundam perſonam pluralem, செய்யாதேயுங்கோள &c. Habent etiam gerundium negativum, et forma eſt eadem vox tertiæ perſonæ neutrius generis செய்யாது, cui ſæpe addunt *ê*, et dicunt v. g. ஏனையது செய்யாதேபோனான, *abiit nihil faciendo*: vel abjecto து, addunt மல், செய்யாமல், *non faciendo &c.* Habent quoque participium, cujus forma eſt ab ipſâ tertiâ perſonâ neutrius, vel omninò ablato து, vel hoc mutato in த: ſic செய்யா, vel செய்யாத. Ex his primum duplicat க, ச, த, ப, ſi ſequantur, ut ſuo loco diximus: ſic செய்யாகக்காரியம vel செய்யாதக்காரியம &c. Quod participium non ſolúm ſignificat, quod non fit vel factum non eſt, ſed etiam, quod non eſt faciendum: செய்யாதனைச செய்தான, *fecit, quod faciendum non erat.*

76 Alio modo utuntur Tamulenſes hoc negativo: ſcilicet, conjungunt gerundium negativum verbo இரு ककिறது, et tunc ſignificatio accipitur a gerundio; perſonæ, numerus ac tempus ſumuntur à verbo இரு ककिறது, quod conjugatur more communi. Sic,

செய்யாதிருக்கிறேன,	non facio.
செய்யாதிருந்தேன,	non feci.
செய்யாதிருப்பேன,	non faciam.
செய்யாதிரோன,	non deſinam facere.
செய்யாதிரு,	ne facias.
செய்யாதிருக்க,	non facere.

Et hoc modo, non mutato gerundio negativo, verbum இருக்கிறது conjugatur per personas, numeros et tempora. Tandem, more Latinorum, aliquando verbo positivo addunt negationem இலை உலை, de quâ inferiús loquar: sic, செயகிறேனிலை உலை, *non facio*; செயதேனிலை உலை, *non feci*; செயவேனிலை உலை, *non faciam* &c. Vel addunt negationem இலை உலை, sive voci infinitivi, v. g. செயயவிலை உலை, pro quôlibet tempore, personâ, et numero: sive etiam illam addunt verbali a participiis; v. g. செயகியதிலை உலை, செயததிலை உலை, செயவதிலை உலை, quæ inserviunt tribus temporibus pro quâlibet personâ et numero.

§. VIII.

De Voce Passiva.

IN hâc linguâ nulla sunt verba, quæ reverâ ex se 77
sint passiva: sed omnia fiunt passiva, addendo verbum படுகிறது, quod est *pati*. Siquidem quæ ab Alio passiva dicuntur, v. g. மூகிகிறது, வளருகிறது, விளாங்கிறது &c. non passiva, sed neutra dicenda sunt; non enim passionem a causâ exprimunt, sed sensum intransitivum important: v. g. வளர்ககிறது est *augere*, activè; numquid வளருகிறது erit *augeri*, passivè? non certè, sed est *crescere*, neutrum. Sic dicitur, உனமகன வளர்ந்தான, *crevit filius tuus*: et ad explicandum *augeri*, passivè, dicendum வளர்ககபடபடுகிறது. Sic மூகிகிறது, non est *compleri*, passivè; sed *desinere*, neutrum. Sic benè dicam, பெயயமூகிநதது, *desiit pluere*: at si velim dicere, *hoc a me completum est*, dicendum, எனனலிது மூகிகக படபடபடது. Quod ut clariùs adhuc pateat, Latini habent *luceo*, neut. *illumino*, act. *illuminor*, pass. his correspondent விளாங்கிறது, neut. விளாககிறது, act. விளாககபடபடுகிறது, pass.

Unde dicam bene, சந்திரனுலோகத்தைவிளாகும, *luna illuminat mundum*: et, சந்திரனசூரியனாலவிளாகக்படும, *luna illuminatur à sole*: et tandem simpliciter, சந்திரனவிளாகும, *luna lucet*; et certè hanc phrasin non possem latinè reddere per hanc, *luna illuminatur*, quod fieri autem posset, si விளாகிறது esset passivum. Possum quidem addere, சூரியனாலவிளாகும, *lucet à sole*: nec propterea sive *luceo*, sive விளாகிறது, verba passiva dici possunt. Cùm autem quàm plurima sint in hâc linguâ hujusmodi verba, id fusiùs explicare volui, ut innotescceret, quid reverà significent. Cæterùm Tamulenses sæpe sæpiùs utuntur verbo activo in sensu passivo: sic செனனதுபோதும, *sufficit, quod dictum est* &c. Quod fit præcipuè in participiis, quando eis non apponitur nominativus: sic செனனசூவுத்தம, *regula dicta*; அறிந்தகுறியம, *cognita ratio*; செயதவெலை, *opus factum*. Meliùs tamen esset addere verbum படுகிறது, et dicere, செலலபட்ட, அறியபட்ட, செயயபட்ட.

78 Verba igitur omnia fiunt passiva, ut dixi, a verbo படுகிறது, *pati*, quod additur infinitivo cujuscumque verbi, ita ut, non variatâ figurâ infinitivi, conjugetur verbum படுகிறது, per personas, numeros et tempora: sic அறியபடுகிறன, அறியபடுவன, அறியபட்டன, அறியபடுவன, அறியபட்டான, அறியபடுவான, அறியபட்டான &c, Idem fit addendo, ut aliquándo solent, infinitivo verbum பெறுகிறது: quod præter alia significat *mereri, obtinere*: sic, அறியபடுபறுகாரியம, *res nota*, id est, quæ merita est, quæ obtinuit cognosci &c. Tandem uruntur aliquando Tamulenses, sed rarò, verbo உணாகிறது, cum aliquot verbalibus, in sensu passivo.

vo. Sic ex அணைகிறது, quod eſt *affigere*, dicunt, அணையுணைடேன, யுணைடோய, யுணைடோன &c. *affixus ſum, es, fuit &c.* Sic ex படைப்பு, verbale à verbo படைக்கிறது, *creare*, dicunt, படைப்புணைடேன &c. *creatus ſum &c.*

§. IX.

De Verbis Defectivis.

QUàm plura ſunt in hâc linguâ, vulgari præcipuè, Verba defectiva, ex quibus quædam referam, quæ magis uſui neceſſaria ſunt. Et 1) ஏகுதும, cum o brevi, ſignificat, *æquale eſt*, et petit vel dativum, vel accuſativum, vel ablativum ஐ நி: ſic, அது கஇகா 79
குமிது, vel, அதைதுயாகுமிது, vel, அதுதோடோகுமிது, *hoc eſt illi æquale.* Hoc verbum omninò caret præſenti. In præterito autem juxta regulam communem habet perſonas omnes: ஏதுதின, ஏதுதாய, ஏதுதான &c. In futuro juxtà communem quoque regulam habet voces omnes: ஏபுவின, ஏபுபாய &c. et tertia neutrius eſt ſupra dictum ஏகுதும. Habet infinitivum ஏகக, *eſſe æquale*, quod more plurium infinitivorum, ut ſuo loco dicam, ſæpe ſumitur adverbialiter, et ſignificat *æqualiter, ſimul*: ſic, ஏகவருதின, *veni ſimul*. Habet gerundium ஏதது, ex quo fit ஏததுகஇகாவாருகிறது, *conſentire*, ac ſi dicerem, accipere aliquid in ſenſu uniformi. Hinc uniendo huic gerundio verbum இருகிறது; hoc ductum per ſingulas perſonas, numeros et tempora, defectum ſupplet hujus verbi defectivi: ſic, ஏததி ருகிறின, ஏததிருருதின, ஏததிருடின, ஏததிரு, ஏததிறின &c. Habet participium præteriti ஏதத: hinc இபடுகஇகாதத eſt dativus nominis படு, *modus*, particula இ pro articulo இந்த, et dictum participium; ac ſic dicerem,

cerem, இநதபபடடஹகு ஏதத, id eſt, ſimilis, vel ſimile huic modo, et unâ voce bene explicatur, *hujusmodi*. Habet præterea negativum ஏவலன &c. ex regulâ generali: additur autem duplex வ, cùm prima ſit brevis, (quod diligenter obſervandum eſt, ſi enim prima pronuncietur longa, ſignificat turpiſſimè.) Hinc habet gerundium negatiuum, ut cætera verba, ஏவவாத, vel, ஏவவாமல, et participium negativum ஏவவாத. Habet tandem verbale in டு, ut ferè omnia, quæ deſinunt in ககி றது, et eſt ஏபபு, *ſimilitudo*: இவனுகடகா படாலஉல, *non eſt illi ſimilitudo* &c. Poteram breviùs dicere, hoc verbum carere tantummodò tempore præſenti, et modo imperativo: volui tamen fuſiùs omnes ejus voces exponere, quia alter, neſcio quâ injuriâ, huic verbo tribuit has tres voces tantùm, ஏகுமம, ஏவவாத, ஏவவாத, et tamen, quæ ſuperiùs retuli, omnia in omnium ore vulgaria ſunt.

80 2) இவணடம eſt vox tertiæ perſonæ neutrius futuri a verbo இவணடகிறது; unde in idiomate elegantiori non இவணடம, ſed இவணடம dicitur, retento ட, quod etiam in linguâ vulgari retinetur in aliis vocibus, quæ huic verbo tribuuntur. Hoc autem verbum ſignificat et *orare*, et *deſiderari*, *neceſſe eſſe*: hinc இவணடம, juxta ſecundam ſignificationem, eſt, *deſideratur*, *neceſſe eſt*; ſiquidem paſſim voce futuri utuntur pro præſenti: unde bene, quod deſideratur et neceſſe eſt, venit in recto; cui autem deſideratur, in dativo. Sic இதெனககுவேணடம, *hoc mihi neceſſe eſt*, vel, *hoc mihi deſideratur*, ſubintellige, *à me*; unde bene vertitur, licet non ad litteram, *ego hoc volo*. In linguâ vulgari præter hanc vocem habet tertiam perſonam præteriti இவணடனது vel இவணடறது: habet gerundium இவணட: habet participium præteriti இவணடனன vel இவணடய: habet

participium

participium futuri, et eſt de more tertia perſona futuri neutrius, வேணுமே, quòd, ut cætera, ſupponit etiam pro præſenti; ſic என கருதுவேணுமே பொருளை, *res, quam ego volo*, vel, *quæ eſt mihi neceſſaria*: habet negativum in tertiâ tantúm perſonâ neutrius, juxtà regulam generalem வேணாடாது vel வேணாடாது; uſus invaluit in barbaro vulgari idiomate addendi மே, et dicunt வேணாடாதுமே, *non deſideratur, non eſt neceſſe, nolo*. Gerundium negativum வேணாடாதது et participium வேணாடாதது Quando verò வேணுமெ கிறது ſignificat *orare*, nullo modo eſt defectivum.

3) மாடலேனை eſt prima perſona negativa 81
à verbo மாடலுகிறது, *poſſe*, quo utuntur in futuro tantúm: மாடலுவேனை, *potero*, மாடலுவாய, *poteris &c.* Hinc மாடலேனை eſt, *non poſſum*, et conjugatur per omnes perſonas, மாடலாய, மாடலானை, மாடலாது &c. Hinc idem மாடலாது vel மாடலாமலை, eſt gerundium negativum, et மாடலாதை, participium. Præterea மாடலினை, மாடலாய &c. ſignificat etiam *nolo, non vis &c.* At differt multúm à voce வேணாடாமே, etiam quando hæc quoque explicatur per *nolo*; adeò ut promiſcuè nullatenús his duabus vocibus uti poſſimus. Differentia hæc eſt: quando actus nolendi et actio nolita reſpiciunt idem ſubjectum, utimur voce மாடலேனை; quando verò reſpiciunt ſubjectum diverſum, uti debemus voce வேணாடாமே. Sic, ſi velim dicere, *ego nolo loqui*; cùm actio loquendi et actus nolendi reſpiciant me unum, uti debeo voce மாடலேனை; நானெ பேசமாடலேனை. Si autem velim dicere, *nolo loquaris*; cùm actus nolendi reſpiciat me, et actio loquendi, quam ego nolo, reſpiciat alterum à me, debeo uti voce வேணாடாமே: ſic, நீயெ பேசவேணாடாமே. Eodem modo, ſi

velim dicere, *non vis loqui?* cùm actus nolendi et actio loquendi reſpiciat te; dicendum eſt, நீபேசமாட்டாயோ. Ut autem dicam, *non vis me loqui?* cùm actio loquendi reſpiciat me, et actus nolendi reſpiciat te; dicam, நானேபேசவேணாடாமோ. Hæc autem regula diligenter obſervanda eſt, utpoté admodùm neceſſaria, et nullo caſu variabilis.

82 4) Voces இலை உலை, அலை inter verba numerant Tamulenſes in ſuâ Grammaticâ: utraque ſignificat, *non eſt*; cum hoc diſcrimine, quod prima negat exiſtentiam, ſecunda eſſentiam: primæ contraria eſt vox உண்டு vel இருக்கிறது, ſecundæ contraria eſt vox ஆம vel ஆயிருக்கிறது. Unde ſi quæram, *domi eſtne oriza?* ſi eſt, reſpondet உண்டு vel இருக்குது: ſi non eſt, இலை உலை. Videns autem aliquod granum, de eſſentiâ quærens, dicam, *hoc eſtne oriza?* ſi non eſt, reſpondet அலை; ſi eſt, reſpondet vel ſimpliciter ஆம, vel இதரிசியாயிருக்குது. Hæc autem duo verba இலை உலை, அலை, præter hanc vocem, habent gerundium இலா, இலாது, இலாமலை; et அலை, அலாது, அலாமலை: cui ſi addatur verbum இருக்கிறது vel போகிறது, conjugantur per omnes perſonas, numeros et tempora. Habent participium இலாத, அலாத, pro ſubjunctivo *ſi*; இலாதால, அலாதால, et compoſita இலாதிருந்தால, இலாதேபோனால, இலாவிட்டால, *ſi non ſit*. Hoc ultimo præcipuè in principio orationis utimur pro *aliter &c.* Prætereà hæ duæ voces poſſunt etiam addi nomini appellativo à participiis, v. g. இனைதசெயதவனிலை உலை, vel அவனினைதசெயதவனலை: primum negat exiſtentiam, et idem eſt ac, *nemo eſt, qui hoc fecerit*; ſecundum negat eſſentiam, et idem eſt ac, *ille non eſt, qui hoc fecit*, et præſcindit, an alius fuerit, nec ne.

Promiſcuè

Promiſcuè autem utraque vox poteſt addi verbali neutrius: நானிதனைதசெயததிலைஉலை, vel செயததலை, *ego non feci hoc.*

5) உணடு eſt verbum defectivum, quod ſignificat *eſt*, importando exſiſtentiam, non eſſentiam, et æquivalet voci *eſt*, quando hæc ſumitur loco verbi *habere*: v. g. ſi velim dicere, *ego hoc habeo*, dicam bene, *hoc mihi eſt*; et ſic tamulicè, இதனகஉணடு, et conſtruitur ut *eſt*, in illâ ſignificatione. Non habet niſi hanc vocem உணடு, quæ uſurpatur pro utroque numero: eſt etiam participium உணடன, cum eâdem ſignificatione. Negativum non habet, ſed huic rectà negativè opponitur இலைஉலை, de quo ſuprà. Præterea உணடு unitur cum verbo ஆகிறது, et fit உணடாகிறது, et idem ſignificat, ſcilicet *eſſe*, prout ſumitur pro *habere*, et tunc conjugatur juxtà regulas verbi ஆகிறது. Præterea உணடாகிறது ſignificat etiam *fieri*, et ſi illi conjungatur activum ஆகஆகிறது, et fiat உணடாகஆகிறது, eſt *facere, creare.* 83

6) போதுமெ eſt verbum omninò defectivum: præter enim hanc vocem, quæ ſignificat *ſatis eſt*, habet tantúm tertiam perſonam negativi, போதா vel போதாது: gerundium negativum போதாது vel போதாமலை, et participium negativum போதா vel போதாத. In his omnibus vocibus, loco த, aliqui ponunt ற; ſic போறுமெ, போறாறது &c. ſemper prima eſt longa. Uſurpatur autem hoc verbum, ſicut apud Latinos, *ſatis eſt*; ſcilicet res, quæ ſufficit, in recto, perſona, cui ſufficit, in dativo: இதனகுபோதுமெ, *hoc mihi ſatis eſt*; இதனகுபோதாது, *hoc non ſatis eſt mihi.* 84

7) கடவது: hæc vox, quæ ab Alio dicta fuit particula quædam, reverà eſt verbum defectivum, quod non habet niſi omnes voces futuri, à quo juxta regulam, 85

regulam, quam trademus ſequenti capite num. 107. ſit hoc verbale கடவது, quod ſignificat propriè, *debitum aliquid faciendi*. Pro futuro autem ſunt hæ voces: கடவேன, *debebo*, கடவாய, கடவீர, கடவான, கடவாள, கடவார, கடவாள, கடவும, கடவோம, கடவீரகள, கடவாரகள, கடவும. Verbali autem கடவது utuntur etiam ad exprimendum deſiderium, et correſpondet voci *utinam!* ut dicemus ſequenti capite, ubi de modo ſuppliendi optativum. Hinc impropriè numerant aliqui inter modos imperandi has phraſes: செயயக—வாய, ெபா ககக—வீரகள &c. Non enim ſunt expreſſa imperia, ſed ſignificant: *debes facere*, *debetis ire* &c. Et certè benè poſſum dicere, செயயக—ேவன, in primâ perſonâ, quâ tamen apud omnes caret modus imperativus.

86 8) தகக: hæc vox ab eodem, qui ſuprà, nomen adjectivum appellatur, cùm reverà ſit participium præteriti à verbo தகுகிறது defectivo: quod, ut diximus num. 60. in præterito habet தகுகின, et propterea habet participium præteriti தகக, quod more ordinario, quem dabimus ſequenti capite, fit nomen ſubſtantivum, addendo pro maſculino அவன, pro fœminino அவள, pro neutro அது, elidendo ſemper unum *a*, et fit தகக அவன, தகக அவள, தகக அது. Verbum autem தகுகிறது ſignificat *convenire*, *decere*. Habet præter dictas voces, futuri voces omnes, தகு ேவன, தகுவாய, தகுவான &c. cujus tertia perſona neutrius eſt தகும, quæ vox inſervit quoque ex regulâ univerſali, num. 72. pro participio tùm futuri, tùm præſentis: ſic ெபா றகக தத தகுமபாவம, *peccatum, quod convenit ignoſcere*, *peccatum remiſſibile*. Habet infinitivum தக, gerundium தகு, quod in linguâ vulgari non eſt in uſu, in quâ tamen utuntur, ut diximus, participio

ticipio தகக. Habet vocem negativam தகென, தகாய &c. cujus tertia perſona neutrius eſt தகா vel தகாது, *non decet.* Habet gerundium negativum தகாத, vel தகாமல; et participium தகாத; unde ஒபாலகதகாதபாவம eſt, *peccatum irremiſſibile, quod non decet ignoſcere.* Ex hoc verbo quoque eſt vox தகுதி, *proprietas.* Sicuti a மிகுகிறது, *creſcere,* eſt மிகுதி, *incrementum;* ex ஒதாகுகிறது, *uniri,* neutrum; eſt ஒதாகுதி, *cœtus;* ex பகுகிறது, *dividi in partes,* neut. eſt பகுதி, *portio:* hinc, cùm *tributum,* quod datur Regi, ſit portio, quæ cuilibet convenit juxtà juſtitiam diſtributivam, dicitur பகுதி &c. Tandem ex hîc dictis patet, ex quâ radice ſit illa phraſis, v. g. ஒசாலைதகாத; ſunt tres voces, ஒசாலை, தகாத, ஆக, et explicatur hâc unâ voce, *ad dicendum,* quod et tamulicè, hâc unâ voce ஒசாலை, elegantiùs dixeris. Attamen errore excuſari non poteſt, quod aliquis ſcripſit, poſſe ſiquidem loco dicendi v. g. ஒசாலைதகாத வநதென, dici, ஒசாலைதகவநதென; cùm enim தக ſit vox participii, quod in hâc linguâ nunquam poteſt ſeparari à ſubſtantivo, et ſubſtantivum nullum hîc ſequatur, nullo modo illa phraſis dici poteſt; uti dicere non poſſumus, ஒசானவநதென: utraque autem conſtructio eadem eſt. Benè autem dicas, ஒசாலைதக ஒசெய்தி. Quo hæc clariús adhuc pateant, ſcias eſſe aliud verbum தகுதகிறது, quo utimur, ut dicamus, *poſſeſſionem alicujus rei remanere alicui.* Sic cùm aliquid do alteri, ſi ipſe velit dicere, *hoc eſt ſupra meum ſtatum, non convenit mihi:* diceret, இதனகுதகாது, à verbo தகுகிறது. Si autem velit dicere, *hoc non remanebit in meâ poteſtate,* alter vi auferet: tunc diceret, இதனகுதகாது, à verbo தகுகிறது. Hoc ultimum verbum habet

pro

pro infinitivo தக்க: unde hæc eadem vox est vox participii præteriti à verbo தகுகிறது, et vox infinitivi à verbo தகுகிறது: et propterea eadem vox significat *conveniens*, *decens*, et *permanere*, vel *ut permaneat*. Hinc hæc phrasis, நீ யாயதக்கபடி காரமாகநீ யதனாகிதுதக்கபோ ணுவெனா, est, *modo convenienti agendo, faciam, ut hoc tibi permaneat*: ubi primo loco, cùm rò தக்க sit participium à தகுகிறது, non duplicat sequentem ப, at secundo loco, cùm rò தக்க sit infinitivus à தகுகிறது, sequentem ப duplicat; omnia juxtà regulas primo capite traditas de augmento litterarum.

9) கூடு, à verbo கூடுகிறது: hoc significat *copulari*, in sensu neutro *coalescere*, *convenire*. Sic, si velim dicere, *ille convenit mecum* vel in itinere, vel in opinione, vel ad aliquod opus: dicerem, எனனுடனேகூடிவந்தான. Sic, ut dicam, *istæ tabulæ benè coaluerunt inter se*, dicerem, இந்தபலகைகளானநனறாயகூடினது &c. Et in hoc sensu hoc verbum nullâ omnino voce deficit, et conjugatur juxtà regulas generales sine ullâ exceptione, et quotidiè secundúm voces omnes in omnium ore versatur. Aliquando verò significat etiam *posse aliquid fieri*, veniendo in recto non potentia causæ, sed possibilitas effectus; et juxta primam significationem idem est, ac si dicerem, *hic effectus convenit illi causæ*. In hoc sensu non occurrunt omnes personæ, sed tertia tantum neutrius; pro præsenti et futuro, கூடும்; pro præterito கூடினது; pro infinitivo கூட; pro gerundio கூடி; pro participiis கூடுகிற, கூடின, கூடும; pro negativo கூடாது, கூடாமல, கூடாத &c. In hoc autem sensu et similibus vocibus utimur verbo ஆகிறது. Sic, இது செயயகூடும vel செயயலாகும, *hoc potest fieri*: sic, இது செயயகூடாது, vel செயயலாகாது, *hoc non potest*

potest fieri: sic, செயயகூடினவேலை, vel செயயலானவேலை, *opus quod potest fieri &c.*

10) Tandem inter verba defectiva, licet etiam hoc immeritò, addam போல். Dixi immeritò, siquidem hæc vox est a verbo போலுகிறது, quod significat *assimilari*, neut. petitque accusativum: quod verbum nec defectivum, nec anomalum est in linguâ elegantiori, in quâ habet pro præsenti போலுகிறன, pro præterito போனதுறன, pro futuro போலுவன &c. Attamen cùm in linguâ vulgari nunquam usurpentur, nisi hæ quatuor voces, போல், போலும, போல், போலே, indulgens usui, inter defectiva numero. Ex his போல், *pôla*, est vox infinitivi, et juxta vim ejusdem infinitivi significat, *ut assimiler*, *assimileris* &c. pro quâlibet personâ. Sic: இவஉன போலசசய, *fac, ut ille facit*, id est, *fac ita, ut assimileris illi &c.* போலும est tertia persona neutrius futuri, et de more usurpatur etiam pro præsenti: sic, இநதபபூஉன புலிணையபோலும, *certè felis iste assimilatur tigridi &c.* Hinc eadem vox est etiam participium futuri, et supponit quoque pro præsenti; et tunc semper debet antecedere, et immediatè inhærere alii nomini, et æquivalet abjectivo *similis*, *le*: sic புலிகஉலாபபோல வகுசவகணாககண்டேன, *vidi milites tigribus similes &c.* போல், *pôl*, et addito *e*, போலே, juxtà regulas elegantioris dialecti est syncopes à *pôlum*, ut participium, et idem significat; et semper bene explicatur per *ut*, *sicuti*. Et semper omnes petunt, ut dixi, accusativum.

CAPUT

CAPUT QUARTUM
DE SYNTAXI.
§. I.
De Constructione Orationis.

89 NOn secùs ac arte magis ornatur opus, quàm materiâ: sic idioma quodlibet non tam à verborum selectu, quàm à syntaxis proprietate pretium sumit. Sæpe dicimus latina verba, non latinè; et sæpiùs europæam linguam loquimur tamulicis verbis. Hoc modo diu sermonem produxerat quidam, quando ingenuè institit quædam vetula; quæ tam eleganter tuâ linguâ dissers, dic, quæso, et nostrâ: erubuit ille, qui tamulicè se locutum credebat. Ut autem ad cautelam hujus linguæ Candidatis exemplum afferam. Ubi dixit Christus, *qui non audierit ecclesiam, sit tibi ut ethnicus et publicanus*: rò *sit tibi*, verterunt, உனகக்கிருக க—Ⓑ, et est, *retine tibi*; quod certè non æquat conceptum Christi, ubi rò *sit tibi* significat, *habeatur à te*, et tamulicè dicendum, உனககவுனகக—வான. Quarè operæ pretium æstimo, addere aliqua de syntaxi tamulicâ: pauca quidem, spectatâ idiomatis amplitudine; quæ tamen tyronibus superabundare videbuntur.

90 Ut autem a Constructione orationis initium faciam: de hâc ausim dicere, eam elegantiorem fore, quò magis elegantiori latinæ linguæ stylo accedat; licet dissonantes aliquando phrases habeat, ut referam inferiùs. Prætereá hæc lingua Laconismum amat summoperè: et semper eò elegantiùs dixeris, quó paucioribus sensum tuum exposueris. Hinc nec semel fortasse in his, quæ posteris scripta reliquere Tamulenses, leges v. g. டோகததகக்கதோக, pro டோக; nec ராய்னனகிறநாமதணதகடகாணாடஷருககிறவன, pro ராயனனபவன,

nec

nec என மலகோலலைகிறது அனைசரிக
கசதகுஙகுண றதசததியமாகுமெனகி
றததுககுசசநதெகமிலஉலை, quod his du-
abus vocibus bene explicari potest, எனபது நி
ற்சயநதானென &c. Quarè his et similibus
phrasibus, in his præcipuè, quæ posteris scribuntur,
passim uti, hujus linguæ stylo consonum esse non pot-
est. Hinc cùm verbum இருக்கிறது sit, *sum, es,*
est; in quâlibet phrasi, ubi *sum, es, est*, construitur
cum duplici nominativo, ut *Deus est bonus*, Tamulen-
ses plerumque non addunt இருககிறது, sed sine
ullo verbo Laconicè perficiunt orationem. Sic, அவ
னா, *quis est ille?* இது நலலதோ, *hoc estne*
bonum? et barbarum efiet, அவனிருககிற
ன &c. Sic elegantiùs dices: வநதவனெங
கெ, *ubi est, qui venit?* இதுபாவமம, அது பு
னனணியமம, *hoc est peccatum, illud virtus*, ஆண
டவாசிதமானா, *Dominus determinavit &c.*
Et licet dici possit, வநதவனெங்கெயிரு
ககிறன; இதுபாவமமாயிருககும; அ
துபுணணணியமமாயிருககும; ஆண
டவாசிதமாயிருநதா &c. tamen illa
elegantiùs dicta, quia brevius. Ut autem regulas
aliquas de constructione orationis ordine tradam, sit

Reg. 1. Recto utuntur Tamulenses, ut Latini. A- 91
liquando eo utuntur loco accusativi: பணநதந
தென, loco dicendi, பணதணதததநதென,
dedi pecuniam &c. quod tamen sæpe fieri non laudo.
Videntur quoque sæpe uti recto, loco genitivi. Sic,
மரகெகாமபு, pro மரதகினெகாமபு, *ramus*
arboris: sic, மலலயுசசி, pro மலலயினசசி,
cacumen montis &c. At reverá non recto utuntur loco
genitivi, sed utuntur nomine substantivo ad modum
adjectivi, juxtà regulas, quas tradidi num. 43. Hinc
nunquam dicent மரஙகெகாமபு, ஆ டெசபு
பு, ஆமமணல &c. quod si dicerent, reverà

uterentur recto, மரம, ஆடு, ஆறு &c. pro obliquo; sed juxtà regulas adjectivorum dicunt, மரக கோமடி, ஆடுகுகுடுடி, ஆறறம னால &c. Quarè etiam, quando juxta ibi traditas regulas aliqua nomina ponunt inter se conjuncta fine ullâ mutatione à recto, ut மலைமனுஷன, குளிரகாறறு &c. tunc quoque non rectum pro genitivo, sed substantivum ad modum adjectivi usurpare dicendi sunt. Quarè licet மலை sit *mons*, et குளிர, *frigus*: tamen மலைமனுஷன non est, *homo montis*, sed, *montanus*; et குளிரகாறறு, non est, *ventus frigoris*, sed, *frigidus*: et sic de aliis omnibus.

92 *Reg.* 2. Usus genitivi differt à syntaxi latinâ eo, quod nunquam genitivo utantur, nisi adhæreat alteri nomini, cui immediatè anteponitur, et à quo dependet, ut effectus à causa, pars à toto, subditus à Domino &c. Vel etiam eum jungunt aliquot nominibus, quæ sumuntur, ut intrà dicam, tanquam particulæ quædam, seu propositiones.

93 *Reg.* 3. Tamulenses dativo ferè, ut Latini, uti solent. Sic 1) cùm latinè elegantiùs dixerim, *quod tibi nomen?* quam, *quod est nomen tuum?* sic tamulicè meliùs dicam, உனகதுடபடோனன, quam, உனடோனன. Sic v. g. meliùs dicerem latinè, *malis omnibus universalis medicina est patientia*, quàm, *malorum omnium medicina &c.* Non aliter tamulicé elegantior est hîc genitivo dativus: எலலாதோய குடபடோதுமருநதாதுமடோறு மனம. Sic in utroque idiomate elegantiùs utimur dativo in his phrasibus: பெணணுகழகுநாணம, *mulieri pulcritudo, verecundia*; யாஉனககுதடுதோறுகுறுகாது, *elephanti pendent aures*; பாவமெமனுஷருகுடபடணக, *humano generi hostis peccatum*; et similia. Sic ad explicandum commodum, incommodum, et ferè in omnibus, ubi Latini

Latini utuntur eleganter dativo, eo Tamulenies benè utuntur. 2) Præter Latinorum morem, dativo utuntur in comparativis. Sic, அதுகஇதுபோரிது, *hoc est illo grandius*; sic, எனகதுநீயசாவஇபோ, *numquid tu me doctior es?* &c. Et hic modus est admodùm elegans. 3) Ubi distantiam explicant, vel alter, vel uterque terminus distantiæ venit in dativo. Sic, ut dicant, *civitas, Tanjaûr dicta, hinc decem millia passuum distat*, dicunt, இதுகதுநதகுசாஉருக குமபதது நாழிஇகவழிபுண டு; et uterque terminus venit in dativo: vel dicunt, இதுகதுத தகுசாஉநாபதது நாழிஇகவழிதது ாம; et tunc alter terminus tantum venit in dativo, alius autem in recto. Hinc ex hâc regulâ, cùm அப புமம, அபபால, *ultra*, இபபுமம, இப பால, *citra*, importent distantiam, petunt dativum: sic, ஆமாகபுமம vel அபபால, *ultra flumen*; ஆமாகபுமம vel இபபால, *citra flumen*. Sic, மேல, *suprà*, கீழ, *infrà*, முன, *ante*, பின, *post*, cùm sint voces distantiæ, non accusativo, ut apud Latinos, sed dativo plerumque postponuntur. Sic, இதுகதுமேல, அதுகதுகீழ, இதுகதுமுன, அதுகதுபின &c. Hinc motus quoque ad locum petit dativum: sic, ஊாருகதுபோனன, *ivit ad oppidum*; வீடுதுகதுவநதான, *venit domum* &c. 4) Tempus quoque plerumque venit in dativo: இனஅகதுவா, *veni hodie*; நாஉலாகதுசதுசாலவை ன, *dicam cras*; ஈணடுவருஉதுகதுநியவராமலன, *quarè à duobus annis non venisti* &c. Dixi, *plerumque*: utuntur enim et ablativo இல, ut suo loco dicemus. 5) Finis, qui intenditur, exprimitur per dativum: எனனதுகவநதாய, *ad quid venisti?* &c. Hinc quoriescumque Latini finem, quem intendunt, explicant per accusativum cum præpositione *in* vel *ad* vel *propter*; sive etiam

iam per particulam *ut* vel *ne* cum ſubjunctivo: in his omnibus tamulicè benè uti poſſumus dativo. Sic, *in laudem*, vel *ad laudem*, vel *propter laudem divinam hæc ſcripſi*: benè redditur tamulicè. தெவ ஞாத திாதது/ ககிறதுயெழுதினன Sic *ut benè loquaris, uſu opus eſt*, நியநன றயபடுசும படிழகுபடிழகமுவேணும. Sic, *ne ego morerer, ipſe mortuus eſt*, நானசாகாதபடிழக குதகானுசெறன &c. quod bene explicaretur per vocem infinitivi, ut ſuo loco dicam: ஞாததிாமாக, டுச, சாகாதிருக்க, &c. 6) Gradus conſanguinitatis, affinitatis, dependentiæ, et alia, quæ gradum important, exprimuntur per dativum. Sic quærenti mihi, உனகிவன னனுகுவேணும, (ſiquidem என idem eſt ac னன,) *quis eſt tibi hic homo?* reſpondebit, இவ னனகுதுதகபடின, என குமகன, வெனகுமசினன, vel என ககடிழணும, vel என குஞாதிதன &c. *iſte homo mihi pater*, vel *filius eſt*, vel *cognatus*, vel *captivus*, vel *amicus &c.*

94 *Reg.* 4. Uſus accuſativi hic eſt: quoties verbum exprimit actionem aliquam, ſive efficientiæ, ſive reſpectûs, ſive poſſeſſionis, ſive odii, ſive amoris &c. nomen, quod rectá à verbo afficitur, ſemper uſurpatur in accuſativo: ſic, சாறனறயாகிறனன, விடனகடறனன, பாறனஉழ னையபடிழததான, பலஉனயனறந தான, இவஉனகணடான, இதகுமிததான, ஆஞாயயுனடயான, மலையயுயிறனன நமனமபபகத தான, என உன ஞாதிதான, அவ உனதது/டர்ந்தான, விடனிகி றன, பகையகுகாணடான, சீ உலையகுகாணடான, பாவதனத விடடான &c. Atque adeó conſtanter utun-

tur

tur hâc regulâ, ut si verbum rectâ afficiat duo nomina, utraque usurpentur in accusativo. Sic, cùm verbum v. g. படிப்பிக்கிறது, *docere*, rectè afficiat et id, quod docemus, et eum, quem docemus : more Latinorum, verbum hoc duplicem amat accusativum. Sic, எனக்கு எனக்கு சில ஞானத்தை படிப்பித்தான, *docuit me scientias* : et licet aliqui utantur dativo quoad eum, qui docetur, et dicunt v. g. எனக்கு &c. hoc tamen, si solœcismo excusatur, barbarismo damnandum est. Sic, licet verbum v. g. சொல்லுகிறது, *dicere*, petat, ut, quod dicitur, veniat in accusativo ; cui dicitur, in dativo, ut apud Latinos : cùm tamen alicui ejus laudes, vel vituperia dicuntur ; tunc, quia rectâ in illum quoque aliquam actionem exprimat verbum, elegantiùs duplici utuntur accusativo. Sic, அவனுக்கு ஒரு ஞானத்தை சொன்னேன, இவனுக்கு தானே ஞானத்தை சொன்னேன. Si autem velim exprimere, quod v. g. mihi retulerit laudes, vel opprobria, quæ contra alium dixerat, tunc, cùm me, cui hæc referuntur, nullo modo rectâ afficiant illæ laudes vel opprobria ; non *me*, sed *mihi* dicendum est etiam tamulicè. Sic, அவனுக்கு சொன்னதை தானே ஞானத்தை யெனக்கு சொன்னான, *retulit mihi, quæ in illum dixerat, vituperia &c.*

Reg. 5. Usus vocativi nihil differt a syntaxi latinâ: siquidem utuntur vocativo ne dum, quando aliquem vocant, ut, மகனேவா, *veni, fili*; sed etiam, quando invocant Deum : sic, யேசுவேயென்னை யிரட்சியும, *o JESU, salva me.* Utuntur præterea vocativo in laudando aliquem : sic, பரிசுத்த மாதாவே, *o purissima mater!* Tandem eo utuntur ad exprimendum dolorem : sic mater, v. g. quæ dolet de filio mortuo, repetet sæpe, எனமகனே, எனமகனே &c. *fili mi, fili mi!* 95

96 *Reg.* 6. Ex ablativis primus, qui desinit per இல, et propriè correspondet nostro ablativo *in*, inservit 1) ad explicandum locum existentiæ: sic, மலையில் மிருகங்களுமட்புலிகளுள, *in montibus sunt tigrides.* 2) Hoc ablativo exprimitur motus à loco: sic, மலையிலிருந்துவிழுமாறு, *fluvius, qui cadit a monte;* மரத்திலிருந்துவிழுந்தபழம, *fructus, qui cecidit ab arbore &c.* In hoc sensu addunt huic ablativo gerundium இருந்து vel நின்று, et tunc phrasis est clarior: sic, தனவிடத்திலிருந்துவந்தான, *venit a suâ domo*; sic, மேகத்திலிருந்துமழைபெயதது, *è nubibus cecidit pluvia &c.* 3) Hic ablativus usurpatur in comparatione, quando unum alio melius dicimus; tunc enim, quod inferius est, venit in ablativo இல: sic, அதிலிதுநலலது, *hoc illo melius.* Et adhuc elegantiùs in hoc sensu huic ablativo addunt உம: sic, அதிலும்இதுநலலது. 4) Si verò eodem modo veniat in ablativo இல nomen universitatem importans, eadem phrasis inservit pro superlativo, quo Tamulenses carent. Sic, அதிலிது நலலது est comparativum, *hoc illo melius*: at எலலாதத்திலுமிதுநலலது, est superlativum, *hoc omnium optimum*; et sic de cæteris. Præterea pro superlativo alio quoque et elegantiori modo utuntur: siquidem, si iterato eodem nomine, alterum ex his veniat in ablativo இல plurali, explicat excellentiam, et gradus superlativi vim habet. Sic, சலலவாகங்களிற்சலலவம, *felicitas omnium perfectissima*: sic, அபதத்தாங்களிலபதத்தம, *error omnium pessimus*: sic, நனமகளிலநனமம, *bonum omnium maximum &c.* Hic modus cohæret cum linguâ hebræâ, quæ pariter, cùm careat superlativo, supplet ejus defectum geminatis nominibus, usurpando alterum in genitivo plurali, uti videmus sæpissimé in S. Scripturâ. Sic, *Deus deorum*, est, *Deus maximus*: sic,

canticum

canticum canticorum, est, *canticum excellentissimum*: sic, *vanitas vanitatum*, est, *res vanissima*: sic, *sancta sanctorum*, est, *res sanctissima* &c. 5) Inservit pro ablativo temporis: டுமை°காலததிலை, *tempore elapso*; வருங்காலததிலை, *tempore futuro*; இதறை வாயிலை, *hâc occasione* &c. 6) Hic ablativus desinit quoque per vocem இடதது, quæ vox est ablativus இல à nomine இடம், *locus*: et tunc usurpatur in primo et secundo usu; et etiam eleganter loco præpositionis *apud*: sic, *hæc omnia apud me non sunt*, இதலலாமெனனிடதது. Ita pro ablativo locali: கடலிடதது லுமுதது, *margaritæ sunt in mari*; நீரிடதது னனமம, *cygnus habitat, ubi sunt aquæ* &c. Item et elegantiùs, ut exprimant effectum à suâ causâ: sic, பூவிடததிலவாசஉன, *à flore emanat odor*; சூரியனிடததிலொளி, *à sole lux*; புணணியததிடததிலினபம, *à virtute dulcedo* &c.

Reg. 7. Secundus ablativus in ஆல propriè est nostер ablativus cum præpositione *à* vel *ab*: unde usurpatur propriè ad explicandam causam vel efficientem, vel materialem, vel instrumentalem, vel etiam conditionem, sine quâ non. Sic, பனியாதலுகு ளிர, *a rore frigus*; தீயினதலபுகை, *ab igne fumus*; இவனறகடனன, *ab illo* vel *illius causâ perii* &c. et hæc de causâ effectivâ. மரததா றசெயதசிலை, *ex ligno facta statua* &c. causa materialis. Sic, ஆணியாலறநதான, *affixit clavo*: அதகணணலகணடனன, *oculis vidi illud* &c. causa instrumentalis. Sic, செயதவுலையினறகூலிவரும, *ex opere facto merces venit*, id est, si opereris, mercedem accipies &c. conditio, sine quâ non. Hinc sicut apud Latinos in verbis passivis agens venit in ablativo *à* vel *ab*; sic apud Tamulenses in ablativo ஆல: sic,

sic, அவனுமதுசாலலபபடடதது, *hoc ab illo dictum fuit* &c.

98 *Reg.* 8. Tertius ablativus ஏடு propriè æquivalet nostro ablativo societatis: அவடுனேடுவநதென, *veni cum illo* &c. Hoc ablativo causam quoque explicant, et eo utuntur ferè promiscuè cum ablativo ஆல nuper dicto. Sic, புணணியததால vel புணணியததேடு நனமையலலாம வரும, *bona omnia venient cum virtute* vel *a virtute*: sic, ஆணியால vel ஆணியோடனைநதான: sic, கணணால vel கணணுடன கணணோடன &c. Præterea hoc ablativo possessionem explicant: ஆஸதியோடஇருநதான, *fuit cum divitiis, fuit dives*; ஆரோகயதோடபோனான, *abiit cum salute, sanus*, பாவதோடஇருகிறான, *est in peccato* &c.

99 APPENDIX. Quando verbum actionem exprimens, afficit rectà nomen partis alicujus rei; tunc nomen partis venit in accusativo, nomen autem principale in genitivo: sic, பூவினவால உலயதது, *abscidi caudam felis*. Potest *secundò* et elegantiùs nomen principale venire in dativo: sic, பூவினகதுவால உலயதது, *abscidi caudam feli*. Sive etiam *tertiò* nomen principale in accusativo, et nomen partis in ablativo இல: sic, பூவினனயவால இலலயதது, *abscidi felem in caudâ*. Sic, எனகனனதததயடஇதான, vel, எனகுகனனதததயடஇதான, vel எனஉனகனனததிலடஇதான, *percussit faciem meam*, vel *mihi faciem*, vel *me in facie*. Dicunt Tamulenses in suâ Grammaticâ, posse quoque in tali casu utrumque nomen, principale et partis, usurpari in accusativo, et dici: பூவினனயவால உலயதது, எனஉனகனனதததயடஇதான &c. quod tamen nec latinè dicitur, nec tamulicè benè sonat.

§ II.

§. II.

De Nomine.

DE partibus orationis regulas aliquas tradere ſtatu- 100
ns, a Nomine incipiam. Et I. ad elegantiam ſyntaxis ſummoperè ſpectat, nomina ſuo quæque ſenſu ac proprietate uſurpare: ſiquidem, quæ aliàs elegantiſſima ſunt, mutato ſenſu, barbarè ſonant. Et quamvis ſenſum propriium nominum ac verborum omnium exhibere ad Lexicon ſpectet: tamen nomina nonnulla, quæ magis neceſſaria et varia ſunt, ut faciliùs tyronibus innoteſcant, breviter hîc tradere, operæ pretium judico. Quarè, 1) tamulica lingua plura habet nomina, quibus infantiam explicet tùm hominum, tùm animalium, tùm arborum, quibus promiſcuè uti non licet. Ex his குழந்தை et பிள்ளை dicunt de hominibus, et பிள்ளை dicunt prætereà de palmis, cùm parvæ ſunt: தென்னம பிள்ளை. குகுசு dicunt de avibus, de muribus, de piſcibus, de inſectis: ſic, புறாகுகுசு, *pullus columbæ*; கோழிகுகுசு, *pullus gallinæ*; எலிகுகுசு, மீனகுகுசு &c. Quadrupedum animalium filios parvos communi vocabulo குட்டி vocant: ſic, சிங்ககுட்டி, குதிரைகுட்டி, நாய்குட்டி &c. Dicitur hoc quoque de ſerpentibus: பாம்புகுட்டி. De piſcibus majoribus dicunt aliqui குட்டி: ſic, சுறாகுட்டி. Ex hâc regulâ generali excipe mures, ut diximus, cujus filios vocant குகுசு. Excipe quoque vitulos ex vaccis et ex bubalis, (Luſitani *bufaras* vocant,) de quibus nullo modo poteſt dici ſimpliciter குட்டி, ſed dicendum கன்று vel கன்றுகுட்டி: ſic, பசுவினகன்று vel பசுவினகன்றுகுட்டி; எருமைகன்று vel எருமைகன்றுகுட்டி. De equis verò et aſinis, præter குட்டி, poteſt etiam

dici மஹி: ſic, குதிரைமஹி vel கழுதைமஹி. Sic præter குடை potest dici கனமு de cervis, மானகனமு; de camelis, ஒடைகக கனமு; et de elephantibus, யாஉனககனமு. Tandem de plantis omnibus, quæ parvæ ſint, exceptâ palmâ, ut ſuprà diximus, uſurpatur nomen கனமு: மாஙகனமு ஓவைபடஙகனமு, புலியஙகனமு, மிருஙஙகனமு &c.

[101] 2) Tamulenſes, ut explicent maſculum et fœminam, communi vocabulo dicunt ஆண°, பெண°; et hoc dici potest de quolibet, etiam animalium et avium: attamen, ſi abſolutè dicatur, ſupponit pro hominibus tantùm; pro quibus addunt etiam vocem பிளஅஉவ. Sic, ஆண°பிளஅஉவ, பெண°பிளஅஉவ; neque tamen ſignificat *filius hominis* vel *mulieris*, ſed abſolutè eſt, *vir* vel *fœmina*: et quando ſic habet additum பிளஅஉவ, nullatenùs de aliis animalibus dici potest. Ex his autem maſculum avium vocant சாவலை, fœminam பெடை, cum primâ brevi, et anteponuntur hæc vel poſtponuntur nomini proprio cujuſcumque avis: ſic, சாவலை°கோழி vel கோழிசசாவலை, *gallus*; பெடைககோழி vel கோழிபெடை, *gallina*; சாவலை°புறு, *maſculus columbæ*; பெடைபுறு, *columba fœmina* &c. De quadrupedibus autem variant: ſiquidem quoad boves, ſi ſit *vitulus*, dicitur காஉலகனமு; ſi *vitula*, கிடாரிகனமு. Si vitulis majores ſint, ſimpliciter maſculus காஉலு, fœmina கிடாரி vocantur. Si autem ad laborem apti ſint, *bos* vocatur எருது, *vacca*, பசு. *Taurum* autem nominant டோலிடுயருது. De *bubalis*, quos Luſitanos *bufaros* vocare dixi, maſculum in quâlibet ætate vocant கிடா, cui, ſi ſit parvus, addunt கனமு கிடாகனமு: fœminam ſemper dicunt எருமை, et, ſi parva, எருமைமகனமு. Ex

மா. Ex equis et asinis masculus vocatur குணது; fic, குணதுகதினா, குணதுககழுதை: fœmina verò கோவிணை; fic, கோவிணைகக குதினா, கோவிணைகககழுதை. Ex aliis quadrupedibus fœminam communi voce dicunt பெடை: fic, பெடையாது, பெடைமான, பெடைபூனை, பெடைநாய &c. Quoad masculum autem variant: siquidem masculum ex canibus, felibus, vulpibus, simiis et aliis hujusmodi, vocant கரிவன; ex cervis கவுரை; ex ovibus et capris கிடாய். Quæ omnia spernenda sanè non sunt: multùm enim ridere vidi audientes, qui *agnum* சாவலை vocaverat; et quis apud nos quoque risum continere posset, si audiret agnum vocari v. g. *gallum*.

3) Ut aliquid de arboribus dicam: Latini indiscri- 102
minatim folium dicunt de herbis, de arboribus omnibus, de floribus &c. Tamulenses verò communi quidem vocabulo folia arborum vel plantæ florum இலை vocant: plura tamen excipiuntur, quæ speciali notantur nomine; scilicet folia cujuscumque generis palmarum dicunt ஏ இலை, பனை யோ இலை, கூநதலை பனை யோ இலை, தென னை இலை: hæc ultima vocantur etiam voce communi, இலை, தெனனை இலை. Folia arbusti *Tâlei* dicti, ஏ இலை dicunt, தாழை யோ இலை. Prætereà ஏடு, primâ longâ, vocant folia, in quibus scribunt; et folia arboris *Camugu* dictæ, கமுகு; et folia florum, non autem folia illorum plantæ, பூவினை டு: et hæc ultima dicunt etiam இதழ், பூவிதழ். Fructus autem arborum communi vocabulo, si sint admodùm parvi, ut vix flos deciderit, dicuntur பிஞ்சு; si autem grandes quidem, at immaturi, dicuntur காய: si verò maturi பழம vel கனி. De quâlibet autem specie leguminum, si fructus sint admodùm teneri, non பிஞ்சு, sed புனலை vocantur;

tur; ſi majores, ſed immaturi, காய: cùm autem maturi ſunt, non பழம vel கனி, ſed, quia areſcunt, ut maturi fiant, dicuntur நெற்று, primâ brevi. Prætereà plures ſunt arbores, quæ fructus uno, ut ita dicam, racemo ſimul afferunt: racemum autem hunc vocant குலை vel தாறு. Utroque nomine uti poſſumus de fructibus arboris *Camugu* dictæ: கமுகுகுலை, கமுகுதாறு. De dactylis: பேரீசசங்குலை, பேரீசசந்தாறு. De ficu indicâ: வாணிபகுகுலை, வாணிபதந்தாறு. De palmis autem dici tantùm poteſt குலை, et non தாறு: ſic, தென்னைங்குலை, பனங்குலை. De palma verò et *Camugu* dicitur etiam டாவுலா: ſic, தென்னைமடாவுலா, கமுகமடாவுலா. Sic vocantur, harum arborum racemi, ut ita dicam; ſicuti etiam involucrum quoddam, ex quo illi racemi procedunt. Si autem ſingulos fructus velim dicere, nomine communi vel பிஞ்சு, vel காய, vel பழம dicendi ſunt: ſic, fructus palmæ, தெங்காய, fructus ficûs indicæ வாணிபகாய வாணிபப்பழம, &c. Alia autem hujusmodi quàm plura in Lexico diligenter adnotabimus.

103 Prætereà II. ad ſyntaxim ſpectat, ſcire, Tamulenſes quàm plurima habere nomina appellativa, et cuilibet fas eſſe, ad libitum de novo componere non tot, quin plura, quæ certè in Lexico inveniri nequeunt: pro quo ſint hæ regulæ. 1) Addendo nomino ſubſtantivo vocem கன pro maſculino, et கதி pro fœminino, formant nomina apellativa hominum. Sic ex சீட்டு, *epiſtola*, *tabella*, fit சீட்டுக்கன, *tabellarius*: ex தோட்டம, *hortus*, fit தோட்டக்கன, *hortulanus* &c. in quâ compoſitione regulæ adjectivorum obſervandæ ſunt. Primum enim nomen adjectivo more ſumitur: hinc, quæ deſinunt in ம, hoc deperdunt, ut videre eſt in exemplo தோட்டக்கன. Sic ex eisdem regulis,

regulis, quæ desinunt in து, டு, று, duplicant ultimam suam consonantem, et ex எருது fit எருத்து காரணன, ex ஆடு fit ஆட்டுகாரணன, ex வயறு fit வயற்றுகாரணன &c. Attamen præterquàm, quod hic modus non adèo elegans est; non semper eo uti possumus: non enim omnibus nominibus addi potest vox காரணன, sed, plerumque iis tantùm, quæ vel officium exprimunt, ut data exempla monstrant, vel passionem animi aut corporis important: sic, கோபகாரணன, *iracundus*, வியாதிகாரணன, *infirmus &c.* Si à nomine v. g. loci nomen appellativum formare velim, ut nos à Româ, Romanum dicimus, nullo modo addi potest vox காரணன. Si enim v. g. ex மலை, *mons*, ut fieret *montanus*, dicerem, மலைகாரணன, irriderent vel ipsæ vetulæ. Sic ridiculum esset, இவனைநத ஊர்காரணன, *cujas est iste homo?* இவனதது சாஞ்ஞூர்காரணன, *iste est habitator civitatis Tanjaûr dictæ*: sed debet dici, மலையான, எநத ஊரான, தஞ்சாஞ்ஞூரான &c.

2) Alium modum afferunt aliqui, quo nomina fi- 104
ant appellativa; addendo scilicet nomini substantivo ஆனவனவன, உனவனவ: sic, ஆங்காரமுளவனவன, *superbus*; மலையிலுளவனவன, *montanus &c.* Attamen hæc non nomina appellativa, sed phrases dici debent; constant enim ex pronomine அவன, அவ, cum participio உனவன, et nomine alio substantivo: unde licet benè possimus ea latinè reddere per nomina appellativa, ut feci; tamen ad litteram vertuntur, *ille, qui habet superbiam*; *ille, qui habitat in monte.*

Quare 3) alio admodùm eleganti modo solent Ta- 105
mulenses componere pro libito nova nomina appellativa: qui modus omni nominum generi communis est. Sic ex ஆங்காரம, *superbia*, fit ஆங்காரன, *superbus*, ஆங்காரி, *superba*, aliquando et *superbus*:

bus: ex உதாரமம, *liberalitas*, fit உதாரன, *vir liberalis*, உதாரி, *mulier liberalis*, &c. At ex பாவம fit பாவி, *peccator* et *peccatrix*: ex லோபம fit லோபி, *avarus* et *avara* &c. Ex மூகமம fit மூகததான, மூகததாள: ex படணம fit படணதான, படணதாள &c. Ex அழகு fit அழகன, அழகி: ex கழுதது, கழுததன, கழுததி &c. Pro quo plures ſunt regulæ, quas in Grammaticâ elegantioris linguæ tradam: hoc unum hîc addam, ex nominibus, præcipuè locorum, fieri appellativa, ſi nomini, adjectivè ſumto, addatur pro maſculino அன vel ஆன, et pro fœminino அள vel ஆள. Sic ex கழ்பாஉளயம, nomen cujuſdam oppidi, fit கழபாஉளயதான, கழபாஉளயதாள: ex மலை, மலையன, vel மலையான; et மலையாள: ex ஊர, ஊரான, ஊராள.

106 Præterea ex quolibet verbo fiunt nomina appellativa hoc modo. Participiis præſentis, præteriti et vocis negativæ addunt pronomen அவன, அவள, elidendo ſemper unum *a*: ſic, செயகிறவன, செயகிறவள; செயதவன, செயதவள; செயயாதவன, செயயாதவள &c. Pro futuro autem fiunt nomina appellativa, non à participio, ſed à voce primæ perſonæ futuri, quæ ſi deſinat in படுவன vel டுயன, ablato ஏன, additur அவன, அவள. Sic ex இருபடுவன fit இருபபவன, இருபபவள: ex காணடுவன, காணபவன, காணபவள: ex எனடுவன, எனபவன, எனபவள &c. Si verò futurum deſinat in டுவன, mutato வ in ப, terminatur eodem modo. Sic ex செயடுவன, fit செயபவன, செயபவள: ex விடுவன fit விடுபவன, விடுபவள &c. Hic autem modus eſt elegantior, et inſervit etiam pro præ-

ſenti:

ſenti: v. g. ரரயனனடவன, *homo, qui dicitur Râyen*, id eſt, *Petrus &c.* Utuntur quoque aliquando, et adhuc elegantiùs, voce ipſâ tertiæ perſonæ vel præteriti vel futuri, ad modum nominis appellativi: செய்தான, செயதாள; செயவான, செயவாள; et pro utroque genere in plurali, செயதார, செயவார: quæ voces et ſignificant, et declinantur more nominum. Sic dicunt, செயதாரைபோலெ, *ut ii, qui fecerunt*: செயவாரிலெஉலெ, *non eſt, qui faciat &c.* Sic, தினமெசெயவார்ககு நனமெசெய, *benefac mala facientibus.* Hinc vox பாடுவான eſt, *cantator &c.*

Ex quolibet verbo fiunt præterea plura verbalia, 107
quæ ad modum nominum declinantur, et 1) ex participiis præſentis et præteriti fiunt verbalia செயகிறது, படிகிறது, et செயதது, படிதது &c. Hinc apparet, quàm impropriè hæ voces v. g. செயகிறது, சாலுகிறது &c. dicantur voces infinitivi: quod certè falſum eſt, niſi etiam dicas, quod செயகிறவன, செயகிறவள &c. ſint voces infinitivi. Cùm autem has dicunt eſſe, ut ſunt, voces participii præſentis, cum addito pronominis அவன, அவள, ex quo fiunt nomina appellativa hominum: ſic et செயகிறது eſt vox ejusdem participii cum addito pronominis அது, ex quo fit nomen verbale, quod per ſuos caſus declinatur, et non correſpondet infinitivo Latinorum, niſi quando hoc ſumitur tanquam nomen, ut in hâc propoſitione, *ſtudere bonum eſt*, quam vertam, படிகிறது நலலது. At in hoc ſenſu infinitivo Latinorum correſpondent cætera quoque verbalia, de quibus infra, படிதது, படிபபு &c. unde illa propoſitio poteſt reddi, படிததுநலலது படிபபு நலலது, படிபபதுநலலது &c. Numquid propterea hæc omnia voces infinitivi dicenda ſunt?

Pro

Pro futuro verbale fit à primâ voce futuri, mutando ஏன in அது: sic ex செயுவென செயவது; ex படிப்படுவன, படிப்படுவது; ex என்னுவென, என்னுவது &c. Hoc verbale est primis adhuc elegantius, et commune omnibus verbis, et supponit etiam pro præsenti, et pro continuatione actionis: *hoc quod est facere*, vel, *solere facere*; *hoc quod est discere*, vel, *solere discere &c.* Hinc cognoscimus originem ac vim illius vocis, quæ usu adeò communis est, ஆவது. Est enim verbale a voce ஆகுவென, ex futuro verbi ஆகிறது, quod etiam significat *esse*; unde verbale ஆவது significat, *hoc quod est esse*. *essentia*: sic, அவன செனன செயதியாவது, est, *essentia nuntii*, *quod ille dixit*. Unde revera vix aliquid addit in oratione, cùm satis esset dicere, அவன செனன செயதி &c.

108 2) Fiunt nomina verbalia mutando கிறது in ணக: sic ex செயகிறது, செயணக; ex இருகிறது, இருகணக; ex ஆகிறது, ஆணக &c. Quo verbali eleganter utimur præcipuè in ablativo இல vel ஆல: sic, இதிபடிப்படியாணக யில, *cùm hoc ita fit*; இதிபடிப்படியாணக யால, *quia hoc ita est*; et simpliciter ஆணகயால in principio orationis idem sonat ac *quarè*, *quapropter*.

109 3) Fit verbale in ல, addendo hanc consonantem voci infinitivi, de quo dixi num. 70. Sic ex இருக, இருகல; ex செய செயல; ex வர, வரல &c. ubi, cúm post *a* breve sit ல finalis, ex regulâ, de quâ num. 8. tò *a* debet pronunciari, quasi ac si esset *e* lenis, *iruquel*, *cheyyel*, *varel &c.* Hic modus communis sanè est verbis omnibus: in linguâ tamen vulgari vix eo utimur, nisi cum voce ஆம vel ஆகாது, ஆன vel ஆகாத, á verbo ஆகிறது, quando importat *posse fieri*, vel *non posse fieri*, ut dictum est num. 87. Et sic dicimus, நாமிங்குகயிருக கலாம, *possumus hic manere*: நாஉலாநிய வரலாம,

வரலாம, *cras poteris venire*: ஆணடவ
ராலாகுமசயமலாகாதது/ணடா, *numquid Deo impossibile est aliquia? &c.* Atque, ut in allatis exemplis videre est, utimur eâdem voce pro quâlibet personâ, genere et numero: et reverà nomen principale, quod venit in recto, in dictis propositionibus est ipsum verbale, இருக்கல, வரல, சயமல. Huic simile aliud verbale est, communi ac vulgari usu tritum in linguâ sublimi: fit autem mutando ககிறது/ in ததல, et கிறது/ in தல. Sic ex படிக்கிறது/ fit படிதல; ex ஆகிறது/, ஆதல; ex சயநிறது/, சயதல &c. Quod verbale declinatur per omnes casus: v. g. சயதலினா, சயதலுக்கு, சயதலில, சயதலிலை, சயதலாலை, சயதலோடு &c. Elegans admodùm est hic modus, attamen non adeò communis in linguâ vulgari.

4) Tandem fit verbale á verbis in ககிறது/, si, 110
hoc ablato, addatur படி: sic ex இருக்கிறது/, இருபடி; ex படிக்கிறது/, படிபடி; ex கற்கிறது/, கற்படி; ex ஏக்கிறது/, defectivo, ஏபடி &c. Hoc autem verbale vix retinet vim verbi: sic இருபடி, non significat hoc, quod est esse alicubi, sed propriè *exsistentia* in tali et tali loco; sic படிபடி, non hoc, quod est studere, sed *studium*; sic ஏபடி, non hoc, quod est assimilari, sed est *similitudo* &c. et ad modum nominum construitur.

Nomina omnia, quæ à verbis deduci docuimus, 111
sive appellativa, sive verbalia, reverà omnia declinantur ut nomina, attamen construuntur ut verba, si excipias, quæ modò diximus desinere in ல. Alia autem omnia petunt casum, quem amat verbum, à quo deducta sunt: quod non fit apud Latinos, ubi *amans* v. g. licet sit a verbo *amo*, quod petit accusativum, quando sumitur non ut participium, sed ut

nomen appellativum, conſtruitur ad modum nominis, et petit genitivum dependentiæ, unde dicitur, *virtutis amans*. Aliter autem apud Tamulenſes, ubi v. g. à verbo படைக்கிறது, *creare*, fit appellativum படைத்தான் vel படைத்தவன், *creator*: attamen hoc non admittit genitivum dependentiæ, ſed res creata debet poni in accuſativo, quem petit verbum படைக்கிறது. Sic dicitur, மனுஷனைப்படைத்தான், unde ad litteram verti debet, non, *creator*, ſed, *qui creavit homines*. Quæ autem deſinunt in பு, more appellativorum apud Latinos, ut nomina ſubſtantiva conſtruuntur: unde licet படிக்கிறது, *ſtudere, diſcere*, petat accuſativum; படிப்பு non accuſativum, ſed genitivum dependentiæ admittit, et dicitur v. g. இந்தபாஷையினுடைய படிப்புகடினம், *ſtudium hujus linguæ difficile eſt*. At, ſi alio verbali utar, v. g. படிக்கிறது vel படிப்பது: tunc nullo modo genitivum dependentiæ, ſed accuſativum petit. Sic dicam, இந்தபாஷையைப்படிப்பது vel, படிக்கிறதுகடினம்: et ratio eſt, quia, ut ſupra dixi, படிப்பு propriè eſt, *ſtudium*, et படிக்கிறது vel படிப்பது propriè eſt, *hoc quod eſt ſtudere*; unde illud ad modum nominis, hæc ad modum verbi conſtruuntur. Hoc modo aliquando verbalia in ஐ ſignificant, non ut verbalia, ſed ut nomina abſoluta. Sic v. g. செயலை ſignificat quidem, *hoc quod eſt facere*, ſed ſimul eſt, *actio* &c. Quarè in primo ſenſu hæc verbalia conſtruuntur ut verba, et declinantur ut nomina. Sic, நீஇதைச்செயலைக்கையில் &c. *cum tu id facias* &c. In ſecundo autem ſenſu, tanquam nomina abſoluta, nominum more et declinantur et conſtruuntur, et dicitur, என்செயலை *actio mea*; நல்லசெயலை, *actio bona* &c. Et hæc ſufficiant de nominibus quoad ſyntaxin.

§. III.

DE VERBIS:

et I.

DE MODO SUPPLENDI EA, QUIBUS CARET HÆC LINGUA.

CApite superiori, ubi de verbis, quoad modum indicativi non dedi nisi tempus præsens, præteritum et futurum. Tamulenses enim nec vocem imperfecti habent, nec plusquamperfecti: explicant tamen satis apertè conceptum suum per phrases, quæ hîc, ubi de syntaxi, jure tradendæ sunt. 112

Imperfectum.

Quarè 1) ut tempus imperfectum exprimam, loquens de re præteritâ, utar voce futuri. Sic laudans hominem, qui jam mortuus sit, si velim dicere, *ille vir verum Deum colebat, eleemosynas dabat, virtutes omnes exercebat &c.* dicam, அவனெமெயபானவ சுவாமியைவணங்குவான, பிணஞ்ஞையகொடுபபான, சகலபுணணியங்களுஞசெயவான &c. Unde quotiescumque de re præterita futurum usurpare videmus, ad imperfectum illud reddendum est. 2) Si gerundio cujuscumque verbi addam vocem præteritam à verbo இருக்கிறது, v. g. சொலலியிருந்தேன, செயதிருந்தேன &c. hæc phrasis, si ex contextu appareat, cohærere tempore cum eo, quod in oratione eam præcedit vel sequitur: tunc hæc phrasis supponit pro imperfecto. Sic, நீயவருமபோதுநானிதைசெயதிருந்தேன, benè reddam, *tempore, quo veniebas, ego hoc faciebam.* Cùm enim actio mea, quæ ab illâ phrasi exprimitur, appareat cohærere tempore cum adventu alterius, benè redditur per imperfectum. Adverte; quod illud quoque, வருமபோது, cùm sit vox futuri, dicta de re præteritâ, juxta regulam nuper dictam, æquivalet imperfecto, *tempore quo veniebas.*

Plusquamperfectum.

113 Si autem illa eadem phrasis ex contextu appareat, non cohærere tempore, sed præcessisse: tunc supponit pro plusquamperfecto. Sic, நீயவருமுனனேனா னிறதசெசயதிருநதேன, reddam, *antequam venires, id ego feceram*; cui æquivalet hæc alia, நானிறதசெசயதிருநதபினபுநீ யவநதாய, *venisti, postquam id feceram*: apparet enim ex particulis முனனேன, *antequam*, vel பினபு, *postquam*, quod actio mea præcesserit tempore adventum illius. Præterea etiam sine his vel similibus particulis, si appareat ex contextu, quod actio per gerundium cum præterito இருநதேன expressa, præcesserit tempore aliam actionem, quæ habetur in oratione: semper illa phrasis reddenda est per plusquamperfectum. Sic, si dicerem, அனேகநதிர வியஙகளுலாயனைடநதிருநதாலுகி லுநதநிதிதிரணயசெசபினன; cùm dicam, illum mortuum esse pauperem, satis apparet ex contextu, quod, quando mortuus est, non habebat divitias, quas ante acquisierat; unde actio acquirendi eas ex contextu apparet præcessisse tempore ejus mortem: hinc benè reddam illam propositionem hoc modo, *plures divitias acquisierat quidem, at pauper mortuus est &c.* Auctor quidam pro imperfecto assignat has duas phrases: நீயவிசுவாசிககிறதுயபட டோதவனவிசுவாசிததான, vel, quod elegantiùs dicit ille, நீயவிசுவாசிககிறதுயபட டோதநானவிசுவாசிபபேன. Pro plusquamperfecto autem assignat hanc: நீயவிசுவாசிககிறதுயபதறகுமுனனேனநானவிசுவாசிபபேன. Attamen has phrases nec legi, nec audivi unquam apud indigenas: quinimó nondum inveni, qui eas dixerit phrases tamulicas, easque intellexerit.

Opta-

Optativus.

Modo optativo caret hæc lingua, cui ſupplent per 114
aliquas phraſes. Utuntur autem vel infinitivo ஆக, à verbo ஆகிறது, vel defectivo, கடவது, vel utroque, anteponendum unum alteri, ஆகக்கடவது, vel கடவதாக. Diſtinguunt autem tempora optativi hoc modo. 1) Vel addunt illas particulas vocibus futuri, செய்வேனாக, செய்வோமாக, &c. vel செய்வேனாகக்கடவது &c. Sive etiam addunt illas verbali a futuro, de quo num. 107. v. g. செய்வது, படிப்பது: ſic செய்வதாக, vel செய்வதாகக்கடவது &c. ſive etiam utuntur infinitivo cum கடவது, v. g. செய்யக்கடவது vel செய்யக்கடவதாக &c. Hæ phraſes omnes inſerviunt pro præſenti, imperfecto et futuro optativi: *utinam faciam, facerem, fecero!* Et præter primum modum, qui conjugatur per perſonas, cæteri omnes, nullâ factâ mutatione, inſerviunt pro quâlibet perſonâ et numero, juxtà nomen, quod illi anteponitur. 2) Utuntur gerundio cujuscumque verbi cum infinitivo இருக்க, cui addunt ſupra dictas voces, செய்திருக்கக்கடவது vel, கடவதாக. Sive utuntur verbali ex præterito, v. g. செய்ததது, cui addunt ஆகக்கடவது: ſic, செய்தததாகக்கடவது. Et hæ phraſes inſerviunt pro quâlibet perſonâ et numero præteriti optativi: ſic, அங்கேபெய்திருக்கக்கடவது vel, பெய்தததாகக்கடவது, *utinam jam ibi pluerit!* &c. 3) Utuntur gerundio cujuscumque verbi cum verbali præteriti à verbo இருக்கிறது, v. g. செய்திருந்தது, கெடுத்திருந்தது &c. cui addunt illas particulas; ſic, நீயணைதகுகெடுத்திருந்தாயானால்கடுத்திருந்ததாகக்கடவது: hæc phraſis inſervit pro quâlibet perſonâ et numero plusquamperfecti optativi;

tativi; unde propositio dicta vertitur, *dum tu illud audiebas, utinam et ego simul audivissem!*

Subjunctivus, si.

115 Subjunctivo pariter carent Tamulenses: supplent autem hoc modo. A voce præteriti, mutato ஏனா in ஆலை, formant vocem pro subjunctivo, *si*: v. g. ex வநதேன fit வநதாலை; ex இருநதேன, இருநதாலை; ex ஆனேன, ஆனாலை; ex படித்தேன, படித்தாலை &c. Alio quoque modo formant vocem pro eodem subjunctivo: ex verbis, quæ desinunt in ககிறது, ablato றது, addunt லை, et fit ககிலை: sic ex இருககிறது, இருககிலை; ex பார்ககிறது, பார்ககிலை &c. Ex verbis autem, quæ desinunt per கிறது, hoc ablato, additur இலை, et eliditur *u*, si inveniatur: sic ex கொலலுகிறது, கொலலிலை; ex காடுகிறது, காடாடிலை &c. Ex his excipe, quæ in præterito habent இனேன, quæ, ablato னேன, addunt லை. Sic ex வணஙகினேன fit வணஙகிலை &c. quæ reverà non est exceptio; siquidem, ut pluries dixi, non est வணஙகிறது, nisi per syncopen à வணஙகுகிறது &c. unde வணஙகிலை fit juxtà regulam generalem: et sic de aliis hujusmodi verbis. Excipe tamen, quæ ante கிறது habent unam tantúm syllabam longam, ut ஆகிறது, ex quo fit ஆகிலை; ex போறது, cùm reverà sit போகிறது, fit போகிலை; ex காணகிறது fit காணகிலை &c. Hic autem secundus modus non est quidem in usu quotidiano et familiari, attamen est elegantior. Præterea ex voce verbi negativâ fit subjunctivus à gerundio *âdu*, vel addendo *âl*. Sic ex செயயாது fit செயயாதாலை, *nisi faciat* vel *fecerit &c.* vel *si non faciat, fecerit &c.* qui modus est admodùm elegans. Vel fit addendo gerundio negativo, v. g. செயயாது vel செயயாமலை,

யாமலை, subjunctivum இருந்தாலை vel இபோனலை: sic செயயாதிருந்தாலை vel செயயாமலிருந்தாலை; sic செயயாதே போனலை, vel செயயாமற்போனலை. Vel tandem fit, ablato *du*, à gerundio *âdu*, addendo à verbo விடுகிறது subjunctivum விடாலை: sic செயயாவிடாலை, சொலலாவிடாலை, &c. qui modi omnes compositi sunt, et juxtà compositionem significant, *si fuerit non faciendo, si abierit non faciendo, si reliquerit hoc non faciendo &c.*

Formatis autem his vocibus in ஆலை vel இலை, iis 116
utuntur pro quâlibet personâ et numero, iisque semper addunt vocem futuri, ut inferiùs per exempla monstrabo. Usus autem harum vocum est hujusmodi. 1) Hæc vox, v.g. வருதாலை, si præcedatur à particulâ indicativâ temporis præsentis, supponit pro præsenti subjunctivi: sic, இனனைறைகுநானவருதாலைதருவாயோ, *si hodie veniam, dabisne?* 2) Si autem ex contextu appareat, quod ego dixerim illud, sciens conditionem non posse jam purificari, tunc eadem phrasis supponit pro imperfecto: v. g. video hominem, me insalutato, ut sperabam, aliâ viâ abire, dico, அவனைவருதாலைபேசுவேனை, vertam, *si hûc veniret, eum alloquerer.* 3) Si verò præcedat particula indicans tempus futurum, eadem phrasis supponit pro futuro subjunctivi: sic, நீயநாளைகுவருதாலிதைதருவேனை, *si cras veneris, hoc dabo.* 4) Si utar voce subjunctivi à verbo இருகிறது, cum gerundio cujuscumque verbi, ut செயதிருந்தாலை, வருதிருந்தாலை &c. tunc, si præcedat particula temporis præsentis, supponit pro præterito subjunctivi: sic, இபபோதவேர்களாவருதிருந்தாலிதைதருவேனை, *si jam illi venerint, hoc dabo.* 5) Si verò præcedat particula temporis præteriti, supponit pro plus-

plusquamperfecto ſubjunctivi: ſic, நானமுன வருகிருந்தாலிது வரபடுபோஹாதிலு ளுலை, *ſi ego anteá veniſſem, hoc non accidiſſet* &c.

ஆனுலை. ஆகிலை.

117 Præter hunc modum alio quoque ſæpe utuntur. Scilicet vox ஆனுலை vel ஆகிலை, à verbo ஆகிஹாது, ſi non ſit conjuncta alii verbo, ſignificat, *ſi ſit* &c. v. g. இதானுலைநலலது தானென, *ſi ſit hoc, benè quidem.* Si autem poſtponatur voci alterius verbi, ſignificat ſimpliciter *ſi*: வாழுகிறயாகிலைநல லது, *ſi vales, bene eſt.* Tamulenſes autem poſtponunt hanc vocem ſingulis perſonis indicativi, in quo cohærent cum Latinis, qui particulam *ſi*, non tam ſubjunctivo, quàm indicativo conjungunt, ut datum exemplum oſtendit, *ſi vales, bene eſt.* Et pro vocibus imperfecti et plusquamperfecti, ſupplent modo, quem nuper diximus, num. 112. et 113.

Quamvis.

118 Ex quolibet ex his modis ſubjunctivi, ſi voci ஆலை vel இலை addatur உம, habes ſubjunctivum cum particulâ *etiamſi, quamvis*: v. g. வருதானைம, *etiamſi veniat*; செயதானுகிலைம, *etiamſi fecerit.* De voce autem ஆனுலைம vel ஆகிலைம plura dicam, ubi de particulis.

Cùm.

119 1) Particula *cùm*, ſive conjungatur ſubjunctivo, ſive non, ſemper, dummodò non ſit præpoſitio, exprimitur in hâc linguâ per has voces, போது, போழுது, quæ ſignificant tempus, ſive per has voces அளவில vel இடத்தில, ablativi, primus à voce அளவு, *menſura*, ſecundus à voce இடம, *locus*; quæ voces omnes poſtponuntur participiis omnibus, ſive poſitivis ſive negativis. Et licet ex his vocibus duæ primæ ſignificent tempus, inſerviunt tamen pro particulâ *cùm*, etiam quando hæc non importat tempus, ſed cauſam, et æquivalet voci *ſiquidem, quandoquidem.*

Sic

Sic நீயெனவாறீதினபோது vel போழுது அடைபடுவாய, *cùm mihi inobediens fueris, vapulabis*: hic TÒ *cùm* idem eſt ac *quandoquidem*. In hâc autem propoſitione, அவன வருமபோது, வருமளவிலை, நீயுமவா, *cùm* vel *eo tempore, quo ille venerit, tu quoque veni*, importat tempus. 2) Elegantèr ſupplent ſubjunctivum *cùm*, quando importat cauſam, utendo voce infinitivi cujuscumque verbi, cui addunt infinitivum à verbo கால் றது : v. g. நீய கொலைகாலள &c. *cùm tu hoc dicas*, vel *quia tu hoc dicis &c.* Et pro diverſitate temporum addunt, ஆககாலள, verbali participii cujuscumque temporis, et dicunt, நானவறீதாககாலள, *cùm ego veniam*; நானவநதாககாலள, *cùm ego jam venerim*; நானவருவதாககாலள, *cùm ego ſim venturus &c.* qui modus eſt admodúm elegans.

Ablativus abſolutus.

1) Modus nuper ultimo loco dictus inſervit quoque pro ablativo abſoluto : ſic, நீயவாகாலள 120
ளவிவணமவநதான, *te veniente, iſte quoque venit.* 2) Elegantiús pro ablativo abſoluto utuntur voce infinitivi ſimpliciter, ſine கால : ſic, சுழறீகாறமடிகசசுழனெறமபுழுகி *flante turbine, in globos ſurgit pulvis* : ſic, சவைகாநாடுகியிருகசசீஉடாக ளவநதாகள, *dormientibus militibus, venerunt diſcipuli &c.* et hic modus optimus eſt. 3) Ablativus in ஓல, à verbali ஐ, propriè redditur per ablativum abſolutum : ſic, நானிருகணைகயிலிட படாதபோசாத, *me præſente, ne loquaris hoc modo.* 4) Phraſis, quâ infinitivo cuicumque additur vox கையாத, uſurpatur ab aliquibus pro ablativo abſoluto : ſic, நீயபோகசகசகையாதயவ னவநதான, *te abeunte, venit ille.* Hæc autem

vox செயகெ nihil est aliud, quàm gerundium à verbo செயகிறது, செயது, cui addita est particula ê, quæ cuilibet voci, ut infrà dicam, elegan-ter jungi potest. Quarè idem est, ac si dicerem; செ லலச செயது, quæ compositio in quolibet tem-pore et personâ eleganter fieri potest, præcipuè si in-terponatur உம: sic, நானவவகிறதச சாலலவுகசெயதெனழுதவுகசெயதென, *hoc illi et dixi et scripsi*; vel, சொலலவுகசெயவெனழுதவுகசெயவென, *et dicam et scribam.* Unde idem est, ac si simpliciter dicerem, சொனனென, சொலெவென &c. Quarè et hæc phrasis, சொலலச செயதெ, idem est ac சொலலயே. Sic, நானசொலலச செயதெ செயயாதெபாலுய, et நானசொலலியெசெயயாதெபாலுய, idem sonant, et potest verti per ablativum absolutum, *me ipso dicente, non feci-sti.* Hæc phrasis ta-men nullo modo usurpanda est: quia contra regulam, quam tradidi num. 71. gerundium venit cum recto, diverso ab eo, quod regit verbum principale. Aliqui docent, loco செயதெ posse uti voce செ, போக சசெ, வரசசெ, qnod tamen omnino barbarum est, et à rudi vulgo adeò insipienter inductum, ut nulli generali usu, vel apud plebem, invaluisse invenias.

Gerundia.

121 Gerundium, de quo num. 71. ut ibi diximus, non inservit nisi gerundio in *do*: pro gerundio autem in *di* vel *dum*, utuntur voce infinitivi: sic, உனஉன கக காணவெராகக சபுண, *te videndi de-siderium est mihi*: sic, கெதரநமமையிர சவெ *Dominus venit ad salvandum nos.*

Supina.

122 Supina non habent Tamulenses. Supplent supinum in *u*, utendo dativo verbalis participii præsentis vel futuri: sic, இது சொலலறகிறதுகக, vel

vel elegantiùs, இது சொலவதற்கரிது, *hoc eſt difficile dictu &c.* Poteſt etiam illud verbale venire in recto, இது சொலலுகிறதரிது &c. attamen jam non correſpondet ſupino; ſed idem eſt ac, *dicere hoc eſt difficile*: unde rò *hoc*, quod in primâ poſitione erat nominativus, in hâc eſt accuſativus, et meliùs tamulicè dicendum, இதசொலலுகிறதரிது. Supinum autem in *um* ſupplent, utendo infinitivo cum verbo, quod importet motum ad locum: சொலலபோறன, *dictum eo*; சொலலவநதென, *dictum veni*. Unde, ſi infinitivo cujuscumque verbi addas vocem à verbo போறது, *ire*, habes paulò poſt futurum: ſic, சொலலபடபோறன, *dictum eo*; சொலலபடபோவாய, *dictum ibis &c.*

Participia futuri.

Participium futuri, quod habent Tamulenſes, ut dixi 123
num. 73. non benè correſpondet noſtro participio futuri in *rus*: non enim poſſumus eo uti ad explicandum finem. Quarè 1) pro participio futuri in *rus*, quando finem importat, utuntur Tamulenſes ſimplici voce infinitivi, quâ utuntur, ut modo dixi, pro ſupino in *um*, cui etiam apud Latinos æquivalet hoc participium: ſic நான உனககிதகதரகவாநதென, *cras hoc tibi daturus veniam.* 2) Participium futuri paſſivum in *dus*, ſupplent addendo infinitivo vocem à verbo தகுதி றது, quod importat convenientiam vel obligationem, de quo plura diximus num. 86. Sic, இதசெயயததகும, *hoc faciendum eſt*; ſcilicet, vel convenit fieri, vel debet fieri: ſic, நீயபுகழதகதவாய, *laudandus es*: ſic, சொலலதத கக தெலலாகுசொனனென, *dixi omnia, quæ dicenda erant &c.*

Relativum, qui, quæ, quod.

Carent quoque Tamulenſes relativo *qui, quæ, quod*: 124
attamen ita ſupplent per participia et nomina appellativa,

lativa, ſicuti in his, quæ hactenùs diximus, videre eſt; ut poſt brevem uſum hoc relativum nullatenùs deſideretur. Ex hoc relativo habent tamen voces, quæ inſerviunt interrogationi, ut diximus num. 47. ஏவன, *quis?* ஏவன், *quæ?* ஏது, *quid?* Habent etiam vocem ஆர் vel யார், *quis? quæ?* Hæc vox ad libitum vel poſtponitur verbali à participiis, (quod, etiamſi ſit generis neutrius, cum hâc voce inſervit non pro neutro, ſed pro maſculino vel fœminino:) vel etiam poſtponitur nominibus appellativis, quæ formantur à verbis: ſic செயகிறவனார, செயதவனார, செயபவனார, pro maſculino; செயகிறவளார, செயதவளார, செயபவளார, pro fœminino; செயகிறதார, செயததார, செயவதார, pro utroque &c. Vel illa vox ஆர, யார anteponitur dictis nominibus appellativis, vel cuilibet voci verbi abſoluti: ſic, யாரசெயகிறவனா, யாரசெயதவளா, &c. யாரசெயவா, னா, யாரசெயதானா &c. hoc modo enim ſemper unitur tertiæ perſonæ maſculini. Tandem hæc eadem vox ſupponit pro plurali: ſic, வருதுவர்களார; ஆவருவார்களா &c.

Adverbia.

125 Adverbia pariter in hâc linguâ reverà vix ulla ſunt, ſi adverbia localia excipias. Siquidem v. g. இபோது, *nunc*, அபோது, *tunc*, எபோது, *quando?* இனை, *hodie*, இஞை, *heri*, நாளை, *cras* &c. non ſunt verè adverbia, ſed nomina abſoluta, quæ declinantur per caſus: et prima ſunt à nomine பொழுது, *tempus*, cum இ, அ, எ, quæ particulæ correſpondent articulis *hoc*, *illud*, *quod?* ut diximus num. 50. Facilè autem fiunt adverbia, ſive, ut meliùs dicam, ſuppletur eorum defectus in hâc linguâ, addendo ſcilicet cuicumque nomini vel gerundium ஆய, vel infinitivum ஆக, à verbo ஆகிறது, *fieri.* Sic ex சநதோஷம, *lætitia*, fit சநதோஷமாய,

உமாய, vel சந்தோஷமாக, *lætè*; ex கோபம, *ira*, fit கோபமாய, vel கோபமாக, *iracundè &c.* Cùm enim ஆய sit gerundium à verbo *fieri*, quod apud Latinos gerundio caret, potest explicari per participium *factus*, et, v. g. சந்தோஷமாயவந்தான, verti, *factâ lætitiâ venit*, id est, *lætè venit.* Sic, cùm ad modum ablativi absoluti, ut suprà dixi, utantur eleganter infinitivo, adverbia fiunt addendo infinitivum ஆக. Præterea hoc particulari infinitivo ஆக utuntur, ut inferiùs dicam, ad explicandum modum, quo aliquid fit: sic, v. g. தூதனுகவந்தான, vertam, *venit per modum legati &c.* Unde, cùm dicitur v. g. கோபமாகசொன்னான, est, *dixit per modum iræ*, id est, *iracundè*: unde benè hæ phrases ad adverbia reduci possunt.

§. IV.

De Compositione Verborum.

TAmulenses non habent verba composita, more 126
Latinorum, ex aliquâ præpositione seu particulâ; ut *adsum, respicio, protraho &c.* sed eleganter componunt simul plura verba, uniendo scilicet gerundio in *do* unius aliud verbum: hoc ultimum conjugatur, et significatio sumitur à gerundio. Hîc afferam aliquot verba, quæ frequentiùs solent uniri gerundiis, et compositioni verborum inservire. Ex quibus primum sit verbum,

இருக்கிறது.

Hoc potest uniri gerundio cujuscumque verbi, vel activi, vel passivi; vel positivi, vel negativi: et dici, செயதிருக்க, செயயபடடிருக்க, செயயாதிருக்க &c. Existimant aliqui, ex hâc unione nihil differre verbum compositum à simplici, et eodem modo explicant v. g. அடைதததான et அடைததிருநதான: attamen tanta est saltem differentia, quanta præteriti et futuri græcorum ab aoristis. Ut autem hoc clarè pateat: gerundio அடை

தத/

தது à verbo அடி, *percutere*, si addam verbum கிறு, hoc conjugari potest per sua tempora, et fieri possunt hæ tres propositiones; v. g. *prima*, ராயனை னஉன யடிதேன், *secunda*, ராயனைனஉன யடிதேனேன், *tertia*, ராயனைனஉன யடிதேன். Ex his prima supponit tempus præteritum in actione percutiendi a tempore, quo hoc dicitur; et importat tempus præsens coëxsistentiæ subjecti percutientis cum loquente: adeò ut, si Petrus nunc te percutiat, nullo modo possim dicere, ராயனைன உனயடிதேன்; sed dicam per vocem simplicis præsentis, அடிகிறேன். Præterea, si Petrus ante tempus quidem, quo loquor, te percussit; at ille jam non exsistat, sed mortuus sit: jam non possum dicere, உனஉன யடிதேன், sed dicendum, அடிதேன். Hæc verò secunda propositio importat tempus præteritum in percussione à tempore, non tantùm in quo loquor, sed etiam de quo loquor: si enim Petrus heri te percusserit, non possum dicere, நேறுராயனை னஉன யடிதேன; sed per vocem simplicis præteriti, அடிதேன; et illud அடிதேன significat, illum te percussisse ante terminum in meâ propositione expositum, scilicet ante diem hesternam, vel præcesserint dies vel anni. Tandem tertia propositio அடிதேன் importat quidem tempus futurum in percussione à tempore, in quo loquor, sed supponit tempus præteritum à tempore, de quo loquor. Sic, si velim dicere, Petrus ad decimum diem te percutiet, non possum dicere, ராய னைனஉன யபதாநாளடிதேன், sed per vocem simplicis futuri dicam, அடிபேன. Si autem dicerem, அடிதேன், significat, quod post tempus quidem, quo loquor, sed ante decimum diem, de quo in propositi-

one

bne loquor, te percutiet: et idem eſt, ac ſi dicerem, *intra decem dies te percutiet*. Unde hæc propoſitio eſt mixta ex præterito et futuro, ut apud Latinos, *factum erit*, quod ſatis differt à *fiet*. Secunda propoſitio importat duplicem præteritionem, ut apud Latinos, *factum fuit*, quod differt à *factum eſt*. Prima tandem propoſitio mixta eſt ex præterito et præſenti, de quo apud Latinos reverà exemplum non invenio. Prima et ſecunda propoſitio ſpectat ad tempus præteritum, cùm utraque importet tempus præteritum in actione à tempore, in quo loquor. Unde hæc lingua tria numerat præterita, v. g. அடித்தேன, அடித்திருக்கிறேன, அடித்திருந்தேன. Tertia verò propoſitio, cùm importet tempus futurum, à tempore, in quo loquor, ſpectat ad futurum: et, ſi addas paulò poſt futurum à ſupino, (de quo ſupra diximus num. 122.) tria quoque numerat futura, அடிப்பேன, அடிக்கப்போகிறேன, அடித்திருப்பேன.

ஆயிருக்கிறது.

Hæc ſpecialis compoſitio, quando ſcilicet verbum இருக்கிறது unitur gerundio ஆய, à verbo ஆகிறது, *fieri*, non ſemper retinet ſignificationem gerundii: கர்த்தர்மனுஷனாயிருக்கிறார, benè quidem vertitur, *Dominus factus eſt homo*. Attamen ſæpe ſæpiùs uſurpatur hæc phraſis pro verbo, *habere*: ſic, சந்தோஷமாயிருக்கிறேன, eſt, *habeo lætitiam*. In quo ſenſu tamen non ſemper poſſum uti hâc phraſi: ut enim dicam, *tu vaccas habes*, non dicam certé, மாடுகளாயிருக்கிறாய. Quarè hâc phraſi pro verbo *habere* uti ſolùm poſſum, quando latinè poteſt etiam reddi per *ſum, es, eſt*, cum adjectivo. Sic, *habeo lætitiam*, poteſt reddi, *ſum lætus*; ſic, வியாதியாயிருக்கிறேன, *habeo infirmitatem*, vel *ſum infirmus &c.* Unde dicta phraſis ſæpiùs ſignificat ſimpliciter idem ac *ſum, es, eſt*: in quo ſenſu tamen

127

tamen aliquando admittit gerundium ஆய, aliquando non; pro quo hæc ſit regula. Si *ſum, es, eſt*, conſtruitur cum duplici nominativo, tunc illi nominativo, qui in propoſitione eſt prædicatum, additur ஆய: ſic, *Deus eſt bonus*, dicitur, சருவேசுரனாநல்லவராயிருக்கிறார &c. Si autem *ſum, es, eſt*, conſtruatur vel cum dativo, vel ſimpliciter cum uno tantùm nominativo: tunc, cúm nullum ſit revera prædicatum in propoſitione, non additur ஆய. Sic, *hæc infirmitas eſt mihi*, dicitur, எனக்கிந்தவியாதியிருக்கிறது. Sic, *ibi erit aqua*, dicitur, அங்கேதண்ணீரிருக்கும் &c. Unde, quando dubitatur, an alicui nomini addendum ſit, nec ne, ஆய, videas, an illud nomen in propoſitione ſit prædicatum: et, ſi eſt, addas, ſecus, ſi ſit ſubjectum. Hoc aliâ quoque regulâ explicari poteſt: ſi *ſum, es, eſt* explicat exſiſtentiam, non additur ஆய, ſi importet eſſentiam, additur. Sic, ſi dicam, *homines hujus oppidi ſunt ſtupidi*, rò *ſunt*, explicat eorum eſſentiam et qualitatem: unde, addito ஆய, dicam இந்தஊரார்மனுஷராயிருக்கிறார்கள். Si autem dicam *ſtupidi ſunt in hoc oppido*; non eſſentiam, ſed ſtupidorum exſiſtentiam importat rò *ſunt*: unde, non addito ஆய, dicam இந்தஊரிலேயனுஷரிருக்கிறார்கள் &c.

கொண்டுருகிறது. போருகிறது.

128 Sæpe gerundio alterius verbi addunt verbum கொண்டுருகிறது vel போருகிறது, cum hoc discrimine. Si verbum importet actionem, quæ reſpiciat alium ab agente, poteſt addi போருகிறது, non autem கொண்டுருகிறது; et e contrà hoc poteſt addi, non illud, ſi importet actionem, quæ reſpiciat agentem ipſum: v. g. எழுதுகிறது, *ſcribere*. Poteſt quis ſcribere ſibi, ut v. g. ſcriptum librum retineat ſibi; et tunc benè additur, கொண்டுருகிறது. Sic, எழுதிக்கொண்டான, in quâ propoſitione,

positione, etiamsi non sit எனக்கு, *mihi*, ex verbo கொண்டுவா manifeste colligitur, et vertendum est, *scripsi mihi*. Si autem scripserim, ut scriptum alteri tradam, non possum addere கொண்டு வருகிறது: sed, etiamsi non explicem, cui scripserim, addendo tamen vocem à verbo போதுகி றது, ut எழுதிப்போட்டேன, manifestum erit, me non mihi, sed alteri scripsisse &c. Ex hâc eâdem causâ, misi v. g. qui Petrum vocaret, et redeunti, quem miseram, dico, advocastine? tunc ille, si, advocato Petro, solus redierit, respondebit, அழைத்தேன, *vocavi*: si vero cum illo venerit et Petrus, quem vocaverat, dicet, அழைத்துக்கொண்டேன; ac si diceret, *vocavi ita, ut adducerem mecum*. Aliquando tamen additur கொண்டு வருகிறது ad simplicem elegantiam phrasis: nunquam tamen iis verbis, quæ actionem important, cum respectu ad alium. Sic dicitur, பாட்டுக்கொண்டேன, *cantavi*: ஆட்டுக்கொண்டேன, *choreas duxi* &c. Quando autem gerundio unius verbi additur gerundium கொண்டு, à verbo கொண்டு வருகிறது, et verbum வருகிறது; significat continuationem actionis, quæ à primo gerundio exprimitur. Sic, கொல்லுக்கொண்டு வந்தேன, non est simpliciter, *dixi*; sed, *sæpe sæpius continuavi dicere*. Sic, பிணைத்துக்கொண்டு வருகிறது, non est simpliciter, *eleemosynam dare*, sed, *frequenter solere eam dare* &c. படுகிறது.

Ubi de voce passivâ, num. 77. dixi jam, verba fieri passiva, si eorum infinitivo addatur verbum படுகிறது, quod est, *pati*. Addo nunc, quod, addito hoc verbo cuicumque nomini, præcipuè quod passionem aliquam animæ vel corporis importet, fit verbum compositum, cum significatione vel passivâ, vel saltem neutrâ; in quâ compositione, si nomen desinat per ம், 129

hoc deperditur, et ſemper duplicatur ப. Sic ex பய மை, *metus*, fit பயப்படுகிறது, *timere*: ex அழு கை *ſordes*, fit அழுகைப்படுகிறது, *ſordeſcere*; ex அடி, *ictus*, fit அடிபடுகிறது, *percuti*; ex ஒரு, *unum*, fit ஒருபடுகிறது, *ex multis unum fieri* &c. Et hæc omnia habebunt ſenſum activum, ſi, loco addendi படுகிறது, addatur ejus activum படுத்துகிறது. Sic ex வெளி, *locus apertus*, fit வெளிப்படுகிறது, *aperiri, manifeſtari*, et வெளிப்படுத்துகிறது, *aperire, manifeſtare*. Sic, ஒருபடுத்துகிறது, *ex pluribus unum facere*: ſic, பயப்படுத்துகிறது, *metum incutere* &c. Quæ tamen ſunt nomina numeralia, et deſinunt per ம, ut எலுமை, ஆயிரம் &c. non deperdunt ம ante படுகிறது. Hinc dicitur, படாதபாடுபட்டேன: ſic, அடிகளாயிரமபட்டேன &c. Excipe quoque காயம, *vulnus*: ſiquidem, licet reverà poſſit, eliſo ம, dici, காயபட்டேன; tamen, cùm hic modus æquivocus ſit, an veniat à nomine காயம, an ab infinitivo verbi காயகிறது, ad tollendam æquivocationem, ſi ſit ab hoc verbo, dicitur, காயபட்டது, *ſiccatum eſt*; ſi verò à nomine காயம, dicitur, காயமபட்டது, *vulneratum eſt* &c. Adverte tamen, quod in his omnibus non intervenit propria compoſitio ex illis nominibus et verbo படுகிறது, ſed hoc unitur nomini in ſuâ propriâ ſignificatione, quæ eſt, *pati*: unde பயபடுகிறது, eſt, *timorem pati*; அடிபடுகிறது, *pati ictus* &c.

விடுகிறது.

130 Hoc verbum ſignificat, præter alia, *permittere, ſinere*: eo autem utimur cum infinitivo alterius verbi, nullâ factâ mutatione, et tunc reverà non poteſt dici verbum compoſitum. Sic, எனஉனபடிஇழ ககவொட்டான, *non ſinit me vivere* &c.

et hic

et hic modus elegantior eſt. Invaluit tamen uſus, ut, factâ ſyncope, deperdatur *a* finale à voce infinitivi, et fiat unum verbum compoſitum cum verbo ஏடு—ஓ கிறது, et dicunt, பிணைகஞகாடு—டு—ான, ஓபாஞகாடு—டு—ான &c. *non ſinit vivere, non ſinit abire &c.* Pro quo hoc unum adverte, quod in aliis vocibus omnibus deperditur, ut dixi, *a* finale infinitivi; in voce autem imperativi poſitivi ஏடு—ஓ, remanente *a* infinitivi, deperditur *o*, à voce ஏடு—ஓ: et licet in imperativo quoque negativo dicatur, பி ணைகஞகாடு—டு—ாதே, *ne ſinas vivere*; dicitur tamen, பிணைகக—டு, ஞசயய—டு *ſine vivere, ſine facere &c.*

அருளுகிறது &c.

Verbum அருளுகிறது, præter alia, ſignificat, 131
nti miſericordiâ, miſericordioſe ſe habere: unde, in compoſitione cum gerundio alterius verbi, benè explicatur per *dignari*. Unde utuntur hâc compoſitione, quando loquuntur de perſonis valde gravibus: ſic, எழுந தருளினா, *ſurrexit*, vel *dignatus eſt ſurgere*; ſic, தநதருளினா, *dignatus eſt dare &c.* Præterea Tamulenſes ſolent addere alia verba gerundiis, ex quâ compoſitione nihil additur ſignificationis verbo ſimplici. Addunt autem vel ஓபாறது: ſic, அது வநதுஓபாசசு, et non ſignificat, illud veniendo abiit, ſed ſimpliciter, *venit &c.* Addunt இருகிறது vel விடுகிறது: ſic, திறநதிடு—டேன, vel திறநதுவிடு—டேன *aperui*; et alia hujusmodi, quæ uſus docebit.

Verba imperii.

Tamulenſes tandem ex quolibet verbo effingunt 132
aliud, quod ஏவல்வினை vocant, ac ſi dicerent, *verbum imperii.* Siquidem hoc modo fiunt verba, quæ important actionem, quæ fit ex imperio vel ſaltem ſuaſione illius, qui venit in recto. Fiunt autem hoc modo: ex voce futuri ஓன fit பிககிறது, et ex

et ex voce ஓவென fit விகுகிறது, et juxta regulas generales conjugantur; in præterito habent தென, in futuro படுவென. Sic v. g. ex அடி fit படுவென fit அடிபடுகிறென, அடிபடிதென, அடிபடுவென &c. et significat, quod ego per me ipsum non percutio quidem, sed mediante alio, qui alium percutit ex meo imperio vel suasione, dicor illum percutere: unde vertendum, *facio, ut percutiat, feci, ut percuteret &c.* Sic ex செயவென fit செயவிகுகிறென, செயவிதென, செயவிடுவென, et significat, quod ego quidem non operor, sed imperio et suasione *facio, ut alter operetur, feci, ut alter operaretur &c.* Adverte quod, quæ in futuro habent ante ஓவென *u*, mutant hoc in *i*, et habent ஓவிகுகிறது: sic ex சாலஓவென fit சாலலிவிகுகிறது, ex மயகுஓவென, fit மயகுகிவிகுகிறது, ex பணணுஓவென fit பணணிவிகுகிறது &c. Quæ tamen ante ஓவென habent tantúm duas syllabas breves sine consonanti duplici intermediâ, non mutant *u*: sic ex வருஓவென fit வருவிகுகிறது, ex விடுஓவென, விடுவிகுகிறது, ex அழுஓவென, அழுவிகுகிறது &c. Et hæc de verbis compositis.

§. V.

DE USU INFINITIVI.

133 VOce infinitivi eleganter admodùm utuntur Tamulenses: præcipuos autem usus hîc tradam. Et 1) æquivalet omnino infinitivo Latinorum, *credere, amare &c.* Attamen non quoties Latini post verbum utuntur infinitivo, eo semper utuntur Tamulenses: pro quo sit hæc regula. Si oratio latina, quæ post verbum habet infinitivum, vertatur sive gallicè, sive lusitanicè, sine voce *que*, sed vertatur vel per simplicem infinitivum, vel per particulas *de* vel *à*, tunc semper tamulicé utimur infinitivo. Sic, *volo facere*, G. *je veux faire*,

veux *faire*, L. *quero fazer*, T. நானசெயயவே
ணுமட. Sic, *cupio facere*, G. *je desire de faire*, L. *desejo de fazer*, T. செயயவிருமபுகிறன. Sic, *incipio facere*, G. *je commence à faire*, L. *principio à fazer*, T. செயயததுவககிறன &c. Si autem infinitivus Latinorum à Gallis vel Lusitanis vertatur per *que*: tunc tamulicé non utimur infinitivo, sed ad modum phrasis gallicæ, & lusitanicæ, loco illius *que*, ponitur எனற, gerundium à verbo எனகிறது, et verbum, quod per infinitivum exprimebatur in phrasi latinâ, venit hîc per tempus et personam, juxtà exigentiam orationis. Sic, *te venisse dixit*, G. *il dit, que tu étois venu*, L. *disse, que tu tinhas vindo*, T. நீயவநததாயென றசொனனன &c. In hoc ultimo sensu hæc lingua eleganter utitur verbali à participiis: v. g. வருகிறது, வநதது, வருவது, quod, sine voce எனற, vel usurpatur in accusativo; sic, நீயவநததைதசொனனன &c. vel etiam, quod adhuc elegantius est, illi verbali additur infinitivus ஆக; sic, நீயவநததாகசொனனன, *te venisse dixit*. Sic, அவாகளவருவாகவெனறசொனனன, vel, அவாகளவருவதைதசொனனன, vel elegantiùs, அவாகளவருவதாகசொனனன, *dixit illos venturos esse &c.*

2) Quando verò tò *que* apud Lusitanos et Gallos vertitur latinè non per infinitivum, sed per subjunctivum *ut*; tunc tamulicè eleganter utimur infinitivo: sic, *dic, ut veniat*, வரசொலல &c. Hinc, cùm latinè elegantiùs dicas, *desidero, ut veniat*, quam, *illum venire*: et meliùs, *necesse est, ut veniat*, quàm, *illum venire &c.* hæ propositiones tamulicè vertuntur per infinitivum: அவனவரவிருமபுகிறன, அவனவரவெணடியது &c. Unde secundus usus infinitivi est explicare subjunctivum *ut*.

3) Eleganter utuntur infinitivo, sicuti Latini per

figuram detrãctionis, quando, ſublato verbo *incipio* &c. per congeſtam infinitivorum ſeriem, orationem elegan-ter explent: v. g. *extenſæ apparere nubes, undique ob-ſcurari cœlum, fulgura micare, mugire tonitrua* &c. Sic eleganter dixerim tamulicè: மேகங்கள் பரந்து தோன்ற, நாலுபுறமும் இருண்டு, மேகங்களுள் மின்னல் பிளந்தாற் போல மின்னலுகள் விளங்கி, இன்னும், விடிகாலையில் நாம் நினைத்தபடி மழை பெய்யாமல், படபடெனத் தூறல் விழுந்து, திரண்டு வெள்ளமோடத் தொடங்கி, ஆறுகளும் குளங்களும் நிறைய, வயிர்க்காலில் நாமகிழ்ந்து வாழ &c. Hoc modo lætiſſimè etiam in uſu familiari eleganter loquuntur Tamulenſes.

136 4) Aliquando tamulicè utimur infinitivo aliquorum verborum ad modum adverbii. Sic ex ஆகிற்று, fit ஆக *ſimul*; ex நேர்ந்தது கிற்று fit நேர்ந்த, *anted*: ſic ex திருப்பிக்கிற்று, திருப்ப, திரும்ப, மடவும, *iterùm*; ex மீண்டுகிற்று, மீள்வும, *iterum*; ex மிகுதிகிற்று, மிக vel மிகவும, *abundanter, auctim*; ex நிறைகிற்று, நிறைய *plenè*; ex ஏகுகிற்று, ஏக, *ſimul*: et alia hu-jusmodi, ex quibus plura inferiùs tradam, incipiendo à num. 168.

137 5) Si autem iterato utamur eodem infinitivo, ut சேரச்சேர, போகப்போக &c. tunc ſup-ponit pro gerundio in *do*, quando hoc importat conti-nuationem et cauſam; ut, quando dicimus, *fabricando fit faber*: hæc enim propoſitio ſignificat, quod ex continuatione fabricandi, tanquam ex cauſâ, aliquis fit faber. Sic tamulicè v. g. சேரச்சேர வரத் தொடர்ந்தாலுமே வரும, *loquendo diſcitur quæ-cumque lingua*, id eſt, ex continuatione loquendi, tan-quam ex cauſâ, diſcitur quælibet lingua. Sic dicunt,

எழுத

எமபுநடகக நடகககலைஙு குழியாதகும, quod juxtà noſtrum proverbium verti poteſt; *formica cavat lapidem, non bis, ſed ſæpe eundo.* Hinc நாளபடுபோதகபடுபோத க, eſt, *decurſu temporis &c.*

6) Sæpe Tamulenſes, addendo voci infinitivi particulam *ô* interrogantis, utuntur infinitivo pro primâ perſonâ futuri, ad modum vel veniam petentis, vel alteri minantis. Sic அடிதகககலுவா, eſt அடித படுபடுனை, ſcilicet vel petendo veniam alium percutiendi, vel minando me percuſſurum eum, quem alloquor. Vel etiam aliquando æquivalet huîc propoſitioni, *numquid percutiam?* ut explicem, certò nolo percutere, vel non poſſum percutere &c. quo modo ſæpe et admodùm eleganter utuntur in hâc linguâ voce infinitivi. 138

Tandem, ut appareant uſus omnes infinitivi, attingam hîc, quæ ſuperiùs explicavi. Quarè 139

7) Utuntur infinitivo pro imperativo, num. 69.

8) Pro optativo cum கடவுது, num. 114.

9) Pro ablativo abſoluto, num. 119.

10) Pro gerundio in *di* & *dum*, num. 121.

11) Pro ſupino in *um*, num. 122.

12) Pro participio futuri in *rus*, num. 123.

ஆக.

Particularis hic infinitivus ஆக, à verbo ஆகிறது, præter dictos duodecim uſus, communes verbis omnibus, alios admittit. Et 1) exprimit eleganter hoc quod latinè dicimus *ſponte, ex ſe ipſo:* v. g. fecit quis ſtatuam equi, quæ intùs compoſitis arte machinis, nullo impellente, ex ſe ipſâ ſaltando currit. Poſſem hoc explicare per ablativum தனதனிலை, qui reverà explicatur, *ex ſe ipſo:* elegantiùs tamen dicam, தானகதது னமனியாதுமை &c. Sic parvulus agit aliquid ſuprá ætatem; quæro, *fecitne hoc ſponte ex ſe ipſo, an alio dicente?* tamulicè vertam, 140

இனதகதாணுகசசெயதாஎனுஎவதுறு
வனசெசாலலசசெயதாஎனு &c. Pol-
lem quidem dicere, தானசெயதாஎனு &c.
attamen தானா æquivoco obvium eit, cum ſignifi-
cet etiam, quod ille ipſe fecerit, et non alius, vel
fecerit ex ſe ipſo, vel alio impellente.

141 2) Diximus ſuprà, ஆக ſumi pro *ſimul*. In hoc
ſenſu, poſtquam ſeparatim numeravi plura, (quod ta-
mulicè dicitur, வஞகசாலலுகிறது,) ſi ea
in unum coacta velim unico numero dicere, (quod Ta-
mulenſes dicunt, தொணகசாலலுகிறது,)
tunc utar voce ஆக: v. g. emi quinque boves, tres
vaccas, undecim oves et ſeptem capras, *quæ ſimul*
coacta, ſunt viginti ſex capita; hoc ultimum tamulicè
dicam, ஆகதத உலையிருடுததாறு &c.

142 3) ஆக ſignificat *ad modum, in qualitate, tanquam*:
ſic, ஏடு—டு—ாலகணகவநதா, *venit ad*
modum triumphantis; தூதணகவநதான *venit*
in qualitate legati; சூரியனகவிளாஙகிடய
டுநதருலினா, *ſurrexit ſplendens tanquam*
ſol &c.

143 4) Si ஆக uniatur nomini இடம, *locus*, idem
eſt ac *pro, loco* alterius, et petit dativum, aliquando
genitivum; vel etiam unitur nominativo: ſic, அங
குகடுபாறததுககிடமாகவிஙகுகவ
நதான *loco eò eundi, huc venit*; ſic, எனனி
டமாகநியடுபா, *abi tu pro me*, vel *loco mei*;
ſic, விலையிடமாகவிருநதுதநதான,
dedit pro pretio prandium &c. Sæpe lapius in hoc ſen-
ſu utuntur ſimplici infinitivo ஆக, ſine இடம,
quod adhuc elegantiùs eſt: ſic விலையாகவிரு
நதுதநதான; ſic ஒகணடையமாகவிசு
வாசதஐதகஒகாணடிருநதான,
habebat proſcuto fidem &c.

144 5) ஆக ſignificat etiam, *ut proſit*, vel *propter*, et
petit dativum: ſic, உனகஙகாகசசெயடுவென,

faciam

faciam ut tibi prosit, propter te. Hinc apparet, quam malè aliqui dicant, v. g. பாவங்களுக்காக வழு: cùm dicendum sit, பாவங்களாலழு. Verbum autem ஆகி அது in quocumque tempore admittit hanc significationem: sic, இந்தவியாதிக்கிதாகுமோ, *huic infirmitati proderitne hoc?* இகாளா.

Infinitivus quoque இகாளா, à verbo இகா 145
ளாஞகிறது, præter communes specialem usum habet: additus siquidem infinitivo alterius verbi, importat causam, et eleganter sumitur pro *quia, quatenus.* Sic, பாவியாயநடக்கஇகாளா அவலமாயகெடுவான, *quia male vivit, mal. peribit:* sic, காலமேயவனவந்ததாக கெடுகாளா, *quia summo mane venit &c.* Sic, நாஉளாவருவதாகஇகாளா, *quia cras veniet &c.* Unde, ut ex allatis exemplis apparet, pro diversitate temporum, eleganter utimur participiorum verbalibus cujuscumque temporis cum infinitivo ஆக, cui additur hic alius infinitivus இகாளா. Quæ omnia per ablativum causæ poteram quidem explicare, dicendo, நடக்கிறதினாலே, வந்ததினாலே, வருவதினாலே &c. sed uti hoc infinitivo, modo nunc dicto, longè elegantiùs est.

Tandem ad complementum eorum, quæ hîc de syn- 146
taxi verborum tradidi, addam aliquid, quoad usum et significationem aliquorum verborum. Et 1) hæc duo verba, வாஞகிறது et இகாடுக்கிறது, *accipere* et *dare*, inter se talem respectum habent, ut primo non possim uti, nisi accipiatur aliquid ab eo, qui illud manibus dare possit: nec hoc secundo uti possum, nisi dando illi, qui manibus possit accipere. Sic, si velim dicere, *accipe pecuniam, quæ est in illâ arcâ:* non possum uti verbo வாஞகிறது, cùm non debeas eam accipere è manibus alterius; sed uti debeo verbo எடுக்கிறது, *assumere, elevare:* sic, அந்தப

டையிலிருகதும பணாஙகளுவா யெது &c. Si autem dicam, *ibit, ut accipiat illud à Petro*: tunc bene utar verbo வாஙகி றது, cùm illud è manibus Petri accipiendum ſit, ாயனகி டை, vel ாயனைகயிலெயதைவா ஙகடபோவான &c. Sic, ut dicam, *da herbam equo*, cùm equus manus non habeat, quibus herbam accipiat: non poſſum uti verbo தகா துகி றது, ſed utar verbo போ துகி றது, *projicere*: ſic, தினாக குடபுலைபோ து, *projice herbam equo*. Bene autem dicam, சடைதகுடப ணாஙகா து, *da pecuniam mercatori*, cùm hic manus habeat, quibus illam accipiat &c. 2) தருகி றது et தகா துகி றது, utrumque ſignificat *dare*. Sic, வருகி றது et சலைகி றது, utrumque ſignificat *venire*, *pervenire*: licet hoc ultimum alia quoque ſignificet. Hæc tamen quatuor verba uſu inter ſe differunt; omnia indiſcriminatim inſerviunt cum reſpectu ad tertiam perſonam: v. g. அவனகுடபணாஙகஉவாததநதான, vel, தகா துதான, *dedi illi pecuniam*; ſic பண மவனகுவநதது vel சன றது, *venit illi pecunia*. At cum reſpectu ad primam vel ſecundam perſonam, docet Tamulenſium Grammatica, non poſſe nos uti verbo தகா துகி றது, nec சல கி றது, ſed debere uti verbo தருகி றது, et வருகி றது. Sic barbarum eſt dicere, எனகது vel உனகுபணாஙகதகா துத தான, ſive, பணமெனகது vel உனகுச சன றது: ſed dicendum eſt, எனகு vel உனகுபணாஙகஉவாததநதான, *dedit mihi* vel *tibi pecunias*. Sic dicendum, பண மெனகு vel உனகுவநதது, *venit mihi* vel *tibi pecunia* &c. Præterea eadem Grammatica docet, has tres voces ய°, தா, தகா து, quæ omnes correſpondent huic *da*, ita inter ſe differre, ut ய° ſit vox

sit vox rogantis superiorem, தா sit vox petentis ab æquali, ஞகா ன sit vox imperantis inferiori. Scio vulgò non bene hoc discrimen servari, sed quod à peritis præcipitur, non censui prætermittendum.

§. VI.

De aliquot tamulicæ linguæ particulis.

PArticulas இணைசெசால vocant Tamulenses: ac si dicerent, *vox intermedia orationi.* Cùm autem in quolibet idiomate particulæ, ut gemmas aurum, orationem uniant et ornent: nonnulla hîc de particulis et aliis vocibus, quibus ad instar particularum utuntur Tamulenses, tradere statui. Quarum prima sit, 147

உம.

Hæc autem particula 1) æquivalet conjunctioni *et*; additur autem vel singulis, vel nulli ex his, quæ numerantur: v. g. இவனுமவனுமவந்தான கள, et non, இவனவனுமவந்தான கள. Quando verò உம est cum negatione sequenti, sumitur pro *nec*, ut infrá dicemus, et tunc bené numeratis sine ullâ conjunctione pluribus, in fine additur semel உம: v. g. இவயிலகுளிரகாலமழபசிதாகமுமகுசாதிருந்தான, ac si dicerem, *solem, frigus, ventum, pluviam, famem, sitim, nec hujusmodi calamitates timebat ille* &c. 2) Quando distinguo numerum à re numeratâ, et non dico, v. g. *duo boves*, sed, *hi duo sunt boves*; addendum est, உம: sic, இதுகளிரணடுமருது, et non, இரணடுருது; hoc enim est, *duo boves.* 3) Quando numerus, qui exprimitur, est completus, addendum est உம: v. g. si dicam, *dolet mihi unus oculus*, hic non est numerus perfectus, cùm duos oculos habeam; hinc, non addito உம, dicam, ஒனகஇகாருகணஇநாகுது. Si autem

uterque

uterque doleat, addendum eſt உம : ſic, எனக்கி ராண டுகண ணும, vel கண ணின் ரண டுமதுநோகுது : et, ſi hîc non adderem உம, videretur ſupponi, me tertium adhuc habere oculum. Sic ſi dicam, இந்த விராண டுமாடுனைது, *hi duo boves mei ſunt*; cúm non addiderim உம, intelligitur, adhuc plures ibi eſſe boves : quod ſi hi duo tantúm, qui mei ſunt, ibi eſſent, addito உம, dicendum erat, இந்த விராண டுமாடுமனைது &c. 4) உம ſæpé idem eſt, ac apud Latinos, *quoque* ſive *vel*, quando ſumitur pro *etiam* : ſic, நீயுமெனமகனே, *tu quoque, fili mi*. Hinc, ſi voci ஏனை, quod eſt *unum*, addas உம, et ſequatur negatio, idem eſt ac *nihil* : ſic, ஏனையுகுசெயடுயென, *nihil faciam* ; eſt enim ac ſi dicerem, *non faciam vel unum quid* : ſic தண்ணீருகுகாடானை, *vel aquam non dabit* &c. 5) Hinc உம, cum negatione ſequenti, æquivalet noſtro *nec* : ſic நானுகுசெயடுயென, *nec ego faciam* ; ſic நனை மலுதுதீதுமலுல, *nec bonum, nec malum*. 6) Si addas உம vocibus dubitationis, importat ſenſum univerſalem : ſic எங்கே, *ubi?* எங்குமெம, *ubique*; யார, *quis?* யாருமெம, *omnes* ; எப்படி, *quomodo?* எப்படியுமெம, *quomodocumque*; எப்போது, *quando?* எப்போதுமெம, *ſemper* &c. Idem fit, ſi eisdem vocibus dubitationis addas vocem ſubjunctivi, *etſi, quamvis*, de quo num. 118. ſic, எங்குகேபோனுமெம, *quocumque ierit* ; எப்படிசெயதானுமெம, *quomodocumque fecerit* &c.

ஞ.

148 Hæc ſecunda particula, quæ longa eſt, 1) eſt vox interrogantis, et in oratione additur voci, per quam exprimitur id, de quo dubitando interrogamus : v. g. dubito, an dederit quis mihi pecuniam, dicam, நீயெனகதுப ணநதநதாயென. Si autem, certus de traditione pecuniæ, dubitem, fuerint

fuerint decem nummi, necne; tunc ஓ non debet addi verbo தந்தாய, cùm de hoc non dubitem, ſed addi voci nummorum, de quibus dubito, quot ſint: நீ யெனக்குபதத்துபணமோதந்தாய. Si verò, certus de traditione et numero pecuniæ, dubitem tantummodó, dederitne mihi, an alteri; addam ஓ voci *mihi*: நீயெனக்கோடதத்துபணந்தந்தாய. Tandem, ſi certus quoque ſim, me accepiſſe talem pecuniam, dubitem autem, à quo acceperim; ஏ additur voci *tu*: நீயோவெனக்குபதத்துபணந்தந்தாய &c. Sic etiam latinè dicimus, *tu mihi pecuniam dediſtine?* vel, *tu mihi decemne nummos dediſti?* vel, *tu mihine decem nummos dediſti?* vel tandem, *tune dediſti mihi decem nummos?* quæ ſanè inter ſe ſatis differunt. 2) Si particulæ ஓ addas எனிலும, vel எனினிலும, (utraque vox, ſubiunctivus *ſi*, à verbo எனகிறது, *dicere*;) ſic, v. g. அவனேவெனிலும, vel அவனேவெனினிலும: eſt, *ſi dicas*, *avenò*, id eſt, ſi interroges de illo, ille fecit? dixit? &c. Unde hæc phraſis correſpondet voci latinæ, *at*, *verò*, *autem*, et vertam, *at ille*, vel, *ille verò*, vel, *ille autem &c.* 3) Si addas ஓ voci ஆயும, ſubjunctivi *ſi*, neceſſitatem aliquam moralem explicat illius medii ad illum finem, et idem eſt ac, *non aliter quam*: v. g. *Si relictis omnibus Chriſtum ſequutus fueris, ſalvus fies.* Cùm quis, rejectis omnibus, ſi præcepta ſervaverit, benè poſſit ſalvus eſſe: quarè huic propoſitioni non poſſum addere ஓ, et dicere, எலலாதனதையுநந்துமநந்துயேசுநாதனைபினசெனறுலாகனாயேறுவாய. Cùm autem obſervare divina præcepta, ſit neceſſarium ad ſalutem, bene addam ஓ, et dicam தெவகமபிரனையினபடிதுயேநடநதாலாகனாயேறுவாய; in quâ propoſitione includitur hæc alia, ſi non obſervaveris, non poteris ſalvus eſſe: unde bene vertitur, *non aliter*,

quam

quam observando divina præcepta, salvus fies. Sic, அவன வநதாலோ சயமாகும, *non aliter, quám illo veniente, victoria constabit &c.* In hoc sensu, et hoc eodem modo utuntur vocibus உனோ, அலோ, அலலோவா, quæ voces idem sonant ac *nonne?* 4) Sæpe utuntur ஏ pro negatione, ut aliquando et nos utimur modo interrogandi, dum sanè responsum non expectamus, sed intendimus negare emphaticè: sic, நானேசானனென, *numquid ego dixi?* id est, *non dixi.* 5) Aliquando utuntur ஏ pro conjunctione *et*, ubi augmentum et hyperbolem explicare intendunt. Sic narrans quis pompam festi, dicet, அதிலேகூடினமனுஉளோ வநதகுதினாகளோ யா உன களோ கோ வலிலே லவிழுந தகா ணி கணகக ளோ விரிதத படடுகளோ ணவைதது வு ணடமை களோ குவிதத மலர்களோ சையதசி றபபுகளோவிதெலலா டமவ ராலுகுசோலலததுந தனமையலல &c. 6) Si potit ஏ addas vocem, quæ æquivaleat verbo *nescire* vel *dubitare*; tunc ஏ idem est ac *an, utrum?* sic, வருவானெனதெரியா து, *an venturus sit, nescio*; அவனெ ச நதெகம, *dubium est, an sit ille*; செறநதானெவறி யென, *utrum mortuus sit, nescio*; et tunc non additur என றல, ut patet in allatis exemplis. Si autem sequatur verbum, quod significet aliud quàm *nescire* vel *dubitare*, utimur in eodem seusu hâc eâdem phrasi; addendum tamen est என றல: sic, வநதானெனவன றலகேள, *quære, an ille jam venerit*; அவனெனவன றல செலலை, *dic, utrum sit ille &c.* 7) Tamulenses, ut diximus, præter ஏ habent voces, quæ ex se sunt interrogativæ; v. g. ஆர, *quis?* என படி, *quomodo?* எஙகெ, *ubi?* &c. Si autem, interrogationi interrogationem addendo, his vocibus addas ஏ, jam non sunt voces interrogantis, sed ignorantis: sic, ஆரோர,

னோ, *neſcio quis ſit*; அவனெங்கேயோ, *neſcio, ubi ille ſit* &c. Poteſt quidem addi, அறியேனை, *neſcio*: attamen, etiamſi non addatur, ſatis apertè ſubintelligitur: ſic, ஆனோதொருவன் வந்தான், *venit quidam, neſcio quis ſit.* 8) Tandem ஏ aliquando poteſt poni in principio orationis, et tunc meliùs duplicatur, ஏஏ; et ſic exprimit admirationem cum gaudio, vel admodùm irridentis: v. g. video plorantem, quæro cauſam, et ipſe nugas narrat, ex quibus ineptè plorat; dicam, ஏஏ இதுகாவழுகிறாயா, *oh! ex hoc ploras?*

ஏ.

Hæc particula ஏ, quæ longa eſt, in fine nullius vocabuli per ſe invenitur in linguâ tamulicâ, ſed ſemper eſt addita, et ad libitum ubicumque addi vel auferri poteſt. Et 1) utuntur hâc particulâ ad exprimendam certitudinem quandam ac vim, quæ explicari vix poteſt. Additur autem voci, in quâ vim facere intendimus, eo ferè modo, quo diximus addendam particulam ஏ voci, per quam exprimitur id, de quo dubitamus: ſic, நீயெனக்கிதைசொன்னாயே, vim facio in actu dicendi, ac ſi dicerem, *dixiſti quidem hoc mihi*; நீயெனக்கிதையேசொன்னாயே, *tu hoc ipſum dixiſti mihi*; நீயெனக்குக்கியிதைசொன்னாயே, *mihi ipſi hoc dixiſti*; நீயேயெனக்கிதைசொன்னாயே, *tu ipſe mihi hoc dixiſti* &c. 2) Utuntur hâc particulâ ad diſcernendum ſignatè unum à multis. Plura v. g. pendent ab arbore poma; peto unum: quod nollem, afferunt; illo rejecto, aliud digito oſtendens, dico, இதையல்லாததுதா, quod non poſſem dicere, ſi unum tantùm eſſet. 3) Eleganter additur ஏ cuilibet voci gementis: ſic, ஐயோகெடுவேனே: எனமகனாருதோவிலாதபடியானே: உயிராதார வாயநினைவொருபிள்ளை உலர்யிழந்தேனே, *heu perii! heu mihi, filius*

meus mortuus eſt! unicum filium, vitæ meæ ſubſidium, perdidi! 4) Aliquando hæc particula nihil addit voci, cui adjungitur; ut quando additur ablativis, ut ſuo loco dixi: டுமகததிலை, டுமகததி னுலை, டுமகததிளெடை &c. Quarè hujus linguæ periti ferè nunquam his ablativis addunt *ê*, ſaltem in ſuis libris.

ஐயோ. அனைறு. ஏன. ஆகுமை.

150 1) ஐயோ, vel அணையோ, vel அறிதோ interjectiones ſunt dolentis et compatientis, quæ per ſe ſolæ uſurpantur, nec ullum caſum petunt. ஆ quoque præcipuè hoc modo duplicatum, ஆ ஆ, eſt compatientis: ſic, ஆ ஆ ஒரமாறின, *ah! mortuus eſt* &c. 2) அனைறு, vel உலலோ, vel அலலவோ idem ſonant ac, *nonne?* இவனலலோ ஒசானன னின, *nonne hic ipſe dixit?* Hæ autem particulæ adduntur voci, in quâ vim facere intendimus, uti diximus de ஒ. 3) ஏன, *ên*, idem eſt ac *cur?* Poteſt anteponi vel poſtponi verbo cum hoc diſcrimine: ſi anteponatur, verbum uſurpatur perſonâ, numero et tempore, juxtà exigentiam orationis; ſic, ஏன வநதாய, *cur veniſti?* ஏன வருகிறன, *quarè illa venit?* ஏனவருவிரகள, *cur venietis?* Si autem hæc particula poſtponatur, pro quâcumque perſonâ, numero, genere et tempore uſurpatur vox tertiæ perſonæ maſculini temporis futuri; வருவான, இருபபான &c. Sic, நான, நீய, அவாகள, அது &c. வருவானென, போவானென &c. Hinc hæc phraſis, அதெனனெறல, propriè eſt, *ſi quæras, cur illud?* et explicatur per *quia*: eſt alia huic ſimilis, அதெதெனனெறல, eſt, *ſi quæras, quid illud?* et explicatur per *ſcilicet*. Sic, நான ஒசானனனைதசெயயாதெயதெனனெறமசெயவாயாகி றசாவதெநிறுசெயம, *ne facias, quod dixi, quia ſi feceris, certò morieris.* Sic, நான ஒசானனைதசெயயாதெயதெதெனனெறமாயி

டாவிகஉலாசதேசாகதெ, *ne facias, quod dixi, ſcilicet, ne afficieris peccatoriùs.* Dici quoque poteſt, அதெதெனனனிலெ et அதெதெதெனனிலெ, et idem ſignificant. 4) ஆகதும. Vox eſt hæc, quæ, ſi poſtponatur orationi, æquivalet voci *fortaſſe*: ſic, திருட—வநதாஆகதும, *fortaſſe venit, ut furaretur*; அவனநலலவாகதும, *fortaſſe ille bonus eſt &c.* Si autem hæc vox interponatur orationi, dubium omne expellit, et emphatice affirmans, æquivalet voci, *certè, ſanè, quidem*: ſic, டுனாவாயாகஉலாசதெசயதாலாகதுமிடை வாய, *certè ſi tu virtutes exercueris, et non aliter, ſalvus fies*; திருட—வாகதுமவநதான, *venit quidem, ut furaretur*, இவனுகதுநலலவன, *hic ſanè bonus eſt &c.*

டுமின. டின. டுமநதி &c.

Hæ voces non præpoſitiones, ut aliqui dicunt, ſed 151
nomina ſunt, quæ declinantur: et uſurpantur præciputè tres caſus, டுமினுகது, டுமினஉன, டுமினுல; டினுகது, டினஉன, டினுல. Ex his டுமின idem ſonat ac *ante* vel *antequam*: ſic aliæ voces ex hâc derivatæ, டுமினதெனன, டுமினஉனயும, டுமினடு, டுமினனர. E contra டின idem ſonat ac, *poſt* vel *poſtquam*: ſic et aliæ voces ex hâc derivatæ, டினதெனன டினஉன, டினஉனயும டினடு, டினனர, டிறகு, டிறபாடு 1) Hæ voces omnes, ſi poſtponantur nomini, petunt genitivum vel dativum: ſic அதினடுமின அதறகதெ டுமின, *ante illud*; அதினடின, அதறகதெடின, *poſt illud &c.* Si autem hæ voces uniantur verbo, *primæ* uniuntur participio futuri; நானசொலலடுமினதின, *antequam dicam vel dicerem &c. ſecundæ* uniuntur participio præteriti; நீயிதெசெயதடின, *poſtquam hoc feciſti, vel jam feceris &c.* Et e contra uſurpari non poſſunt, nec

potest dici, வருதலுனை, nec, வருமடினை &c. Omnes autem indiscriminatim possunt uniri verbali a participiis præteriti vel futuri, quod usurpatur tunc vel in dativo, vel in genitivo: sic, நீயவருததினை vel வருதத/ததுலுனை-டினை, *antequam venires*, sive *postquam veneris* vel *jam veneris*; sic, நீயவருவதினை vel வருவது/தது, vel melius, வருவதறீதுலுனைடினை, *antequam venias*, vel *postquam veneris* &c. Ex his லுனை cum suis derivatis unitur quoque, et multó elegantiús, participio negativo, ablato *da*: sic, நீயினதசதுசயயாலுனை னையிறுதுகவா, *antequam hoc facias, veni hùc.* Potest etiam uniri dativo verbalis a participio negativo: நீயினைதசதுசயயாதத்துதுலுனை னை &c. 2) Si hæ voces usurpentur absolute sine casu, vel in principio orationis, லுனைனைலுனை ணுலை &c. idem sonant ac, *antea.* டினஉனை, டினைனை &c. idem sonant ac, *postea*, vel etiam, *præterea*: sic, டினஉனைடியனைன, *præterea quid?* sic, லுனைனை, vel லுனை ணுலைசயதணைதசதுசாலை, *aic, quod antea feciſti.* 3) Utuntur quoque pro லுனை, vel gerundio லுநதி, vel infinitivo லுநத, utrumque à verbo லுநத/கிறது/, *præcedere.* Usurpantur, ut லுனை, genitivum tamen non admittunt, sed cum dativo dicitur, அது/ததுலுநதி, vel அது/ததுலுநத, et bene explicatur, *ante illud.* Si autem usurpentur absolutè vel in principio orationis, idem sunt ac, *primó*, vel *priùs*: லுநதி, vel லுநதவினைதசதுசாலை, *dic primò*, vel *priùs hoc &c.* et tunc sæpe iterantur; லுநதி லுநதி, vel லுநதலுநத &c. *præcipuè.*

படி.

152 Hæc vox nomen est, quod præter alia *modum* significat, et bene declinatur per omnes casus: படியினை, படிதத, படிணைய, படியிலை, படியாலை, படிடியாது. Et 1) eo sæpe utuntur

tur

tur in recto absolutè pro obliquis, et loco dicendi v. g. படித்தியேலை dicunt, படித், vel addito *ê*, படிதே, et uniunt illud cuilibet participio pro quâlibet personâ: sic நான, நீய &c. செயகிறபடி, செயததுபடி, செயபோமபடி, et proprie est, *modo, quo ego, tu, facio, facis, feci, feciſti, faciam, facies &c.* et bene explicatur per *ſicuti &c.* Et hîc elegantiùs, ut ſæpè dixi, utuntur participio futuri pro præſenti. 2) Si படி veniat in dativo, importat finem, et bene explicatur per *ut*: sic, நான செயபோமபடிக்கு, *ut faciam &c.* 3) Si veniat in ablativo cauſæ ஆலை importat cauſam, et explicatur per *quia*: sic, நீயசெயததுபடியினாலை, *quia feciſti &c.* Hoc modo ſæpe unitur participio ஆன, a verbo ஆகிறது, et fit, ஆனபடியினாலை, *quia hoc eſt, cùm hoc ſit*: et sic usurpatur absolutè et in principio orationis, et bene explicatur per *quarè, quapropter, propterea.* 4) Tandem ex hoc nomine படி ſunt illæ voces, quas ſæpe retuli: இபபடி *hoc modo*, அபபடி, *eo modo*, எபபடி, *quo modo?* எபபடிபபடபட்டும, *quocumque modo*, இபபடிபடிகபட்டத்த, *hujusmodi &c.*

உள்.

Hæc vox quoque nomen eſt, quod declinatur, உ 153.
ள்ளின, உள்ளுக்கு &c. et ſignificat *partem interiorem*: sic, உள்ளுக்குமருந்து தந்தான, *dedit medicinam intùs* ſumendam per modum cibi vel potus sic, உனனுள்ளுக்கடவுள் காவாக, *Deus ſit, quæ tibi ſunt intus et extrá.* 1) Utuntur autem hâc voce quoque absolutè in recto pro obliquis, et ſæpe addunt *ê*, உள்ளே. Et, ſi usurpetur cum genitivo vel dativo, cui ſemper poſtponitur, æquivalet præpoſitionibus *inter* vel *intrà*: sic, வீட்டுக்குள்ளே, *intrà domum*; பெட்டிகுள்ளே, *intra arcam*; அவாகளுக்குள்ளே, *inter illos &c.* 2) Poteſt

absolutè usurpari in principio orationis, et tunc idem est ac, *intús*: sic, உளேயொன்றுமில்லை, *intùs nihil est &c.* 3) Hoc nomen உள unitur verbo படுகிறது vel ஆகிறது. Sic, உள்படுகிறது, vel, quod idem est, உட்படுகிறது, et உளாகிறது; et tunc proprie significat, *fieri intús*, id est, *ingredi*: sic, கோட்டையுட்பட்டான, vel கோட்டையிலுளாளான, *ingressus est arcem.* Hinc metaphoricè est, *assentiri alicui*, vel *ei associari*: sic, எனக்குட்பட்டான vel எனக்குளாளான, *assensus est mihi*, vel *associatus est mihi, sumpsit partes meas &c.* Si autem uniatur verbo, படுத்துகிறது, vel ஆக்குகிறது, habet sensum activum, *facere, ut quis assentiatur &c.*

அபுபுறம. அபாலை &c.

154 1) Nomina புறம et பாலை præter alia significant *partem*; hinc, இபுபுறம, இபாலை, *hæc pars*, அபுபுறம, அபாலை, *illa pars*, possunt declinari et dici, v. g. இபுபுறத்திலை, இபாலிலை; &c. Plerumque usurpantur indeclinabiliter cum dativo, et tunc இபுபுறம, இபாலை æquivalet voci *citrá*, அபுபுறம, அபாலை voci *ultrà*: sic, ஆறுக்கிபுறம vel இபாலை est, *citra flumen*; ஆறுக்கபுபுறம vel அபாலை, *ultra flumen &c.* Aliquando usurpantur absolute in principio orationis, et tunc explicantur benè per *citeriùs, ulteriùs*: sic, அபுபுறத்துசாலை, *dic ulteriùs*, இபுபுறமவா, *veni citeriùs*; அபாலே போ, *abi ulteriùs*, இபாலேயில்லை, *pone citeriùs &c.* 2) Vox புறம significat quoque expressè *partem exteriorem*, et opponitur voci உள, quæ est, *pars interior*, unde dicitur உளாந்தரம புறம்பு &c. Hinc hoc nomen, si usurpetur in ablativo இலை, புறத்திலை, vel ad modum adjectivi, புறத்தது, significat

ſignificat, *extrà*, *foris*, et vel uſurpatur abſolutè, vel cum dativo : ſic, டிறதிலையிறதசிசாலாதே, *ne dicas hoc foris*; ſic, டிறததாவலாதிகஊளாயிஙுகிசாலாதே, *ne dicas hic ſcandala quæ ſunt foris*; ſic, வீடுதுகுபடிறதிலேடா, *abi extra domum*, &c. Hinc eſt nomen appellativum, டிறதியான் டிறதியாள், *externus*, *externa*, et ſumitur plerumque pro *non conſanguineis*.

மேல். கீழ்.

Nomen மேல், etiam ſi poſſit, ferè nunquam de- 155
clinatur, ſed ſimpliciter uſurpatur, vel cum ê addito, மேலே; et ſemper conſtruitur cum dativo vel genitivo. 1) Propriè autem ſignificat *partem ſuperiorem*, ſicuti கீழ், vel கிழே, *partem inferiorem*; hinc illud, *ſuprà*, hoc, *infrà* : ſic, இதுகருதுமேலான ஊதிலையுளு, *ſupra hoc nihil eſt*; அறதின மேலாநன ணமையிலையுளு, *nullum eſt bonum ſuprá virtutem* &c. ſic, பாவிகளின கீழின நிலை யுளு, *infrá peccatores vilis homo non eſt*. 2) மேல ſignificat *ſuper*, et tunc ſemper conjungitur genitivo dependentiæ, vel etiam nomini ſubſtantivo, adjectivo modo ſumpto; et cùm ſæpe vox nominativi inſerviat ad modum adjectivi, ut diximus num. 91. ſæpe unitur voci nominativi : ſic, எனது உல மேமறிதகாணவேன, *appoſui ſuper caput meum*; ſic, வீடுநிமேலேறினன *aſcendit ſuper tectum domûs*, vel வீடினமேல &c. ſic, அதின மேலிதுவை, *pone hoc ſuper illud*. In hoc ſenſu quoque huic opponitur கீழ், et eſt, *ſub* unitur autem genitivo, vel dativo : ſic v. g. இதின கீழ், vel இதுகுகுகீழ், *ſub hoc*. 3) மேல unitur eleganter verbali a participiis, quod venit in dativo, et elegantiùs in genitivo; et tunc மேல ſignificat, *plus quàm*, *amplius quàm* : ſic, நான எசானனதின மேலே செயதான,

plus fecit, quam dixeram &c. In hoc ſenſu, huic opponitur, *minùs quàm*; et ad explicandum hoc utuntur infinitivo குறைய, a verbo குறைகிறது, *deficere, minui,* et uſurpatur, ut diximus num. 136. abſolutè ad modum adverbii, petitque dativum: ſic, வேலைசெயதது கருகுறையவா. ஈகினனை, *accepi minùs, quàm laboraverit*; ſic, என னைனைசகருகுறையதததானை, *dedit mihi minùs, quàm deſiderabam &c.* Hinc 4) iteratâ voce மேலை, et ex unione literæ ல cum ம, illâ in ன mutatâ, fit மேனைமேலை vel மேன மேலை, et proprie ſignificat, *magis ac magis*: ſic நாடுநாடொறுமேனைமேலை யடையனானை, *in dies magis ac magis ſtupidus factus eſt.* 5) Tandem மேலை idem eſt ac, *poſtquam*, et tunc uſurpatur cum genitivo vel dativo: ſic, அது கதுமேலினைதசெசய, *poſt illud fac hoc*, நீய வநததினை மேலை சொலுவை, *a.cam poſtquàm veneris &c.*

மாதகிரம. அளவு. கூனை.

156 Dividunt Tamulenſes quatuor genera menſuræ: primi generis ſunt, quæ metimur numero, ut nummi; ſecundi generis, quæ metimur pondere, ut aurum; tertii generis, quæ metimur menſurâ, v. gr. modio, ut grana; quarti generis, quæ metimur extenſione, v. g. palmo, ulnâ, ut longitudo, latitudo, altitudo et profunditas. 1) Pro quolibet autem genere menſuræ utuntur voce மாதகிரம: ſic, (1) ஈபபணமம மமாதகிரம, *quot ſunt hi nummi?* (2) ஈப பொனனைமமாதகிரம, *cujus ponderis eſt hoc aurum?* (3) ஈநதநதானியமமமாதகிரம, *quantum eſt hoc granum?* (4) நீளமமமாதகிரம, *quanta longitudo?* அகலமமமாதகிரம, *quanta latitudo?* உயரமமமாதகிரம, *quanta altitudo?* ஆழமமமாதகிரம, *quanta profunditas?* Præterea utuntur voce அளவு, quæ, excepto nume-

to numero, inſervit aliis menſuris: ſic, இபடுபோனனெனவுவனாவு? இததானினியபடுமவுவனாவு? நீனாடுமவுவனாவு &c. Tandem utuntur voce தரனா, quæ tamen propriè non inſervit niſi pro iis, quæ numerantur: ſic, v. g. பணாடுமதுதரனா, *quot nummi?* வருஷடுமதுதரனா, *quot anni?* 2) Ex his tribus vocibus, தரனா nunquam in linguâ vulgari uſurpatur ſimpliciter ſine addito; ſed vel unitur literis இ, அ, ன, loco articulorum, ut dictum eſt num. 50. ſic, இததரனா, *tantum ut hoc*, அததரனா, *tantum ut illud*, எததரனா, *quantum?* vel unitur participio futuri, mutando உம in அம, et addendo voci தரனா conjunctionem உம, et tunc idem eſt ac, *usque dum*: ſic, இருகதுதனாயும, *usque dum ſit* vel *erit &c.* 3) Vox அனாவு uſurpari poteſt per ſe, et eſt, *menſura*: vel unitur ſupra dictis literis, இ, அ, ன, addendo, juxta regulam ibi traditam, duplicem வ; ſic, இவனாவு, அவனாவு, னவனாவு: vel unitur participio futuri, ſive verbalibus trium participiorum, addendo voci அனாவு, உம, et tunc idem eſt ac, *usque dum*; ſic dicitur, நீயிணதுசெயயுமனாவும, vel, செயகிறதனாவும, செயததனாவும, செயவதனாவும, *usque dum tu id facias*, vel *usque dum tu id facis, feceris, facies &c.* Si autem uſurpetur quidem hoc modo அனாவு, ſed, loco addendi உம illi addatur infinitivus ஆக, propriè ſignificat, *ad menſuram, juxtà*: ſic e. g. நீடுசெயயதுதனாவாகபடிலனவருமம, *juxtà id quod feceris, præmium veniet.* Hoc autem modo unitur quoque nominibus in dativo: ſic, எனதுனைகாகனாவாகததுநதானன, *dedit juxtà deſiderium meum, ad menſuram deſiderii mei &c.* 4) Tandem மாததிரம eſt nomen, quod ſignificat *ſolus, a, um*, et ſemper poſtponitur alii nomini: ſic, நானமாததிரமவநதேனன, *ego ſolus veni.* Bene explicatur

aliquando per adverbium, *solùm*, *tantùm*: இதமாதநிரகுமாலவு, *dic hoc tantum* &c. Præterea unitur supra dictis literis, இ, அ, ன: இமமாதநிரம, அமமாதநிரம, னமமாதநிரம, *tantùm ut hoc, ut illud, quantum?* Tandem unitur participiis, et tunc idem est, ac si diceres, *statim ac*; et tunc melius usurpatur in ablativo இல: sic, நீயதெயகிறமாதநிரததிலை, கெயயுமாததிரததிலை, *statim ac jacis, fecisti, facies.* &c.

வனாகதுமம மடுமம.

157 1) Nomen வனா est, *terminus*, quo nomine in linguâ vulgari utuntur tantummodò in dativo cum conjunctione ஐம, et fit வனாகதுமம, et idem est ac, *usque, tenus*: sic, இநநாள்வனாகதுமம, *usque ad hanc diem*; இறவனாகதுமம, *usque modo*; கழுதநவனாகதுமம, *collo tenus* &c. 2) Nomen மடு est quoque *terminus*, et in hâc significatione usurpatur per se in quolibet casu; sic, மடுவலலாதவன, *interminabilis*, மடுவிடாதாருர, *sta intra terminum* &c. Si autem cum conjunctione ஐம addatur nomini alicui; hoc quoque significat, *usque, tenus*: sic, இநநாள்மடுமம, *usque modo* &c. Elegantiùs unitur dativo, அநதஊருகுமமடுமம, *usque ad illud oppidum* &c. Dicitur quoque, இமமடும, அமமடும, னமமடும, *tantum ut hoc, ut illud, quantum?*

அதிகமம.

158 Hoc nomen correspondet voci *magis*. Hoc nomine plerumque utuntur indeclinabiliter, et cum dativo: அதுகிதுவேயதிகமம, *magis est hoc, quam illud*. Hinc si velim dicere, *quò magis eò magis*, addendæ sunt huic nomini particulæ, quæ significant, *tantùm, quantùm*, de quibus num. 156. addendo semper ஏ, in fine primæ partis orationis: sic, *quo magis ille crevit, eò magis stupidus factus est*, dicam, எவ்வ

எவ்வி

ளவதிகமவளர்ந்தாளேவவ்வளவகி
கமண்—யனனன: lic, எமமாதிரமரி
னசுவழியதிகந்தநதாயோவமமாதிர
மதிகமெனசிலவம்வளருமே, *quò magis*
eleemosynas dabis vel *dederis*, *eo magis felix eris* &c.

பார்கக. கடண்டழமம.

Ad explicandum autem comparativum, diximus 159
jam num. 96. uti ablativo இலை, cui elegantius additur
உம: ſic, அதிலுமிது நலலது, *hoc illo melius*: vel uti dativo, ut diximus num. 93. ſic, அது
ககிது நலலது, *hoc illo melius* &c. Umitur
quoque pro comparativo his vocibus, பார்கக,
பார்ககிலை, a verbo பார்ககிறது, *aſpicere*,
quæ ſemper petunt accuſativum. Prima vox, cùm ſit
infinitivus, hîc ſumitur pro ablativo abſoluto, juxta
regulam num. 120. traditam: hinc, அறதனை
பபார்கக நனமையிலலெனை, eſt, *virtutem*
aſpicientibus aliud bonum non eſt, id eſt, *virtute majus*
bonum non eſt. பார்ககிலை, eſt ſubjunctivus, *ſi*,
juxta regulam, de quâ num. 115. unde அறதனை
பபார்ககிலை &c. eſt, *ſi aſpicias virtutem*,
id eſt, *in comparatione virtutis &c.* In hoc ſenſu utuntur quoque voce கடண்டழமம, ſubjunctivum, *quamvis*, juxta regulam num. 118. á verbo
கடடுகிறது, *oſtendere*: hinc, சாதனை
ககடண்டழமபாவெனமதினாணம,
eſt, *quamvis mortem ipſam oſtendas*, id eſt, *in conſpectu*,
in comparatione ipſius mortis, *peccatum ſanè malum eſt*;
quod bene vertam, *morte ipſâ pejus eſt peccatum* &c.

உடன—னை.

Vox உடனை eſt nomen, quod propriè nunquam 160
uſurpatur ad modum nominis, ſed, vel abſolutè in
principio orationis cum ê addito in fine, et idem eſt
ac, *ſtatim*, *citó*: ſic, உடனைவா, *veni citó* &c.
Vel additur participiis omnibus, et tunc ſignificat,
ſtatim ac: ſic, நானிறதசெயகிறவுட—

னை, செயதவுடன்னை, செயயமோடு
னை, *ſtatim ac ego hoc facio, feci, faciam* &c. Vel unitur nomini, adjectivo modo ſumpto, et tunc idem eſt ac, *cum*, præpoſitio: ſic, கோபதது/டன்ன போசாதே, *ne loquaris cum irâ* &c. Vel tandem ſine *ê* in fine, unitur verbo படுகிறது, et fit உடன்னபடுகிறது, et eſt, *aſſentiri, convenire* cum aliquo, ac ſi dicerem, *eſſe in opinione cum illo*, et petit dativum: ſic, கணடகியிலவனன கதுடன்னபடடான, *tandem ille convenit mecum*; ſic, பாவதது/கதுடன்னபடடான, *conſenſit peccato* &c. Tandem ex hac voce fit ஏழுகுடன்ன, ex ஏழுகு, quod eſt *omne* in abſtracto: unde illa phraſis idem eſt ac, *cum omnibus*, et bene explicatur per *ſimul*; ஏழுகுடன்னெழுநதாற்கள, *ſurrexerunt ſimul.*

ஒலலாமலை. அலலாமலை.

ஒனறி. அனறி.

161 ஒலலாமலை, vel ஒலலாதே, (gerundium à verbo defectivo ஒலஉலை,) eſt, *ſine*; et அலலாமலை, vel அலலாதே, (gerundium a defectivo அலலை,) eſt, *præter*: ſic, உனஉனயிலலாமலை, vel ஒலலாதோனறுசெயயெயனை, *ſine te nihil faciam* &c. ſic, ஒதலலாமலை, vel ஒதலலாதோனறுசெயயெயன, *præter hoc nihil faciam.* Quæ differentia diligenter advertenda eſt. Hanc enim neſciens, in verſione Evangelii S. Johannis, ubi, loquendo de verbo divino, dicit, *ſine ipſo factum eſt nihil*, vertit, ஒதலலாமலனைடனானகாரியமுகலலோனறுமணடாகவிலைஉலை: quod vertitur, *præter ipſum, ex his quæ ſunt, nihil eſt factum.* Præterea pro ஒலலாமலை dicimus, ஒனறி, *ſine*, et pro அலலாமலை dicimus, அனறி, *præter.* Omnia conſtruuntur cum accuſativo, vel cum nominativo.

ஆனை

ஆனாலும் &c. எனகிலும்.

ஆனாலும vel ஆகிலும, vel ஆயினும, 162
hæ voces omnes ſunt ſubjunctivus *quamvis*, à verbo ஆகிறது, ut diximus num. 118. 1) Si hæ voces anteponantur orationi, idem ſunt ac, *attamen*. 2) Si verò hæ voces poſtponantur cuilibet parti disjunctionis, idem ſonant ac, *vel*, et in hoc ſenſu ac modo utimur quoque voce, எனிலும, quæ eſt ſubjunctivus, *quamvis*, à verbo எனிறது, *dicere*; (unde omnino error eſt eorum, qui ſcribunt எனகிலும:) ſic dicimus, இவனாகிலுமவனெனிலும, *vel iſte, vel ille* &c. 3) Eædem, ſi non iteratò, ſed ſemel uni tantùm voci poſtponantur, idem ſonant ac, *vel* apud Latinos, quando ſupponit pro *ſaltem*: ſic, அவனாயினுமவரசுசெய்யவும, *dic, ut ille ſaltem veniat* &c. 4) Si tandem addantur vocibus dubitationis, important ſenſum disjunctivè univerſalem: ſic, எப்படி, *quomodo?* எப்படியாகிலும, *aliquo modo, quomodocumque ſit*; ſic எப்போது, *quando?* எப்போதாயினும, *aliquando, quandocumque ſit* &c. Unde ſatis differunt à voce உம, ſiquidem hæc juncta eisdem dubitationibus, ſenſum omninò univerſalem importat: ſic, எப்போதும eſt, *ſemper*, எங்குமெ eſt, *ubique*, et எங்கேயாகிலுமெ eſt, *alicubi*; எவனும eſt, *omnis*, எவனாயினும eſt, *aliquis, quicumque ſit* &c.

ஆம.

Hæc eſt tertia perſona neutrius futuri ab eodem 391
verbo ஆகிறது, *eſſe*, appellando non exiſtentiam, ſed eſſentiam: hinc, cùm voce futuri, ut ſæpe diximus, uti poſſimus etiam pro præſenti, hæc vox ஆம explicatur per *eſt*, vel *erit*. In uſu autem vulgari 1) quando hæc vox uſurpatur abſolutè et per ſe, ſemper ſonat idem ac, *eſt*: vox aliquid affirmantis, quâ ſemper utuntur, ubi ſermo eſt de eſſentiâ. Sic quæro, eſtne panis domi? cúm quæram de exiſtentiâ; ſi eſt, non

dicunt,

dicunt, ஆம, ſed, உணடு vel இருககுது: ſi autem de eſſentiâ quærens, dicam, quid eſt in illâ arcâ, eſtne panis? ſi eſt, dicunt, ஆம. 2) Quando hæc vox unitur vel nomini, vel verbo, tunc in uſu vulgari ſumitur non pro *eſt*, ſed pro *erit*: hinc ſi dicatur de re præſenti, dubium importat, ut etiam in tali caſu apud Latinos vox, *erit*. Sic ſi quærenti mihi, quid eſt ibi? dicant v. g. அரியாமம, vertendum, *erit oryza*: adeoque idem eſt ac dicere, *neſcio quidem, at judico, vel audivi eſſe oryzam*. Sic quærenti mihi, venitne Petrus? ſi dicant, வநதாணமம, eſt, *verum erit, quod Petrus jam venerit*, id eſt, *neſcio quidem, ſed dicunt veniſſe &c.* 3) Si autem ſermo ſit de re futurâ, tunc ſicuti vox, *erit*, apud Latinos poteſt importare dubium, vel etiam certitudinem; ſic pariter in hâc linguâ vox ஆம: v. g. dico, ſi hoc facias, res ita ſe habebit; reſpondet alter, இபபடியாமம, *ita erit*: tunc non importat dubium, ſed certitudinem. Si autem cum dubio reſpondeat alter, *ita erit fortaſſe*, tamulicè dicam இபபடியாமாககுமம; et plerumque, quando ஆம poſtponitur alicui verbo etiam de futuro, videtur importare aliquod dubium: ſic, வருவாணமம, *veniet fortaſſe*, ſive, *dicunt eum venturum &c.* 4) Si voci ஆம addas litteram *ê*, tunc, cùm hæc importet certitudinem et æquivaleat voci *ſanè*, ut diximus num. 149 vel ſermo ſit de re præſenti, vel de futurâ, vox ஆதம, omne dubium expellens, emphaticè affirmat: அவணதம *certè eſt ille*, வருவாணதம, *ſanè veniet &c.* 5) Tandem ex hîc dictis, radicitùs cognoſcere poſſumus vim illius phraſis, செயயலாமம, கறணலாம &c. Hæc enim, ut diximus num. 109 eſt compoſita a verbali செயயல, கறண &c. et a voce ஆம: illud ſignificat, *facere, videre &c.* ſubſtantivo modo ſumpta; ஆம verò, ut dixi, ſignificat, *eſt* vel *erit*. Hinc illæ phraſes bene latinè vertuntur, *facere eſt, videre eſt*. Sic, *hoc videre*

dere est apud auctores &c. vertam, இதுகிரந்த கமுதாககலி!—ததிலெலகாணலாமே: unde etiam illæ phrases bene vertuntur, *potest fieri, potest videri &c.*

ஏனலி.

Hæc vox est ablativus in இல, a nomine ஏன 164
மை *unum*; usurpatur autem in linguâ vulgari absolutè pro *vel*, et semper anteponitur cuilibet parti disjunctionis: sic, ஏனமிலிது, ஏனமிலது, *vel hoc, vel illud.* Hinc aliquando, et præcipue in linguâ sublimi, utuntur voce ipsius recti, addendo *é*, ஏனலெமை, pro eâdem disjunctione, *vel*; et tunc semper postponitur, et elegantiùs unitur verbalibus futuri: sic v. g. படவெதனைவிடுவதெனலெறைநரகத்திலெடுவதெனலெமை, *vel dimittere peccatum, vel ardere in inferno*, subintellige, *necesse est.* Hic modus admodùm elegans est, et licet a vulgo non usurpetur, bene tamen intelligitur.

லோலெலி.

Vox லோலெலி, vel லோலி, est à verbo 165
லோலுகிறது, ut diximus num. 88. quod significat, *assimulari*; unde 1) illæ voces bene explicantur per *sicuti, ut*, et semper postponuntur accusativo: sic, சூரிய உன படலோலெலினகுவோன, *splendebit, ut sol &c.* 2) Si லோலெலி addatur participiis, mutando *a* breve in longum, vel addendo *â* longum participio futuri; tunc idem est illa vox, ac latinè, *statim ac*: sic v. g. என உன கணபடலோலினநதான, *statim ac me vidit, iratus est*; sic, செயகிறபடலோலெலி, செயதாபடலோலி, செயயுமாபடலோலெ &c. Hoc modo significat quoque, ut supra, *sicuti*: sic, நானசொலறபடலோலெசொலறை, *dic, ut dico &c.* 3) Si eadem vox addatur subjunctivo, *si*, idem est ac, *quasi, ad modum*: sic, என உன ந

ஙகத

ணகததாஂபோலேபேசுகிறதுபோல, *loqueris, quasi irrideres me?* vel *ad modum irridentis me?* In hoc sensu aliqui abjecto ஂ, scribunt duplicem ட, sicuti fit, quando unitur, ut diximus, participiis; et scribunt v. g. நணகததாடபோலே, quod sanè barbarum est: cùm enim veniat a subjunctivo, *si*, நணகததால, rò ல non potest deperdi, sed tantùm mutari in ஂ consonantem, cùm sequatur ட, juxta regulam num. 20. et scribendum est, vel, நணகததாஂபோலே, vel நணகததாஂ போலே *tanquam si irrideres* &c.

இடைவிடாமல.

166 Hæc phrasis bene explicatur latinè, *continuatim, sine intermissione*: est enim a nomine இடை, *medium*, et a gerundio விடாமல, *non relinquendo*, et est, *non relicto medio*, sine intermissione &c.

இலாவிடாலே &c.

167 Hæc phrasis benè explicatur latinè, *aliter*: est enim a gerundio இலாத, verbi defectivi இலை, cui addita est vox subjunctivi à verbo விடுகிறது, quæ hic elegantiæ tantùm inservit. Unde idem significaret vox simplex subjunctivi illius verbi, quæ est, இலாதால, et proprié significat, *si non sit*, vel, *non erit*: sic, இதானிலைபடுபோவிலாவிடாலைபடுபோகாதே *si hoc sit, abi, si non sit*, id est, *aliter, non eas*; sic poteram dicere, இலாதாலைபடுபோகாதே &c.

ஏழிய. தவிர.

168 Dixi num. 136. Tamulenies uti voce infinitivi aliquorum verborum ad modum adverbii. Placet hîc præter dicta afferre nonnulla alia, quæ usurpantur pro adverbiis vel præpositionibus, usui magis necessariis. Primus autem sit infinitivus ஏழிய, cum primâ brevi, a verbo ஏழிகிறது, *deficere, mori*. Cúm autem num. 120. dixerim, uti nos posse infinitivo pro ablativo absoluto, hinc hic infinitivus ஏழிய bene explicatur

per

per ablativum absolutum, *deficiente*: sic, இதைதவிர்யவேறொன்றுமில்லை, est, *deficiente hoc medio, aliud non est* Unde benè illa vox correspondet præpositioni, *præter*: sic, *præter hoc medium non est aliud*; vel etiam bene explicatur per particulam, *nisi*; *non est, nisi hoc medium.* Sic hæc propositio, *nisi veneris, non dabo hoc*, bene vertitur, utendo semper voce subjunctivi, *si*: நீயல்லாதாலொழியவிதை தரமாட்டேன் &c. Eodem modo utuntur infinitivo தவிர, a verbo தவிர்கிறது, *auferre, relinquere*: hinc, உனக்குனதவிரவேறுயாருமில்லை, explicatur, *te ablato*, vel *relicto te, prater te nullus est alter ad hæc aptus &c.*

ஏறுபட்டு. ஏறுமிக.

ஏறுபடுகிறது vel ஏறுமிகுகிறது 169
est, *ex pluribus unum fieri*: hinc eorum infinitivis utuntur eleganter absolutè ad modum adverbii, *junctim, simul.* Dixi num. 141. ஆக significare, *simul*, attamen hoc utuntur tantùm, ubi plura numerantur, vel plura referuntur: sic, இருவருமாக, *uterque simul*; நானீயுமாக, *ego et tu simul &c.* Infinitivis autem, quæ modò retuli, utuntur etiam per se sine alio numero: sic, ஏறுபட்டுவாருங்கோள, *venite junctim*; ஏறுமிகபடுபோனாகள, *abierunt simul &c.* et non poteram dicere, ஆகவாருங்கோள, ஆகபடுபோனாகள; sed addendum erat v. g. எல்லாருமாகவாருங்கோள *venite omnes simul &c.*

ஏறுகுறையப.

Hæc phrasis composita est ex duobus infinitivis, 170
ஏறு, a verbo ஏறுகிறது, quod præter alia significat, *augeri* neut. et குறையப a verbo குறைகிறது, *diminui*, neut. Hinc illa phrasis bene explicatur per, *plus minùs, circumcirciter &c.*

அற.

171 Infinitivus eſt a verbo அறுகிறது, *abſcindi*, in ſenſu neutro. Unde ſi ſumatur hic infinitivus pro ablativo abſoluto, v. g. சந்தேகமற, vertitur, *abſciſſo dubio*: hinc அற bene æquivalet præpoſitioni, *ſine*, et dicitur, *ſine dubio*. Aliquando utuntur hac voce abſolutè, et tunc æquivalet adverbio, *perfectè*, *omnino*, ac ſi diceretur, *abſciſſo omni defectu*: ſic, அறபடிதவனலல, *non eſt perfectè doctus*; ſic, அறகெடுபோனன, *omnino perit* &c.

சூழ.

172 Infinitivus eſt a verbo சூழ்கிறது, *circumdare*, quo infinitivo utuntur abſolutè, et tunc æquivalet voci *circùm*, ſive ſumatur ut adverbium, ſive ut præpoſitio: ſic, சூழவுளகநீயிருந்தாலும, *circùm, ubicumque ſueris* &c. Quando autem æquivalet præpoſitioni, petit accuſativum: ſic, எனசூன சசூழவாருங்கோள, *venite circùm me* &c.

கிட.

173 Infinitivus a verbo கிடுகிறது, *proximari*, in ſenſu neutro. Abſolutè ſumitur pro, *propè*: ſic, கிடவா, *veni propè* &c. Uſurpatur quoque ut *propè* præpoſitio, et tunc petit dativum, vel accuſativum, aliquando genitivum: ſic, எனகிடவா; அதுகுகிடனவ; அவஉனகிடபோ, *veni propè me*; *pone prope illud*; *i prope illum* &c.

விலக.

174 Infinitivus a verbo விலகிறது *evitare*, *recedere*. Benè propterea abſolutè uſurpatur pro *procul*: ſic, விலகபடபோ, *abi procul*, *recede* &c.

கடுக. டுடுக.

175 Infinitivus a verbo கடுகிறது, *feſtinare*, neut. Unde bene æquivalet adverbio, *feſtinanter*, *citò*: ſic, கடுகவநதான, *venit feſtinanter*; கடுகசசா

லது,

லை, *dic citò.* Hoc modo utuntur quoque infiniti vo டுகு, a verbo டுகுகீறது, quod pariter eſt, *feſtinare* : டுகுகடுடோனை, *ivit feſtinanter.* His opponitur டுலாலா, et hoc ſumitur pro *lentè* : ſic, டுலாலாசுசெயடவனநனறயசுசெயவான, *qui lentè agit, bene aget* &c.

வலிய.

176 Infinitivus a verbo வலிகீறது, quod præter alia ſignificat, *impelli*, in ſenſu neutro, id eſt, *à ſe ipſo* : ſicuti வலிகுகீறது eſt *impellere* activè. Hinc வலிய, ſumptum, ut ſæpe dixi, ad modum ablativi abſoluti, eſt, *ex ſuo impulſu, ſponte, voluntariè* : ſic, வலியதநதேன, *dedi ſponte, motu proprio* &c. Adverte, eſſe aliam vocem வலிய, quæ non a verbo aliquo, ſed a nomine வலி, quod *fortitudinem* ſignificat, orta eſt, et juxta regulam, quam tradam in Grammaticâ linguæ elegantioris, addendo ய, fit nomen adjectivum, *fortis, forte* ; et tunc non duplicat ſequentem : ſic, வலியதுலுதநதான, cum ſimplici த, explicatur *dedit caput fortè* ; at, ſi duplicato த dicas, வலியததுலுதநதான, eſt, *voluntariè, ſponte caput dedit* &c.

ணம.

177 Ad complementum addam hîc aliquid de voce ணம, quæ vim quandam ſpecialem, et elegantiam addit orationi. Quarè, 1) ſi hæc vox addatur nominibus ſubſtantivis vel adjectivis, fit, ut nomen, quod ſignificabat in concreto, ſignificet jam in abſtracto : ſic v. g. ex கனனி, *virgo*, fit கனனிணம, *virginitas* : ex ஆண°, *vir*, fit ஆணணம, *virilitas* ; ex தனி *ſolus, a, um*, fit தனிணம, *ſolitudo* ; ex டொது, *univerſalis, le*, fit டொதுணம, *univerſalitas* ; ex புது, *novus, a, um*, fit புதுணம, *novitas*. Hinc, cum miraculum ſit ſemper novum quid in naturâ, புதுணம ſumitur quoque pro *miraculo*. Ex ஏரு, *unus, a, um*, fit ஏருணம, *unitas* : et ſic non tot,

quin plura. Hinc patet origo illius nominis தனமை; est enim à தன், obliquo nominis தான, *ipse*, et மை: hinc தனமை est, ut ita dicam, *ipseitas*, *proprietas* alicujus rei &c. 2) Hæc eadem vox மை uniri potest participiis præsentis vel præteriti, et fit verbale. Ex இருகின்ற fit இருகின்றமை; ex படித்த fit படித்தமை; quod verbale tamen ferè nunquam est in usu, nisi in ablativo இலை vel ஆலை: இருகின்றமையிலை, *cùm sit*; இருகின்றமையாலை, *quia est*; படித்தமை யிலை, *cùm didicerit*; படித்தமையாலை, *quia didicit*: et hoc modo admodùm eleganter usurpatur. 3) மை unitur tandem participio negativo, ablato *da*: sic ex அறியாத, fit அறியாமை; et tunc usurpatur in quolibet casu, modo et significatione nominis absoluti. Hinc அறியாமை est, *ignorantia*: ex பொறாத fit பொறாமை, *impatientia*: ex நிலையாத fit நிலையாமை, *inconstantia*; ex இலையாத fit இலையாமை, *carentia*, *paupertas* &c. qui modus et facilis, et elegans, et universalis est.

CAPUT QUINTUM
DE VARIIS QUOTIDIANO USUI PRÆCIPUE NECESSARIIS.

§. I.
De Numeris.

178 Ad faciliorem candidatorum usum, afferam hîc signa et voces numerorum: addam deinde aliquas regulas ad numeros spectantes. Sit igitur:

க.	ஒன்று.	1.
உ.	இரண்டு.	2.
ங.	மூன்று.	3.
ச.	நான்கு vel நான்கு.	4.
ஞ.	ஐகுசு vel ஐநது.	5.
ள.	ஆறு.	6.

எ.	ஏழு.	7.
அ.	எட்டு.	8.
க.	ஏனபது.	9.
ய.	பதது.	10.
யக.	பதினொன்று.	11.
யஉ.	பனிரண்டு.	12.
யங.	பதிமூன்று.	13.
யச.	பதினால்.	14.
யஞ.	பதினைந்து vel பதினான்கு	15.
யகா.	பதினாறு.	16.
யள.	பதினேழு.	17.
யஅ.	பதினெட்டு.	18.
யக.	பதொன்பது	19.
உய.	இருபது.	20.
உயக.	இருபதொன்று.	21.
உயஉ.	இருபதிரண்டு.	22.
உயங.	இருபது மூன்று.	23.
உயச.	இருபதுநால்.	24.
உயஞ.	இருபதைந்து.	25.
உயகா.	இருபதாறு.	26.
உயள.	இருபதேழு.	27.
உயஅ.	இருபதெட்டு.	28.
உயக.	இருபதொன்பது.	29.
ஙய.	முப்பது.	30.
ஙயக.	முப்பதொன்று.	31 &c.
சய.	நாற்பது.	40.
சயக.	நாற்பதொன்று.	41 &c.
ஞய.	ஐம்பது.	50.
ஞயக.	ஐம்பதொன்று.	51 &c.
காய.	அறுபது.	60.
காயக.	அறுபதொன்று.	61 &c.
ளய.	எழுபது.	70.
ளயக.	எழுபதொன்று.	71 &c.
அய.	எண்பது.	80.
அயக.	எண்பதொன்று.	81 &c.
கய.	தொண்ணூறு.	90.

கூயக.	தொண்ணூற்றொன்பது.	91.
ஃ.	நூறு.	100.
ஃக.	நூற்றொன்று.	101.
ஃஉ.	நூற்றிரண்டு.	102 &c.
ஃய.	நூற்றிபது.	110.
ஃஉய	நூற்றிருபது.	120.
ஃஙய.	நூற்றிமுப்பது.	130 &c.
உஃ.	இருநூறு.	200.
ஙஃ.	முந்நூறு.	300.
சஃ.	நாநூறு.	400.
ஞஃ.	அுந்நூறு.	500.
ணஃ.	அறுநூறு.	600.
னஃ.	எழுநூறு.	700.
அஃ.	எண்ணூறு.	800.
கூஃ.	துளாயிரம்.	900.
கூஃக.	துளாயிரத்தொன்று.	901.
கூஃஉ.	துளாயிரதிரண்டு.	902.
கூஃஙு.	துளாயிரத்துமூன்று.	903&c.
சுது.	ஆயிரம்.	1000.
சுதக.	ஆயிரத்தொன்று.	1001.
சுதஉ.	ஆயிரதிரண்டு.	1002.
சுதஙு.	ஆயிரத்துமூன்று.	1003 &c.
சுதய.	ஆயிரத்துபதது.	1010.
சுதஉய.	ஆயிரதிருபது.	1020.
சுதஙுய.	ஆயிரத்துமுபபது.	1030 &c.
சுதஃ.	ஆயிரத்தொருநூறு.	1100.
சுதஉஃ.	ஆயிரதிருநூறு:	1200.
சுதஙுஃ.	ஆயிரத்துமுந்நூறு.	1300&c.
உது	இரண்டாயிரம்.	2000.
ஙுது.	மூவாயிரம	3000.
சது	நாலாயிரம்.	4000.
ஞது.	ஐயாயிரம்.	5000.
ணது.	ஆறாயிரம.	6000.
எது.	ஏழாயிரம்.	7000.
அது.	எண்ணாயிரம.	8000.
கூது.	ஒன்பதினாயிரம்.	9000.

யது.

யத	பதினாயிரம.	10000.
உயத.	இருபதினாயிரம.	20000.
ஙயத.	மூபபதினாயிரம.	30000 &c.
ஙயத.	தொண்ணூறாயிரம.	90000.
ஙத	நூறாயிரம vel லக்ஷம.	100000.
ஙதக.	நூறாயிரதகதொண்ண.	100001.
ஙதஉ.	நூறாயிரதகதிரண்டு	100002 &c.
உஙத.	இருநூறாயிரம, vel இரண்டுலக்ஷம.	200000.
ஙஙத.	மூநூறாயிரம vel மூணுலக்ஷம.	300000 &c.
யஙத.	பதநூறாயிரம vel பதலக்ஷம.	*mille millia.*
உயஙத.	இருபதுநூறாயிரம vel இருபதுலக்ஷம.	*duo mille millia &c.*

Sic usque ad *decem mille millia*, quem numerum ipsi dicunt, நூறாயிரலக்ஷம, vel unâ voce, ழகரடை, primâ longâ.

Unitatem subdividunt minutissimè: hîc tamen ali- 179
quas tantùm, quæ magis in usu sunt, subdivisiones tradam. Characterem earum, nomen et significationem ordine describam.

ஙத. மூநூறுகிரகை *trecentesima vigesima pars unius.*	1/320	ஙிஉழம.	1/16
உ. காணி.	1/80	ஙழ. அனாகாலை.	1/8
ப. மா.	1/20	வ. காலை.	1/4
பஇ. மாகாணி vel		ன. அனா.	1/2
		ஈ. மூகாலை.	3/4

Adnotandum hoc unum, quando scilicet hæ subdivisiones aliis numeris uniuntur, vel inter se usurpantur; si sequa-

ſi ſequatur vocalis, nihil additur, et ſi ſit, ன், eliditur : ſi autem ſequatur conſonans, interponitur ஃ. Sic ex ஏன ம் et அண fit, ஏனமண ; ex ஒ ர ணா டு, ஒ ர ணாட்டா &c. At ex ஏன ம் v. g. et க ர ல fit, ஏனமுகால : ſic, க ர ல மாகாணி ; ſic, ஒ ர ணாட்டு கக ர ல விஉழ ம &c.

180 Sciendum autem, 1) quod ſuperiùs traditæ voces numerorum nomina ſunt, quæ omnia per ſe poſſunt uſurpari, et declinantur per omnes caſus, ut *unum, duo* et *tres* apud Latinos. Sic v. g. poſuit quis quinque poma, ex his abſtulit alter duo, et dicit amico, ஐந தி லி ர ணா ணை ட்டாயெடுதது கடுகா ர ணா டினா, *ex quinque duo aſſumpſi mihi &c.* Unum hic addam de numero டுகாட்டா. Hæc vox duo ſignificat : (1) dictum numerum, *decem mille millia* ; (2) id, quod eſt *novum*. Sic telam, quæ à texente præciſa nondum lavata ſit, vocant டுகாட்டா, cum primâ eodem modo longâ. Attamen advertendum juxtà regulas traditas primo capite, quod ſi hæc vox ſignificet quid novum, ſumitur modo adjectivo, unde duplicat, க, ச, த, ப, ſi ſequantur : quando verò eſt numerus, non duplicat. Sic poſſum dicere, டுகாட்டுச்சீலை et டுகாட்டாச்சீலை : ſed primum ſignificat, *decem mille millia telarum*, et ſecundum, *tela nova*. Hinc apparet, quâ diligentiâ advertendæ ſint regulæ, quas ab initio tradidimus, incipiendo à num. 16. ubi de augmento litterarum.

181 2) Dictæ numerorum voces poſſunt ad libitum vel anteponi vel poſtponi nomini : ſic, மூனமாடுகள vel னாருகள மூனமா, *tres boves*. Quando poſtponuntur, nulla fit mutatio ; quando verò anteponuntur, nunquam poteſt uſurpari vox ஏனமா, ſed ejus loco adhibenda eſt vox ஏரு, cujus prima brevis eſt, ſi non elidatur ன், longa, ſi elidatur, et remaneat ஏர், quod fieri poteſt, etiamſi non ſequatur vocalis :

lis : sic, ஒருமனு உனா vel ஏர்மனு உனா, *unus homo*; sic, பநிஒனுருகுதினா vel பதிஒனுர்குதினா, *undecim equi* &c. Cæteræ numerorum voces, etiam antepositæ nomini, possunt quidem usurpari, nullâ factâ mutatione : tamen elegantiùs, quando anteponuntur, mutantur hoc modo. Ex இரண்டு fit இரு : sic, இருதலை, *duo capita* ; sic இருபது, *viginti* &c. Ex மூனாம், si sequatur vocalis, remanet மூ : sic, மூவரசர், *tres reges* ; sic, மூவாயிரம், *tria millia* &c. Si autem sequatur consonans, apponitur மு breve, et duplicatur sequens consonans, quæcumque sit : sic, முக்காலா, *tres quarti* ; sic, முக்காலாமா, *tria tempora* ; sic, முப்பது, *triginta* ; sic, முந்நாம், *tercentum*. Nec potest scribi, முனனாம் ; tunc enim non eadem littera duplicaretur, sed aliæ substituerentur ; siquidem vox நாம் incipit non per ன, sed per ந : sed முனனாம் esset à voce முன et நாம், et tunc நா bene mutatur in னா, quia sequens præcedentis conditioni conformatur, unde esset, *anterius centum* &c. Ex நாலு fit நால, et ல mutatur juxtà sequentem consonantem : sic, நாலுகலாமா, *quatuor modii* ; sic நாலுபது, *quadraginta* &c. Ex ஐநது fit ஐமா : sic ஐநுகலாமா, *quinque modii* ; sic ஐமபது, *quinquaginta* &c. Ex ஆறு fit அரு : sic அறுகலாமா, *sex modii* ; sic, அறுபது, *sexaginta* &c. Ex ஏழு primâ longâ, fit எழு primâ brevi : sic, எழுகலாமா, *septem modii* ; sic எழுபது, *septuaginta*. Ex எட்டு fit எண் : sic, எண்கலாமா, *octo modii* ; sic எண்பது, *octoginta* &c. Hoc ferè modo usurpantur numeri in multiplicatione ; pro quo sciendum : (1) quod non, sicuti apud nos, multiplicant nnmerum majorem per minorem, sed è contrà : et non dicunt v. g. *ter septem*, sed *septies tria* &c. Licet in elegantiori idiomate uterque modus promiscuè usur-

petur. (2) ut dicam v. g. *septies tria*, possum quidem dicere, ஏழுமுறை மூன்று, et intelligent omnes, sed barbarum esset: et exterum sonaret hominem. Si autem dicerem, ஏழுமூன்று, primâ longâ, esset, *septem* et *tria*, scilicet decem: at ஏழு மூன்று, primâ brevi, est *septies tria*, scilicet *viginti unum* &c. Quarè incipiendo à decem, referam hîc ordine voces, quæ inserviunt ad hujusmodi multiplicationes: பதசபதது, *decies decem*; பதுதானபது. பதுதுடு, பதுதுதிழி, பதுதாறு, பதுதைதநது பதுதுநானகு, பதுது மூனறு, பதுதிரணடு பதுதுதானறு; ஒனபதுகுகானபது, ஒனபதுதுடு, ஒனபதுதிழி, ஒனபதுதாறு, ஒனபதுதைதநது, ஒனபதுது நானகு, ஒனபது மூனறு, ஒனபதுதிரணடு, ஒனபதுதானறு; எடுபது, எணணுபது, எணணுதிழி, எணணுறு, எணணுதுடு, எணணுதுதிழி, எணணுதாறு, எணணுதைதநது, எணணுதுநானகு, எணணுமூனறு, எணணுதிரணடு, எணணுதானறு; ஏழுபது, ஏழுதிழி, ஏழுறு, ஏழுதைதநது, ஏழுதுநானகு, ஏழுமூனறு, ஏழுதிரணடு, ஏழுதானறு; ஆறுபது, ஆறுதிழி, ஆறுதைதநது, ஆறுதுநானகு, ஆறுமூனறு, ஆறுதிரணடு ஆறுதானறு; ஐயநது, அகுகானகு; ஐமூனறு, ஐயிரணடு ஐயொனறு; நானகு, நானமூனறு நாலிரணடு, நாலொனறு; மூமமூனறு, மூவிரணடு, மூவொனறு; ஈரிரணடு, ஈரொனறு; ஏகொனறு.

182 3) Ex numeris fiunt apud nos adjectiva, *primus, secundus, tertius* &c. sic apud Tamulenses; pro quo regula facilis est: additur siquidem participium ஆம, à verbo ஆகுறது, quod participium idem sonat, ac, *quod est*: sic இரணடாம, *secundus, a, um*; மூன

மூன்றாம, *tertius, a, um &c.* Pro unitate tamen, nullo modo potest usurpari vox ஒன்றாம, quæ non primum, sed *unicum* significat. Dicendum autem est முதலாம, vel முதலாவது, *primus, a, um*: முதல enim est *principium*. In aliis autem numeris vox ஒன்றாம, dicendum ஒராம: sic ex பதினொன்றாம, பதினொராம, *undecimus*; இருபத்தொராம, *vigesimus primus &c.* Hinc, ubi Latini adverbialiter dicunt, *primò, secundò &c.* Tamulenses utuntur vocibus numerorum, addendo pro வது, ம, ஆவது, verbale abeodem verbo வுகிறது, et dicunt, முதலாவது, *primò*, இரண்டாவது, *secundo &c.* et ad litteram vertitur, *quod est primum, quod est secundum &c.*

Hîc advertas licet, quod, cúm முதல sit *principium*, utuntur his phrasibus. (1) முதலாய, quod bene vertitur, *vel, etiam*: sic, நானமுதலாயறியேன, *vel ego ipse nescio*, ac si dicerem, incipiendo à me, ego ipse nescio. (2) முதல்லான, bene vertitur, *et hujusmodi*: sic, பசிமுதலானவாதைகள, *fames et hujusmodi calamitates*; est enim, ac si dicerem, calamitates, quæ sunt incipiendo à fame. (3) முதமறேகாணாது: sic, இந்நாளமுதமறேகாணாதுசெயபோகிறேன, *ab hâc die non faciam*, scilicet, sumendo hanc diem tanquam initium, in posterum non faciam &c. 183

4) Tamulenses à numeris formant nomina appellativa: sic, ஒருவன, vel ஒருத்தன, *unus*, ஒருத்தி, *una*. Cætera inserviunt pro utroque genere: இருவர், *uterque*, மூவர், *tres*, நாலைவர், *quatuor*, ஐவர், *quinque*. Alia enim in linguâ vulgari non sunt in usu. Hæc autem omnia sunt verè nomina appellativa substantiva, quæ nullo modo possunt usurpari modo adjectivo, et anteponi alii nomini: sic non dicam இருவர்மனுஷர், sed simpliciter, இருவர் vel அவர்களிருவர் &c. 184

185 5) Tandem, ſicuti in linguâ latinâ dicimus, *ſingu-li, bini, terni &c.* ſic in hâc linguâ poſſunt uſurpari voces numerorum, uſque ad *decem*, excepto numero *novem*. Modus autem hic eſt. Repetitur prima ſyllaba tantúm cujuscumque numeri, quæ, ſi ſit longa, fit brevis, et, ſi numerus incipiat per vocalem, interponuntur duo *v* conſonantes, excepto numero *quinque*, cui unum tantum *v* interponendum eſt; ſi autem incipiat per conſonantem, illa, quæcumque eſt, duplicatur: ſic ex ஏன fit ஏவேவான; ex இரண்டு, இவ்விரண்டு; ex மூன, மும்மூன; ex நான்கு, நந்நான்கு; ex ஐந்து, ஐவ்வைந்து; ex ஆ, அவ்வா; ex ஏழு, எவ்வேழு; ex எட்டு, எவ்வெட்டு; ex பத்து, பப்பத்து; *ſinguli, æ, a; bini, æ, a &c.* Ex his juxtà regulam ſuperiùs traditam fiunt appellativa ſubſtantivo modo ſumpta: ஏவேவாருவர், *ſinguli*; இவ்விருவர், *bini*; மும்மூவர், *terni &c.* Et hæc de numeris.

§. II.

DE MENSURIS.

186 MEnſuræ, de quibus hîc loquar, ſunt eæ, quibus Tamulenſes grana metiuntur. Habent ipſi quandam ſpeciem modii, quem கலம் vocant, et hoc charactere ſignant, ௦T. Si autem ſit unus modius, addunt க, quo charactere *unum* ſignatur, ut ſupra dixi, et ſcribunt கா: ſi autem duo, ஆ௦T, ſi tres, ஈ ௦T &c. Hæc menſura, retento eodem nomine, major et minor eſt, pro diverſitate regionum; dividitur autem கலம ab omnibus in duodecim parvas menſuras, quæ படிகக்கால, ſeu et meliùs, குறுணி dicuntur, et hæc parva menſura ſignatur hôc charactere ரு; duæ autem ex his menſuris non இரண்டுகுறுணி, ſed படக்குறுணி dicuntur, et notantur, per ரூ. Si autem tres, மூகுறுணி, et notantur per ரூ; ſi quatuor,

ſi quatuor, கூணி, து; ſi quinque, ஐஙுகுமூணி, துஙு; ſi ſex, கூணிபபதுகுகு, துஙஙு; ſi ſeptem, கூணிழுகுகுமூணி, துஙு; ſi octo, இருதூணி; ஙது; ſi novem, இருதூணிகுகுமூணி, ஙதுஙு; ſi decem, இருதூணிபபதுகுகு, ஙதுஙஙு; ſi undecim, இருதூணிழுகுகுமூணி, ஙதுஙு; ſi duodecim, கலைம, கூ. Præterea duodecima pars modii, dicta குமூணி, ſubdividitur in octo partes, quarum quælibet dicitur நாழி, et ſignatur hôc charactere ௨, cui anteponuntur figuræ numerorum: v. g. ſi duæ menſuræ ſint, உ௨, இருநாழி, licet aliqui omnino per errorem dicant ஈராழி; ſi tres, ஈ௨, மூநாழி; ſi quatuor, சு௨, நாலுழி; ſi quinque, ரு௨, ஐநாழி; ſi ſex, ஸ்௨, அமுநாழி; ſi ſeptem, எ௨, எழுநாழி, ſi octo, குமூணி. Inſuper நாழி dividitur in alias octo partes: ex his octava pars dicitur ஆழாககு, et ſignatur per ஶ. Duæ ex his, quæ eſt quarta pars unius நாழி, vocatur உழககு, et notatur per ஶூ, quæ ſupra dictæ partiunita, fit உழககாழாககு, ஶூஶ, et ſunt ex octo tres partes; quatuor autem partes ex illis octo, id eſt, medietas unius நாழி, dicitur உரி, et ſic ſcribitur ஶரி. Quinque partes, உரியாழாககு ஶரிஶ: ex verò, id eſt, tres quadrantes unius நாழி, dicunt மூவுழககு. ஶூஞ; ſeptem, மூவுழககாழாககு, ஶூஞஶ octo partes, நாழி. Aliqui loco dicendi குமூணி, ut ſupra attigi, dicunt மாககாலை; pro நாழி, படி; et pro ஆழாககு dicunt அனாகாலைபபடி; pro உழககு, காலைபபடி; pro உரி, அனாபபடி; pro மூவுழககு, மூககாலைபபடி &c. Quæ tamen barbarè ſonant: et licet modus, quem ſuprà retuli, reverà ſit ex linguâ elegantiori, tamen adeò communis eſt, ut et à mulieribus vulgò uſurpetur. Dictæ autem menſurarum ſubdiviſiones omnes, cum relativæ ſint ad primam,

ad primam, id est, கலமை, et hæc pro diversitate regionum major et minor sit: illæ quoque, quæ numero non diminuuntur, sunt majores vel minores inter se. Hîc autem junctim eorum nomina et figuras, quibus exprimuntur, referam.

ரு.	ஆழாகது.	வங.	பதகது.
ஞ.	உழகது.	ங.	டுழகது ணாணி.
ஷ.	உரி.	த.	தாணி.
ஞத.	டூவுழகது.	வத.	டிருதாணி.
ஒ.	நாழி.	கூ.	கலம.
ஙு.	குறுணி.	உள.	டிருகலம &c.

Hoc unum addo, quod, quando nomen கலம unitur cum aliquâ ex supradictis fractionibus, mutatur semper ம in ன, et additur ஏ, sive sequatur consonans, sive vocalis: sic dicunt v. g. டிருகலடின தாணி, et டுழககலடினயிருதாணி &c. et barbarum omnino esset dicere, டிரண டுகல நாலுமாககால et டூனறுகலடுமடு டுமாககால &c. licet significent idem.

§. III.

DE NOMINIBUS GRADUUM CONSANGUINITATIS ET AFFINITATIS.

387 CUm ad quotidianum usum, Missionariis præcipué, quámodúm necessarium sit, scire nomina, quibus consanguinitatis et affinitatis gradus explicant Tamulenses: brevem hic addam eorum catalogum.

Consanguinitatem et affinitatem communi vocabulo டூறை et aliqvando உறவு vocant; unde ut quæram, *quinam gradus consanguinitatis* vel *affinitatis est inter vos?* dicam, உஙகளுகுகுளாடின டூறைடுயனன. Gradus autem singuli explicantur plerumque his nominibus.

தகபபன, அபபன &c. est *pater*, et *fratres patris*: ex his, qui *patre major* est, vocatur etiam டொடியபபன, qui *minor*, சிறறபபன. தாய, ஆயி, அமமா ள &c. est *mater*, et *sorores*

tes matris : ex his, quæ *matre major* eſt, vocatur etiam டொரியாயி; quæ *minor*, சினனியி; hoc nomine vocant quoque *novercam*.

பாட்டன, *avus* à patre, vel matre.

பாட்டி, *avia* à patre, vel matre, quæ ſi ſit à patre, vocatur etiam அப்பாயி; ſi ſit à matre, அம்மாயி.

அதனத, *ſoror patris*, ſive *mater uxoris vel mariti*.

அமமான, தாயமாமன, *frater matris*.

கூடபிறநதவர்கள, சகோதரகள, *fratres* et *ſorores* ex eodem patre et matre.

அணணன, தமையன, *frater major*, vel ab eodem patre et matre, à fratre proprii patris, vel à ſorore propriæ matris.

தமபி, *frater minor*, modo nunc dicto.

அககாள, தமகணக, ஆசசி, *ſoror major*, eodem modo ſumpta.

தஙகசசி, தஙகணக, *ſoror minor*, cum eâdem extenſione.

மசசினன, *maritus* et *frater uxoris* reſpectivè inter ſe, ſive etiam *conſobrini*, qui non à duobus fratribus, vel duabus ſororibus, ſed à fratre et ſorore nati ſint.

மசசினிசசி, *ſoror minor uxoris*, vel mulier nata à ſorore proprii patris, vel à fratre propriæ matris.

கொழுநதி, *ſoror uxoris*, ea *ſenior*.

கொழுநதன, *frater mariti*.

நாததனார, *ſoror mariti*.

புருஷன, படதத, ஆமபுணடயான, &c. *maritus*.

பெணசாதி, பெணடாட்டி, வஙகி &c. *uxor*.

சகலன vocantur inter ſe, *qui duas ſorores duxerint*.

ஏய்ப்பிடியாயா, vocantur inter ſe, *quæ duobus fratribus nupſerint*.

சககளாதகி, vocantur inter ſe *plures uxores*, quas unus vel ſimul habeat, vel habuerit disjunctivè.
மாமன், et மாமி, *ſocer* et *ſocrus*.
மருமகன et மருமகள், *gener* et *nurus*: vel etiam reſpectu hominis, *filius* et *filia ſororis*; reſpectu verò mulieris, *filius* et *filia fratris*.
மகன et மகள், *filius* et *filia*, vel proprii, vel fratris reſpectu hominis, vel ſororis reſpectu mulieris.
பேரன et பேதகி, *nepos* et *neptis*, túm in lineâ rectâ, túm in collateralibus.
Hic hoc unum addam: Sæpe ſæpius Tamulenſes his nominibus adjungere hanc vocem ஆ, quæ hîc non interrogationem, ſed honorem importat: ſic dicunt, தகபபனா, தாயா, மாமனா, மாமியா, தனிமையனா, தமகனகயாா &c.

§. IV.

De Diebus, Mensibus, et Annis.

188 *Dies* exprimitur in hâc linguâ per quinque nomina, quibus promiſcuè uti non licet. Si dies ſumatur ad diſtinctionem noctis, dicitur பகல: ſic பகலுமிராவுமாக, *diu noctuque*. Dies autem viginti quatuor horarum dicitur vel நாள, vel கிழமை, vel கிதி, vel கிகி, cum hoc tamen diſcrimine, quod நாள eſt dies, præſcindendo à menſe, hebdomadâ &c. ſic, *veni poſt quartam diem*, dicam, நாலாநாளுகுபினவா. கிழமை ſumitur ſignatè pro die hebdomadæ, pro quo dicunt etiam, வாரம: ſic, *quâ die veniſti, Venerisne. an Saturni?* tamulicé vertam, எநதககிழமையிலவநதாய வெளளிகியோ சனிகியோ; et in hoc ſenſu barbarum eſſet dicere, எநதநாள &c. கதி, cujus prima longa eſt, ſumitur ſignatè pro die cum reſpectu ad menſem: ſic, *hodie eſt quarta menſis*, இனனைகுநாலாநகதி; et barbarum eſſet dicere, இனனைகு

நாள

நாலாநாள, vel நாலாஙுகிழமை, nec hac phraſi intelligeretur conceptus noſter. Tandem திதி ſumitur ſignatè pro die ætatis lunæ: unde ut dicam, *quænam dies hodie à novilunio?* v. g. dicendum, இனைஹகெகநதததிதி &c. Præterea dies dividitur hïc non *viginti quatuor* horis, ſed *ſexaginta*, quas நாழிகை vocant: quælibet autem நாழிகை ſubdividitur in trecentas et ſexaginta partes, quas நொடி vel லிபிதததம vocant: unde, cùm cuilibet ex horis noſtris correſpondeant duæ horæ tamulicæ cum dimidiâ, ſequitur Tamulenſes tribuere cuilibet ex noſtris horis nongenta நொடி, unde quodlibet நொடி continet *quatuor ſecundas.* Numerant autem ipſi triginta நாழிகை, ſive horas ab ortu ſolis ad occaſum, et ab occaſu ad ortum alias triginta: unde fit, quod tempore æſtivo longiores ſint horæ diurnæ nocturnis, et è contra hyemali tempore; ſemper enim eundem ſervant horarum numerum. Inſuper dividunt diem in quatuor partes, et noctem in alias quatuor æquales, quas vocant ipſi, சாமம, vel et meliùs, பாமம, tribuendo cuilibet ſeptem நாழிகை cum dimidiâ, ſcilicet tres horas noſtras. Quando tamen ſimpliciter dicunt, சாமம, vel நடுசசாமம, intelligunt ſemper *mediam noctem.*

Quoad dies autem hebdomadæ, quos, ut dixi, கிழமை et aliquando வாரம nominant: ſeptem numerant etiam Tamulenſes; eosque a ſeptem planetis, qui கிரகம dicuntur, ordine, quo et nos ſolemus, nominant, addendo nomini planetæ vocem கிழமை. Sic, 189

நாயஹ, *Sol*: நாயஹகிழமை *dominica.*
திஙகள, *Luna*: திஙகளகிழமை *dies Lunæ.*
செவவாய, *Mars*: செவவாயகிழமை, *dies Martis.*
புதன, *Mercurius*: புதனகிழமை, *dies Mercurii.*
வியாழம,

வியாழமம, *Jupiter*: வியாழகிழமை, *dies Jovis.*

(*dies Veneris.*

வெள்ளி, *Venus*: வெள்ளிகிழமை, சனி, *Saturnus*: சனிகிழமை, *dies Saturni.* Nomen hebdomadæ non eſt in hac linguâ.

190 Menſis tamulicè dicitur மாசமம, vel மாதமம, vel மாஉதனை. Duodecim menſes numerant Tamulenſes quoque, et incipiunt a menſe Aprili. Conveniunt nobiscum de diebus annorum, non autem menſium, in quorum dierum numero nec ſibi convenire videntur: ſiquidem menſis, qui hoc anno v. g: 32 dies numerat, numerabat anno elápſo 31 &c. Quâ menſurâ unus menſis creſcit, eâdem illo anno decreſcit alter: unde circulus dierum anni non variat numerum. Initium cujuscumque menſis ſumere ſe dicunt ab ingreſſu ſolis in quodlibet ſignum Zodiaci, incipiendo, ut nos, ab Ariete. Signa autem ſumunt non aſtronomica, ut nos, ſed ſtellifera: in hoc quoque tamen errant, et differunt multùm à noſtro calculo. Eorum autem menſis incipit ſemper poſt ſeptimum et ante duodecimum vel decimum tertium diem noſtri menſis. Qui hæc ſcire funditùs deſiderat, videat opuſculum, quod ſcripſi de annis et menſibus Indicis, ubi eorum aſtrologiæ principia tradimus, et tabulas damus ad facilè inveniendum initium eorum menſium pro quolibet anno. Nomina autem menſium ſunt,

சிததிணா,	Aprilis.	அற்பசி,	October.
வைகாசி,	Majus.	கார்திணை,	November.
ஆனி,	Junius.	மார்கழி,	December.
ஆடி,	Julius.	ணை,	Januarius.
ஆவணி,	Auguſtus.	மாசி,	Februarius.
புரடாதி,	September.	பங்குனி,	Martius. Et hæc de menſibus.

191 Annus vocatur வருஷமம, et hâc figurâ notatur ஷ: aliquando vocatur etiam ஆண்டு. Anni autem ætatis hominum, animalium &c. his nominibus exprimi

primi non poſſunt; ſed eos exprimunt per nomen வயசு, vel elegantiùs வயது, vel etiam பிராயம்: unde, ſi velim dicere, *huic ſunt decem anni ætatis*, dicam: இவனுக்குபதது வயதுணடு, vel, பதது பிராயமுணடு. Si autem velim dicere, *decem anni ſunt, à quo iſte natus eſt*, dicam, இவனபிறநதது பதது வருஷமாசசு &c.

Habent Tamulenſes ſpeciem quandam ſæculi, quod 162
conſtat *ſexaginta* annis, quorum ſinguli ſpeciali notantur nomine, quæ nomina ſuo ordine tradam, addendo numerum noſtrorum annorum, qui illis correſpondet.

1.	பிரபவ	வருஷம	1687.
2.	விபவ	ஆ	1688.
3.	சுகக்ல	ஆ	1689.
4.	பிரமோதூத	ஆ	1690.
5.	பிரசோத்பதி	ஆ	1691.
6.	ஆங்கிரச	ஆ	1692.
7.	ஸ்ரீமுக	ஆ	1693.
8.	பவ	ஆ	1694.
9.	யுவ	ஆ	1695.
10.	தாது	ஆ	1696.
11.	ஈசுர	ஆ	1697.
12.	பகுதான்ய	ஆ	1698.
13.	பிரமாதி	ஆ	1699.
14.	விக்ரம	ஆ	1700.
15.	விசு	ஆ	1701.
16.	சித்திரபானு	ஆ	1702.
17.	சுபானு	ஆ	1703.
18.	தாரண	ஆ	1704.
19.	பார்த்திவ	ஆ	1705.
20.	விய	ஆ	1706.
21.	சர்வசித்து	ஆ	1707.
22.	சர்வதாரி	ஆ	1708.
23.	விரோதி	ஆ	1709.
24.	விக்ருதி	ஆ	1710.

25.	கர	ஸ்ரு	1711.
26.	நந்தன	ஸ்ரு	1712.
27.	விஜய	ஸ்ரு	1713.
28.	ஜய	ஸ்ரு	1714.
29.	மன்மத	ஸ்ரு	1715.
30.	துன்முகி	ஸ்ரு	1716.
31.	ஏவிளாமபி	ஸ்ரு	1717.
32.	விளாமபி	ஸ்ரு	1718.
33.	விகாரி	ஸ்ரு	1719.
34.	சார்வரி	ஸ்ரு	1720.
35.	பிலவ	ஸ்ரு	1721.
36.	சுபகிருது	ஸ்ரு	1722.
37.	சோபகிருது	ஸ்ரு	1723.
38.	குரோதி	ஸ்ரு	1724.
39.	விசுவாவிசு	ஸ்ரு	1725.
40.	பராபவ	ஸ்ரு	1726.
41.	பிலவங்க	ஸ்ரு	1727.
42.	கீலக	ஸ்ரு	1728.
43.	சவுமிய	ஸ்ரு	1729.
44.	சாதாரண	ஸ்ரு	1730.
45.	விரோதகிருது	ஸ்ரு	1731.
46.	பரிதாபி	ஸ்ரு	1732.
47.	பிரமாதீசு	ஸ்ரு	1733.
48.	ஆனந்த	ஸ்ரு	1734.
49.	ராக்ஷச	ஸ்ரு	1735.
50.	நள	ஸ்ரு	1736.
51.	பிங்கள	ஸ்ரு	1737.
52.	காலயுக்தி	ஸ்ரு	1738.
53.	சித்தார்த்தி	ஸ்ரு	1739.
54.	ரவுத்ரி	ஸ்ரு	1740.
55.	துன்மதி	ஸ்ரு	1741.
56.	துந்துபி	ஸ்ரு	1742.
57.	ருத்தோத்காரி	ஸ்ரு	1743.
58.	ரக்தாக்ஷி	ஸ்ரு	1744.
59.	குரோதன	ஸ்ரு	1745.
60.	அக்ஷய	ஸ்ரு	1746.

Hind

Hinc iterum ad primum redeundo, பிலவவ
ருஷமே, erit 1747. et sic de cæteris.

Hoc modo Tamulenses per circulum nominant an- 193
nos. Numerum autem eorum sumunt ab ætate mundi, quam multó seniorem, quam reverà est, effingunt. Siquidem quatuor distinguunt mundi ætates, quas communi vocabulo யுகமே vocant, ex quibus, tribus jam elapsis, in quartâ nos esse dicunt. Primam mundi ætatem, quæ ab ipsis *innocentiæ ætas* vocatur, கிரு
தாயுகமே nominant, eamque numerasse affirmant 1728000 annos. Secundam திரேதாயுகமே dicunt, eique, demptâ quartâ parte primæ ætatis, annos 1296000 tribuunt. Tertiam துவாபரயுகமே appellant, et demptâ tertiâ parte secundæ ætatis, 864000 annis durasse affirmant. Quartam tandem, quæ præsens est, கலியுகமே nominant, ac si dicerent, *ætatem infortunii*: et quod ineptiús adhuc dictum est, hanc, demptâ mediâ parte tertiæ ætatis, 432000 annos habituram dicunt Tamulenses, unde hæc non habet nisi quartam partem annorum primæ ætatis. Hic autem annus à Christo nato 1728 vus, in cujus fine hæc scribo, est juxtà calculum Tamulensium, 4829 vus completus hujus ultimæ ætatis: ipsi enim semper numerant annum elapsum et completum. Hinc sequitur, quod hoc anno, in quo nondum sex mille annos numerat mundus, ipsi elapsos asserant a creatione mundi annos 3892829. Pari modo fabulantur et cætera omnia: quippe qui nullam reverà historiam habentes, poëtarum figmentis, sicuti historiis, fidem præstant. Quarè annos signant hoc modo: cùm hic annus vocetur, கிலி
கவருஷமே, dicunt, கலியுகத்திலே சுதஅன
உகமாண்டு கிலெக வருஷமே, scilicet, *annus* 4829 *nus ætatis caliyugam, chítaga varuxam dictus*, qui vero incipiet futuro mense Aprili, erit 4830mus annus completus, சவுமிய வருஷமே dictus; et sic de cæteris. Hunc modum servant in suo,

ut ita dicam, Almanacho, quem பஞ்சாங்கம் vocant. Alium quoque modum annos numerandi sequuntur Indici Astronomi. Epocham sumunt ab anno mortis cujusdam Regis, nomine *Sàlivàganän*, qui mortuus est anno Christi 78. qui erat 12 mus sæculi indici, பூதநாதனென்று dictus; adeoque deerant adhuc, ad complementum eorum sæculi, 49 anni: præter quos, hic annus 1728 est annus 42 dus sæculi 27mi, ut patet. Juxta hujusmodi autem calculum fiunt hic observationes omnes astronomicæ. Hanc autem Epocham vocant *Sàlivàgana sagâptam*; a nomine scilicet illius Regis, et a *Sagam*, nomen illius regni, et tandem ab *aptam*, quod est grandonicè *annus*, quasi dicerent, annus a quo regnavit *Salivâganen*. Tamulenses verò, cùm nec suis characteribus scribere possint, nec ore pronunciare *Sagâptam*, scribunt et dicunt *Sagârtam*.

194 பஞ்சாங்கம். Nomen est compositum à பஞ்ச *quinque*, et அங்கம, *membra*: in compositione autem ex concursu duorum *a* brevium fit unum longum, et dicitur, பஞ்சாங்கம. Dicitur autem hic liber *quinque membra*, quia ibi quinque traduntur. 1) திதி, *dies ætatis lunæ*. 2) வாரம, *dies hebdomadæ*. 3) நட்சத்திரம, *constellatio*, in quâ quotidie invenitur luna: quod superstitiosè observant. 4) யோகம, *dies boni et mali*. 5) கரணம, *auguria, horoscopi &c.*

§. V.

DE RHOMBIS, SIGNIS ZODIACI ET LUNATIONE.

195 RHombos ventorum vocant திக்கு vel திசை, quatuor principales nominant hoc modo. Scilicet,

கிழக்கு	vel	கிழ்திசை	est *Oriens.*
மேற்கு	vel	மேற்திசை	*Occidens.*
தெற்கு	vel	தென்திசை	*Auster.*
வடக்கு	vel	வடதிசை	*Aquilo.*

His

His autem, quæ desinunt per *u*, sæpe hoc elisо addunt *ɛ*: sic, கிழகதிசை, தெமதிசை, திதமதிசை, வடகதிசை *Angulos* his intermedios, quos communi vocabulo மூலை dicunt, quatuor præcipuè distinguunt hoc modo:

தெனகிழதிசை, angulus *ab oriente ad austrum*;
தெனதெமதிசை, angulus *ab austro ad occidentem*;
வடதெமதிசை, angulus *ab occidente ad aquilonem*;
வடகிழகதிசை, angulus *ab aquilone ad orientem*.

His octo ventorum rhombis octo deos seu semi- 196
deos præsidere dicunt, quos communi vocabulo திக
குபாலகர் nominant; ac si dicerent, *rhombo-
rum custodes*. Ex his in oriente est இந்திரன், *princeps deorum*. In angulo ab oriente ad austrum, அகினி, *deus ignis*. In austro, இயமன, *deus mortis*. In angulo ab austro ad occidentem, நிருதி, nomen cujusdam Regis, quem potissimùm a liberalitate laudant. In occidente வருணன, *Neptunus*. In angulo ab occidente ad aquilonem, வாயு, *Æolus*. In aquilone குபேரன, *Plutus*, deus divitiarum. In angulo ab aquilone ad orientem, ஈசானியன, id est, சிவன: siquidem ஈசானமே est unus ex quinque vultibus, quos illi dant. Hinc ex his quoque nominant rhombos et angulos: sic, சனி மூலை, angulus ab oriente ad aquilonem; அகினி மூலை, angulus ab oriente ad austrum &c.

Præterea Tamulenses utuntur dictis nominibus ad- 197
jectivo modo, et ea jungunt alteri nomini, v. g. regio orientalis, borealis &c. mare orientale, boreale &c. tunc utuntur dictis vocibus, sicuti unitas ostendimus nomini திணை: sic v. g. கிழதிசை, *regio orientalis*; கிழகடல, *mare orientale*; மெமதிசை, *regio occidentalis*; மெமகடல, *mare occidentale*; தெனதிசை, *regio australis*; தெனகடல, *mare australe*; வடதிசை, *regio borealis*; வடகடல, *mare boreale*. Sic கிழபகுதி, மெமற்

மேற்பகுதி கிழக்குபகுதி, வடக்குபகுதி, *pars orientalis, occidentalis, auſtralis, borealis &c.* Utuntur autem hoc modo loquendi in quâlibet minimâ diſtantiâ: in eodem v. g. cubiculo, ſi aliquam partem aſſignare velint, non hanc vel illam partem dicunt, ſed v. g. ſede ad auſtrum, ſede ad orientem &c. unde vel pueri et puellæ hæc nomina perfectè norunt, et ſi quem ſtolidum dicere volunt, eum vel ventorum rhombos ignorare dicunt.

198 Cognoſcunt Tamulenſes quoque duodecim *ſigna Zodiaci*, quæ communi voce ராசி vocant, eaque noſtro ordine numerant. Nomina autem ſunt hæc:

மேஷம், Aries.	துலாம, Libra.
ரிஷபம், Taurus.	விருச்சிகம், Scorpius.
மிதுனம், Gemini.	தனுசு Arcitenens.
கற்கடகம், Cancer	மகரம Caper.
சிங்கம, Leo.	கும்பம, Amphora.
கன்னி, Virgo.	மீனம, Piſces.

Hæc nomina a linguâ Grandonicâ ſumpta, ſignificatione etiam co reſpondent noſtris: மிதுனம tamen ſignificat non Geminos, ſed *Geminas*; (mulieres enim illas dicunt et nominant பாட்டனவ unam, பாட்டவ alteram:) et ſicuti nos uni ex Geminis damus clavam, alteri ſagittam; ita Tamulenſes unidant தண்ட, id eſt, *clavam*, alteri autem யாழ், id eſt, *citharam*. Præterea தனுசு non eſt Arcitenens, ſed ſimpliciter *arcus*. மகரம autem non caper, ſed *ſpecies* eſt *piſcis*, quem inter natantia tùm corporis animique magnitudine, tùm bellicæ laudis nomine inſignem decantant eorum poëtæ, eumque dicunt etiam சுறா.

199 De Lunatione aliqua ſcitu digna ſunt et uſui neceſſaria. *Novilunium* அமாவாசி vocant; *plenilunium* verò. பவுர்ணமி vel பவுர்ணமிய மாவாசி. Diſtinguunt creſcentem à decreſcente, quæ duo tempora grandonicè ப கிருஷ்ணம, tamulicè

பகுதி

பகுகமம dicunt, id eſt, *partes.* Ætas lunæ a noviluniо ad plenilunium dicitur, சுகுகிலபதிதி மம: சுகுகிலமம enim eſt *albedo*, vel etiam *lux*: unde cum poſt novilunium ſub initio noctis luceat luna, eam ætatem vocant *partem*, *quæ lucet.* Ætas verò lunæ à plenilunio ad aliud noviluniuм dicitur, கிருஷ்ண பதிதிமம, quia கிருஷ்ணமம eſt *nigredo* vel *tenebræ*: unde cùm poſt plenilunium ſub initio noctis non appareat lux lunæ, illud *tempus tenebrarum* vocant. Præterea alio nomine prima pars dicitur பூருவபக்ஷமம, ſecunda, அபரபக்ஷமம: ſiquidem *pûruvam* præter alia ſignificat *principium*, unde benè partem poſt novilunium *principium lunæ* vocant; *abaram* vero ſignificat, quod tempore *poſterius* eſt, unde benè *partem* poſt plenilunium, tempore *poſteriorem* vocant. *Dies lunæ* communi vocabulo, ut diximus, vocant திதி: non numerando autem nec diem novilunii, nec diem plenilunii, et incipiendo à die illis immediatâ, quam primam diem vocant, quatuordecim illos dies à novilunio ad plenilunium, et ab hoc ad illud novilunium, vocant ſingulos ſuis nominibus è linguâ grandonicâ, quæ hîc ordine referam.

பாடிபதமி, prima dies.	தசமி, decima dies.
விதியை, ſecunda dies.	ஏகாதசி, undecima dies.
திதியை, tertia dies.	துவாதசி, duodecima dies.
சவுதி, quarta dies.	திரியோதசி, decima tertia dies.
பஞ்சமி, quinta dies.	சதுர்தசி, decima quarta dies.
சஷ்டி, ſexta dies.	
சதமி, ſeptima dies.	
அஷ்டமி octava dies.	
நவமி, nona dies.	

Quæ nomina, ut dixi, ſignificant primam, ſecundam &c. diem túm poſt novilunium, túm poſt plenilunium, et diſtinctio fit à nominibus partium, quæ ſupra retuli. Sic v. g. பூருவபக்ஷ திதிபஞ்சமி, *eſt, quinta dies poſt novilunium*, et அபரபக்ஷ திதி

திபகுசமி, est, *quinta dies post plenilunium*; et sic de cæteris. Vel etiam diebus post novilunium addunt சுதத, id est, *clarus*; sic சுததபகுசமி, *quinta dies à novilunio*: et diebus post plenilunium adduunt *babula*, vel tamulicè பகுலவ, id est, *obscurus*; sic, பகுலவபகுசமி *quinta dies a plenilunio &c.*

§. VI.

DE CORRESPONDENTIA PLURIUM EX PARTICULIS, ADVERBIIS &C. LINGVÆ LATINÆ.

200 AD faciliorem tyronum usum tradam hîc indicem ordine alphabetico dispositum, in quo præcipuas latinæ linguæ particulas, aliquot adverbia, et alia hujusmodi, quæ ad elegantiam orationis potissimum inserviunt, referam: et addam numerum, qui marginalis est, ubi, cuilibet latino vocabulo correspondentem in tamulico idiomate vocem, facilè invenire possint.

A.

A, *vel* Ab, *vide* num. 38. 96, 2) *et* 5) 97.
Absque n. 161. 171.
Ac si n. 165, 3)
Ad n. 93, 3) *et* 5)
Ad mensuram n. 156, 3)
Ad modum, *vide* Instar.
Ah! n. 150, 1)
Alicubi n. 162, 4)
Aliquando *ibidem.*
Aliter n. 167.
Ampliùs quàm n. 155, 3)
An n. 148, 6)
Ante n. 96. 151, 1)
Anteà n. 151, 2)
Antequàm n. 151, 1)
Apud n. 96, 5)
At n. 148, 2)
Attamen n. 162, 1)
Auctim n. 136.
Autem n. 148, 2)

C.

Certè n. 149, 1) 150, 4)
Circùm n. 172.
Circumcirciter n. 170.
Citò n. 160. 175.
Citrà n. 154, 1)
Citeriùs *ibidem.*
Continuatim n. 166.
Cùm n. 98. 108. 119. 160. 177.
Cur? n. 150, 3)

D.

Decursu temporis n. 137.
Denuò n. 136.
Deorsum n. 155, 1)
Dubitatio n. 148, 7)

E.

E

E, *vel* ex n. 38. 96, 1) 97
Et n. 147, 1)
Etiam n. 147, 4) 183.
Extrà n. 154, 2)

F.

Festinanter n. 175.
Foris n. 154, 2)
Fortasse n. 150, 4)

H.

Hei! n. 150, 1)
Huc usque n. 157, 1)
Hujusmodi n. 152, 3) 183.

I.

Idcircò n. 152, 3)
In n. 38. 93, 5) 96, 1) *et* 5)
Infra, inferiùs n. 155, 1)
Instar n. 142. 165, 3)
Inter n. 153, 1)
Interrogatio n. 148, 1)
Intrá n. 153, 1)
Intùs *ibidem*, 2)
Iterúm n. 136
Junctim n. 169
Juxtà n. 156, 3)

L.

Lentè n. 175.

M.

Magis, *adverbium* n. 158
Magis ac magis n. 155. 4)
Magis, *comparativum*
n. 93, 2) 96, 2) 159
Quò magis, eò magis n. 158.
Superlativus n. 95, 4)
Minus quàm n. 155, 3)

N.

Ne n. 75. 93, 5)
Ne? n. 148, 4)
Nec n. 147, 5)
Nihil n. 147, 4)
Nisi n. 168.
Nolo n. 81.
Non n. 82.
Non aliter quam n. 148, 3)
Nonne? n. 150, 2)
Numquid? n. 49.

O.

Ob, *v.* Propter.
Oh! n. 148, 8)
Omninò n. 171.

P.

Per n. 35.
Plusquám n. 155, 3)
Plús minús n. 170.
Post n. 151, 1) 155, 5)
Postquám *ibidem.*
Posteá *ibidem*, 2)
Præcipuè n. 151, 3)
Præter n. 161. 168.
Præterea n. 151, 2)
Primò n. 151, 3)
Primò, secundò &c. n. 182.
Priús n. 151, 3)
Pro, *id est*,
propter. n. 144, 5)
Pró, *id est*,
loco alterius n. 143.
Procul n. 174.
Propè n. 173.
Propter n. 93, 5) 144.
Propterea n. 152, 3)

Q.

Q.

Quamvis n 138.
Quando n. 125
Quandocumque n. 162, 4)
Quantum n. 156. 157, 2)
Quapropter n. 108. 152, 3)
Quare? n 49. 150, 3)
Quasi n. 165, 3)
Quatenús n. 145.
Quia n. 108. 145. 150, 3) 152, 3) 177.
Quid? n. 49
Quidem n. 149, 1) 150, 4)
Quomodo n. 152, 3)
Quomodo? *ibidem.*
Quomodocumque n. 152, 3) 162, 4)
Quoque n. 147, 4)

R.

Reverà n. 149, 1)

S.

Saltem n. 162, 3)
Sanè n. 149, 1) 150, 4)
Scilicet n. 150, 3)
Si n. 115. 117
Sicuti n. 88. 152, 1) 165, 1)
Simul n. 136. 141. 160. 169.
Sine n. 161. 171.
Siquidem n. 150, 3)
Solúm n. 156, 4)
Sponte, voluntariè n. 176.
Sponte, ex seipso n. 140, 1)
Statim n. 160.
Statim ac n. 156, 4) 160. 165, 2)
Sub n. 155, 2)
Super *ibidem*, 2)
Suprà *ibidem*, 1)
Superlativus n. 96, 4)

T.

Tanquam n. 142. 165, 3)
Tantum quantum n. 156. 157, 2)
Tenùs n. 157, 1) *et* 2)

U.

Ubique n. 147, 6)
Ultrà, ulteriùs n. 154, 1)
Usque n. 157, 1) *et* 3)
Usque modo *ibidem.*
Usque dum n. 156, 2) *et* 3)
Ut n 88. 93, 5) 134. 152, 2) 165, 1)
Utinam! n. 114.
Utique n. 149, 1)
Utrùm n. 148, 6)

V.

Vel, *disjunctio* n. 162, 2) *et* 3) 164.
Vel, *etiam* n. 147, 4) 183.
Verò n. 148, 2)

NOn deerit fortasse, qui fusius, quam par erat, has regulas tradidisse me condemnet: non inficior sanè, dummodó priùs abscindat ipse, quæ superflua sunt, deinde longa me scripsisse dicat. Plura equidem dixi, quæ tyronibus statim proponenda non sunt,

sunt, et multó minús exigenda : quæ tamen, ne poſtea deſiderarentur, ordinem ſecutus, ſuo loco tradidi : docentium autem erit, ut ſub initio dixi, ſingulis diſcernere ſingula, et modum ac tempus, quo hæc perlegere expediat, decernere. Ego verò hujus linguæ candidatos hortari audeo, ut expletâ jam hujus Grammaticæ lectione, eam ſeponant, et poſt unum aut alterum annum, cúm jam ſatis loquentes intelligere, et plura ab omnibus intelligenda ipſi expedité loqui noverint, reſumant tunc Grammaticam hanc, eamque attentè percurrant : nec dubito, quin nova, nec ſpernenda inveniant Cæterum ego brevitatis notam potiús apud linguæ peritos timeo : ſiquidem multa reliqui ; conſultò tamen, ne congeſta moles ſuo ipſo pondere damnata corrueret. Præterea ſcio, in quâlibet hujus regni parte uti incolas ſpeciali quodam loquendi modo, ac ſingulos plura reſpuere, addere plura ; quæ tamen tradere non judicavi : ſiquidem in Europâ quoque, qui Italam v. g. linguam exterum edoceret, quod ubique docti loquuntur vulgare idioma tradere contentus ; quid in quolibet angulo vulgus vel barbarè ſupplantat, vel injuſtè ſupprimit, nunquam ſanè proponeret. Nec ſecús ego, non rudium abuſus, ſed tamulici idiomatis regulas tyronibus tradendas eſſe judicavi. Sciant, quid appoſitè loquendum ſit, et poſſint vel incolas reprehendere, ſi errent : cetera nullo labore edocebit uſus.

FINIS.

A. M. D. G.

INDEX

totius Grammaticæ: ubi *primus* Numerus marginalis est, *secundus* paginæ.

CAPUT I. DE LITTERIS, in quo

§. I. De Numero et formâ litterarum n. 1. p. 6
II. De Vi litterarum n. 4. p. 10
III. De Variatione Pronunciationis n. 8. p. 15
IV. De Variatione Figuræ Litterarum n. 11. p. 16
V. De Augmento Litterarum n. 13. p. 19
VI. De Litteris Grandonicis n. 33. p. 30

CAPUT II. DE NOMINE, in quo

§. I. De Declinatione Nominum n. 34. p. 31
II. De Adjectivis n. 43. p. 39
III. De Pronominibus n. 45. p. 41
IV. De Pronomine adjectivo n. 48. p. 44
V. De Generibus n. 51. p. 46

CAPUT III. DE VERBO, in quo

§. I. De Præsenti n. 52. p. 47
II. De Præterito n. 54 p. 49
III. De Futuro n. 66. p. 58
IV. De Imperativo n. 68. p. 60
V De Infinitivo n. 70. p. 62
VI. De Gerundiis et Participiis n. 71 p. 63
VII. De Voce Negativâ n. 74. p. 66
VIII. De Voce Passivâ n. 77. p. 69
IX. De Verbis defectivis, quæ sunt:

ஏகுகும n. 79. p. 71
ஓவேணும n. 80. p. 72
மாடேனா n. 81. p. 73
ஓலஓல: அலல n. 82. p. 74
உணடு n. 83. p. 75
ஓபோதும n. 84. p. 75
கடவது n. 85. p. 75

தக

தகக n. 86. p. 76
கூடும n. 87. p. 78
போல n. 88. p. 79

CAPUT IV. DE SYNTAXI, in quo

§. I. De Conſtructione orationis n. 89. p. 80
§. II. De Nomine quoad Syntaxim n. 100. p. 89
Hîc de Nominibus appellativis n. 103. p. 92
de Nominibus verbalibus n. 107. p. 95
§. III. De Verbo quoad Syntaxim,
et primò *de modo, quo ſuppletur*
Imperfectum n. 112. p. 99
Plusquamperfectum n. 113. p. 100
Optativus n. 114. p. 101
Subjunctivus *ſi* n. 115. p. 102
Subjunctivus *quamvis* n. 118. p. 104
Subjunctivus *cúm* n. 119. p. 104
Ablativus abſolutus n. 120. p. 105
Gerundia in *di* et *dum* n. 121. p. 106
Supina n. 122. p. 106
Participia Futuri n. 123. p. 107
Relativum *qui, quæ, quod* n. 124. p. 107
Adverbia n. 125. p. 108
§. IV. De Compoſitione verborum,
et primò a verbo
இருக்கிறது n. 126. p. 109
ஆயிருக்கிறது n. 127. p. 111
கொள்ளுகிறது, போடுகிறது
in compoſitione verborum n. 128. p. 112
படுகிறது n. 129. p. 113
விடுகிறது n. 130. p. 114
அருளுகிறது &c. n. 131. p. 115
Verba imperii n. 132. p. 115
§. V. De uſu Infinitivi n. 133. p. 116
Infinitivi ஆக n. 140. p. 119
Infinitivi கொண்டு n. 145. p. 121

§. VI. De particulis tamulicis, et primò de

உம n. 147. p. 123
ஓ n. 148. p. 124
ஏ n. 149. p. 127
ஐயோ, அனறே, et
ஏன, ஆககும n. 150. p. 128
முன, பின, முநதி &c. n. 151. p. 129
படி n. 152. p. 130
உள் n. 153. p. 131
அபபுறம, அடபால &c. n. 154. p. 132
மேல, கீழ் n. 155. p. 133
மாததிரம, அளவு, &c. n. 156. p. 134
வனாககும, மடடும n. 157. p. 136
அதிகம n. 158. p. 136
பார்சக காடிலும n. 159. p. 137
உடனே n. 160. p. 137
இலலாமல, அலலாமல, et
இனறி, அனறி n. 161. p. 138
ஆனாலும, எனகிலும n. 162. p. 139
ஆம n. 163. p. 139
ஒனறில n. 164. p. 141
போலே n. 165. p. 141
இடைவிடாமல n. 166. p. 142
இலலாவிடடால n. 167. p. 142
ஒழிய, தவிர n. 168. p. 142
ஒருபபட ஒருமிகக n. 169. p. 143
ஏறககுறைய, n. 170. p. 143
அற n. 171. p. 144
சூழ n. 172. p. 144
கிடட n. 173. p. 144
விலக n. 174. p. 144
கடுக, மெளள n. 175. p. 144
வலிய n. 176. p. 145
ஐம, quâ voce fiunt Nomina
in sensu abstracto n. 177. p. 145

CAPUT

CAPUT V. in quo

§. I. De Numeris n. 178. p. 146
§. II. De Mensuris n. 186. p. 154
§. III. De Gradibus Consanguinitatis et Affinitatis n. 187. p. 156
§. IV. De Diebus n. 188. p. 158
De Mensibus n. 190. p. 160
De Annis n. 191. p. 160
§. V. De Ventorum Rhombis n. 195. p. 164
De Signis Zodiaci n. 198 p. 166
De Lunatione n. 199. p. 166
§. VI. De Correspondentiâ plurium ex Particulis, Adverbiis &c. linguæ latinæ cum vocibus Tamulicis n. 200. p. 168

INDICIS FINIS.

